Bij brief van 27 juli 2016 heeft de Belastingdienst/Toeslagen eiser om aanvullende gegevens gevraagd en gevraagd of eiser prijs stelt op een hoorzitting. Bij ongedateerde brief, ontvangen door de Belastingdienst/Toeslagen op 23 september 2016 heeft eiser hierop gereageerd.

Bij brief van 10 oktober 2016 heeft de Belastingdienst/Toeslagen eiser opnieuw om aanvullende gegevens verzocht. Bij brief van 18 oktober 2016 heeft eiser hierop gereageerd.

Bij het bestreden besluit zijn de bezwaren van eiser gegrond verklaard en het recht op kinderopvangtoeslag voor het jaar 2014 vastgesteld op € 3.490,-.

2. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat ten onrechte is geconcludeerd dat er geen recht bestaat op kinderopvangtoeslag. Hij heeft betalingen verricht en de kosten voor de eigen bijdrage geheel betaald. Voorts is hij het niet eens met de werkwijze van de Belastingdienst/Toeslagen. Hij heeft een terugvordering gehad waarover al 2,5 jaar onduidelijkheid bestaat. Tevens heeft eiser verzocht om schadevergoeding in verband met overschrijding van de redelijke termijn.

3.1 De rechtbank stelt vast dat de bezwaren van eiser ten aanzien van zijn recht op kinderopvangtoeslag over het jaar 2014 gegrond zijn verklaard en dat dit recht is vastgesteld op € 3.490,-. In die zin is volledig aan de bezwaren van eiser tegemoetgekomen en bestaat voor eiser geen procesbelang meer bij een inhoudelijke beoordeling van het bestreden besluit. Ter zitting heeft eiser dit bevestigd, zodat de inhoud van het bestreden besluit niet langer in geschil is.

3.2 De rechtbank ziet zich voorts voor de vraag gesteld of eiser nog procesbelang heeft in deze procedure. Het procesbelang is volgens eiser gelegen in een verzoek om schadevergoeding vanwege overschrijding van de redelijke termijn. De rechtbank vat dit verzoek op als een beroep op artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser op grond hiervan nog belang bij de behandeling van het beroep.

4.1 De rechtbank overweegt allereerst dat de omstandigheid dat de beslistermijn is overschreden de rechtmatigheid van het bestreden besluit niet aantast. De termijn is namelijk geen fatale termijn, maar betreft een termijn van orde. Wel kan er bij overschrijding van een redelijke termijn aanleiding bestaan schadevergoeding toe te kennen.

Volgens vaste rechtspraak vangt de redelijke termijn in beginsel aan op het moment waarop het bestuursorgaan het bezwaarschrift ontvangt. De vraag of de redelijke termijn zoals bedoeld in artikel 6 van het EVRM is overschreden, wordt beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Daarbij zijn van betekenis de ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop de zaak door het bestuursorgaan en de rechter is behandeld, het processuele gedrag van de betrokkenen gedurende de hele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van de betrokkene.

Uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 januari 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:188) volgt dat (voor primaire besluiten bekendgemaakt ná 1 februari 2014) als uitgangspunt geldt dat de behandeling van het bezwaar en beroep niet langer dan twee jaar in totaal mag duren.

4.2 In de onderhavige procedure ligt de start van de redelijke termijn op de datum van ontvangst van het door eiser ingediende bezwaarschrift, namelijk op13 februari 2015. De termijn eindigt op de datum van deze uitspraak, te weten 20 juni 2018. De totale procedure heeft dus meer dan twee jaar geduurd. Dat betekent dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn met bijna anderhalf jaar.

De Belastingdienst/Toeslagen heeft op 14 november 2016 op het bezwaar van eiser beslist. De behandeling van het bezwaar door de Belastingdienst/Toeslagen heeft dus een jaar en negen maanden geduurd. Een gedeelte van de periode van termijnoverschrijding is naar het oordeel van de rechtbank dan ook toe te rekenen aan de Belastingdienst/Toeslagen.

4.3 De rechtbank merkt op dat met het nemen van het bestreden besluit, op 14 november 2016, al een inhoudelijk oordeel is gegeven over het recht op kinderopvangtoeslag van eiser over het jaar 2014. Er was naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen inhoudelijk belang voor eiser om beroep in te stellen tegen dit besluit. Het feit dat de beroepsprocedure lange tijd in beslag heeft genomen, maakt dit niet anders. Daarbij komt dat de beroepsprocedure langer heeft geduurd omdat door beide partijen (op 21 maart 2017, 29 mei 2017 en 1 december 2018) verzoeken om aanhouding zijn ingediend omdat zij met elkaar in gesprek waren over een mogelijke oplossing. Naar het oordeel van de rechtbank is de Belastingdienst/Toeslagen gelet op het voorgaande over deze periode dan ook geen schadevergoeding verschuldigd aan eiser.

4.4 Op grond van vaste rechtspraak dient te worden uitgegaan van een M231 van € 500,- per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden, waarbij het totaal van de overschrijding naar boven wordt afgerond. De rechtbank zal de Belastingdienst/Toeslagen gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, veroordelen een bedrag van € 500,- te betalen aan eiser als vergoeding van de door hem geleden immateriële schade.

5. Het beroep zal gegrond worden verklaard en de rechtbank zal het bestreden besluit vernietigen wegens schending van artikel 6 van het EVRM. De rechtbank ziet aanleiding de rechtsgevolgen van het te vernietigen bestreden besluit in stand te laten, omdat het bestreden besluit inhoudelijk niet onjuist is.

6. Nu het beroep gegrond wordt verklaard, dient het griffierecht aan eiser te worden vergoed. Naar het oordeel van de rechtbank is deze zaak samenhangend, zoals bedoeld in artikel 3 van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb), met de zaken met zaaknummers BRE 16/10146 KINDER en BRE 16/10147 KINDER. Alle zaken zijn gelijktijdig behandeld ter zitting, bij alle zaken is dezelfde gemachtigde betrokken en de beroepsgronden komen grotendeels overeen. Er is daarom voor de drie zaken maar eenmaal griffierecht geheven. De Belastingdienst/Toeslagen zal in deze uitspraak opgedragen worden dit griffierecht te vergoeden.

De rechtbank zal de Belastingdienst/Toeslagen tevens veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. De proceskosten op grond van het Bpb voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand stelt de rechtbank dan ook vast op € 334,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 501,- en wegingsfactor 1, gedeeld door drie omdat sprake is van samenhangende zaken).

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand blijven;
- bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde bestreden besluit;
- veroordeelt de Belastingdienst/Toeslagen tot het betalen van een schadevergoeding aan eiser tot een bedrag van € 500,-;
- draagt de Belastingdienst/Toeslagen op het betaalde griffierecht van € 46,- aan eiser te vergoeden;
- veroordeelt de Belastingdienst/Toeslagen in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 334,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.A. Karsten-Badal, rechter, in aanwezigheid van mr. A.J.M. Roestenberg, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 20 juni 2018.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 03 JUL 2018

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

22952693

uitspraak

[redacted]

RECHTBANK GELDERLAND

Zittingsplaats Arnhem

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 15/4138

uitspraak van de enkelvoudige kamer van - 1 MAART 2016

in de zaak tussen

[redacted]

en

Belastingdienst/Toeslagen te Utrecht, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 27 oktober 2014 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag van eiseres over de jaren 2013 en 2014 stopgezet en aan eiseres meegedeeld dat zij de teveel ontvangen voorschotten kinderopvangtoeslag aan verweerder moet terugbetalen.

Bij besluit van 10 juni 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder het hiertegen gemaakte bezwaar van eiseres, voor wat de kinderopvangtoeslag 2014 betreft, ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 januari 2016. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door [redacted]

Overwegingen

1. Verweerder heeft bij besluit van 11 januari 2016 een nieuwe beslissing op bezwaar genomen en het bestreden besluit ingetrokken. Verweerder heeft het bezwaar alsnog gegrond verklaard, in die zin dat eiseres de mogelijkheid krijgt om de volledige betaling van de opvangkosten aan te tonen. Vervolgens zal eiseres de definitieve berekening van de kinderopvangtoeslag over 2014 ontvangen. Na ontvangst hiervan dient eiseres binnen twee maanden het nog verschuldigde bedrag van € 2.635,50 aan gastouderbureau [redacted] te betalen, op straffe van nihilstelling van de kinderopvangtoeslag over 2014.

2. Verweerder heeft op 18 januari 2016 het besluit van 11 januari 2016 aangevuld, in die zin dat verweerder heeft besloten dat de betaling van de kinderopvangtoeslag 2014

conform de aangekondigde definitieve toekenning zal plaatsvinden binnen tien werkdagen na ontvangst van de beschikking, na verrekening van eventuele openstaande bedragen. Een latere betaling van de kinderopvangtoeslag 2014 heeft een opschortende werking op de termijn van twee maanden.

3. De rechtbank stelt vast dat het beroep van rechtswege betrekking heeft op het besluit van 11 januari 2016 en de aanvulling van 18 januari 2016. Gelet op het feit dat het bestreden besluit is ingetrokken, heeft eiseres geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van de beroepsgronden tegen dat besluit. Het beroep moet in zoverre niet-ontvankelijk worden verklaard.

4. Ter zitting heeft gemachtigde van verweerder toegelicht dat de gegrondverklaring van het bezwaar van eiseres aldus moet worden gezien dat eiseres van verweerder het restant kinderopvangtoeslag 2014 zal ontvangen, waarmee zij binnen twee maanden na ontvangst van het restant kinderopvangtoeslag 2014 het door eiseres verschuldigde bedrag van € 2.635,50 aan gastouderbureau [ ] dient te betalen.

5. De rechtbank concludeert dat verweerder met het gewijzigde besluit van 11 januari 2016, de aanvulling daarop van 18 januari 2016 en de daarop gegeven toelichting ter zitting voor wat betreft de vaststelling van de kinderopvangtoeslag over 2014 volledig is tegemoet gekomen aan eiseres. Eiseres heeft dat ter zitting ook erkend. Eiseres heeft dan ook geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van dat besluit en de aanvulling. Het beroep moet in zoverre niet-ontvankelijk worden verklaard.

6. De rechtbank ziet wel aanleiding te bepalen dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt en verweerder te veroordelen in de proceskosten van eiseres, aangezien eiseres terecht beroep heeft ingesteld.

7. Eiseres heeft de rechtbank verzocht verweerder te veroordelen in de daadwerkelijk gemaakte proceskosten, tot datum beroepschrift begroot op een bedrag van € 4.883,51. Daartoe heeft zij aangevoerd dat verweerder, door zijn handelwijze en trage besluitvorming, jegens eiseres onbehoorlijk en onzorgvuldig heeft gehandeld en dat zij daardoor in financiële problemen is gekomen.

7.1 Ingevolge artikel 2, eerste lid, onder a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: het Besluit), gelezen in samenhang met artikel 1, eerste lid, onder a, wordt het bedrag van de kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand bij de uitspraak vastgesteld overeenkomstig het in de bijlage opgenomen [M231].

Ingevolge het derde lid kan in bijzondere omstandigheden van het eerste lid worden afgeweken.

7.2 Het in de bijlage van het Besluit neergelegde vergoedingenstelsel heeft een forfaitair karakter. Indien zich bijzondere omstandigheden voordoen, kan op grond van artikel 2, derde lid, van het Besluit van dit forfaitaire stelsel worden afgeweken. Het moet daarbij gaan om uitzonderlijke gevallen, waarin strikte toepassing van dit forfaitaire stelsel onrechtvaardig uitpakt, bijvoorbeeld een geval waarin de burger door gebrekkige informatieverstrekking door de overheid op uitzonderlijk hoge kosten voor het verzamelen van het benodigde feitenmateriaal is gejaagd (zie de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 mei 2015, ECLI:NL:RVS:2015:1647). Van deze bevoegdheid kan in zeer

schrijnende gevallen gebruik worden gemaakt (zie de Memorie van Toelichting bij de wijziging van de Awb met betrekking tot kosten bestuurlijke voorprocedures, Tweede Kamer 1999-2000, 27 024, nummer 3).

7.3 Hoewel verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door zijn trage en onduidelijke besluitvorming, zoals gemachtigde van verweerder ter zitting ook heeft erkend en waarvoor hij excuses heeft gemaakt, is daarmee naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van een bijzondere omstandigheid als bedoeld in artikel 2, derde lid, van het Besluit. Niet gebleken is namelijk dat verweerder tegen beter weten in bewust onjuiste besluiten heeft genomen noch dat eiseres uitzonderlijk hoge kosten heeft moeten maken door toedoen van verweerder.

7.4 De rechtbank stelt de kosten daarom volgens het forfaitaire stelsel van het Besluit vast op € 1.488 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor een reactie op het besluit van 11 januari 2016 en de aanvulling van 18 januari 2016, 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 496 en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep tegen het bestreden besluit niet-ontvankelijk;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 11 januari 2016 en de aanvulling daarop van 18 januari 2016 niet-ontvankelijk;
- gelast dat verweerder het door eiseres betaalde griffierecht groot € 45 aan haar vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres ten bedrage van € 1.488.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R. Raat, rechter, in tegenwoordigheid van mr. M.W. Bolzoni, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: - 1 MRT 2016

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: - 1 MRT 2016

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

2317.93.972
kopie Dan Johan Charlie

uitspraak

VOOR KOPIE CONFORM
De griffier van de
Rechtbank Rotterdam
Sector Bestuursrecht
S. van Hengel

RECHTBANK ROTTERDAM

Team Bestuursrecht 3

zaaknummer: ROT 15/3714

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 13 mei 2016 in de zaak tussen

[ ]

en

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde: [ ]

Procesverloop

Bij besluit van 21 augustus 2014 (het primaire besluit) heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag over het berekeningsjaar 2014 herzien naar € 4.432,-.

Bij brief van 18 november 2014 heeft verweerder eiseres een acceptgiro toegezonden om de te veel ontvangen voorschotten over het berekeningsjaar 2014 terug te kunnen betalen.

Bij besluit van 30 december 2014 heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag over het berekeningsjaar 2014 herzien naar € 0,-.

Bij besluit van 11 mei 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft bij faxbericht van 18 juni 2015 beroep ingesteld tegen het bestreden besluit. Bij faxbericht van 16 juli 2015 heeft eiseres de gronden van het beroep ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Partijen hebben nadere stukken ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 9 februari 2016. Partijen hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigden.

Overwegingen

1.1. Eiseres stelt dat zij het primaire besluit niet heeft ontvangen en daartegen dus pas bezwaar heeft gemaakt toen zij daarvan op de hoogte is geraakt door ontvangst van de brief van 18 november 2014. Verweerder heeft het primaire besluit niet aangetekend verzonden. Volgens vaste rechtspraak moet verweerder dan aannemelijk maken dat hij dit besluit daadwerkelijk heeft verzonden. Daarin is verweerder niet geslaagd. Verweerder heeft alleen een printafdruk overgelegd uit het DACAS-systeem, waaruit blijkt dat de tekst van het besluit in

dit systeem is ingelezen. Verweerder heeft echter niet een printafdruk overgelegd uit het digitaal archiefsysteem (DAS), welk systeem betrekking heeft op de terpostbezorging van besluiten. Volgens eveneens vaste rechtspraak kan verweerder alleen met overlegging van beide printafdrukken de verzending van een besluit aannemelijk maken (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 9 juli 2014, ECLI:NL:RVS:2014:2544). Gelet daarop kan niet worden vastgesteld dat het primaire besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, zodat op grond van artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de bezwaartermijn niet is gaan lopen.

1.2. Het bezwaarschrift van eiseres is gericht tegen de brief van 18 november 2014. Dit is echter geen besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, zodat bezwaar daar niet tegen open staat. Dat op de achterzijde van de brief is vermeld dat bezwaar kan worden gemaakt, maakt het voorgaande niet anders. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling van 18 juni 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:2169). Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen moet het bezwaarschrift tevens geacht worden te zijn gericht tegen het primaire besluit.

1.3. Uit het voorgaande volgt dat eiseres haar bezwaarschrift dus voor het begin van de termijn heeft ingediend. Mede gelet op artikel 6:10, eerste lid en onder a, van de Awb, heeft verweerder dit terecht ontvankelijk geacht. Voorts heeft verweerder het bezwaar terecht op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb aangemerkt als mede gericht tegen het besluit van 30 december 2014.

2.1. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij alle kosten voor de kinderopvang in 2014 heeft voldaan.

2.2. Eiseres erkent dat zij in 2014 niet alle kosten voor de kinderopvang heeft voldaan. Verweerder heeft de uitbetaling van de kinderopvangtoeslag vanaf april 2014 gestopt. Vanaf dat moment is eiseres gestopt met betalen. Nu zij tot en met april 2014 wel alle kosten heeft voldaan, stelt eiseres dat de volledige terugvordering onevenredig is en dat het bestreden besluit onvoldoende is gemotiveerd.

2.3. Het betoog van eiseres dat verweerder het bestreden besluit onvoldoende heeft gemotiveerd, slaagt. Verweerder heeft slechts overwogen dat eiseres niet heeft aangetoond dat zij alle kosten voor kinderopvang heeft voldaan, zonder concreet te benoemen waarom de in bezwaar aangevoerde gronden en overgelegde stukken niet kunnen afdoen aan het primaire besluit.

3. Uit het voorgaande volgt dat het beroep reeds hierom gegrond is en het bestreden besluit dient te worden vernietigd. De rechtbank zal bezien of aanleiding bestaat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten op grond van artikel 8:72, derde lid, van de Awb.

4.1. Op grond van artikel 1.1, eerste lid, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (hierna: de Wkkp) is kinderopvangtoeslag een tegemoetkoming van het Rijk als bedoeld in artikel 2, eerste lid en onderdeel h, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: de Awir) in de kosten van kinderopvang.

Op grond van artikel 1.5, eerste lid en onder b, van de Wkkp heeft een ouder aanspraak op een kinderopvangtoeslag in de door hem of zijn partner te betalen kosten, indien het betreft gastouderopvang in een geregistreerde voorziening voor gastouderopvang.

Op grond van artikel 1.7, eerste lid, van de Wkkp is de hoogte van de kinderopvangtoeslag afhankelijk van:
a. de draagkracht, en
b. de kosten van kinderopvang per kind, die worden bepaald door:
1°. het aantal uren kinderopvang per kind in het berekeningsjaar,
2°. de voor die kinderopvang te betalen prijs, met inachtneming van het bedrag, bedoeld in het tweede lid, en
3°. de soort kinderopvang.

4.2. Op grond van artikel 18, eerste lid, van de Awir verstrekken een belanghebbende, een partner en een medebewoner de Belastingdienst/Toeslagen desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

Op grond van artikel 26 van de Awir is de belanghebbende het bedrag van terugvordering in zijn geheel verschuldigd, indien een herziening van een voorschot leidt tot een terug te vorderen bedrag.

5.1. Volgens vaste rechtspraak volgt uit artikel 18, eerste lid, van de Awir, gelezen in verbinding met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wkkp, dat degene die aanspraak maakt op kinderopvangtoeslag moet kunnen aantonen dat hij kosten heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 1 juli 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:2027).

5.2. Indien de ouder kan aantonen dat hij een deel van de kosten voor kinderopvang heeft voldaan, betekent dat volgens eveneens vaste rechtspraak niet dat hij aanspraak kan maken op een naar evenredigheid lagere toeslag. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 1 oktober 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:3548).

5.3. Nu eiseres heeft erkend dat zij niet alle kosten voor de kinderopvang heeft voldaan, heeft verweerder dus terecht geoordeeld dat eiseres over het jaar 2014 geen recht op kinderopvangtoeslag heeft.

5.4. Verweerder is verder terecht op grond van artikel 26 van de Awir van oordeel dat eiseres het gehele bedrag van de terugvordering verschuldigd is. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling blijkt immers dat verweerder niet bevoegd is van terugvordering af te zien. Matiging of kwijtschelding van het verschuldigde bedrag is dus niet mogelijk. Het beroep op het evenredigheidsbeginsel kan daarom niet slagen. De rechtbank verwijst hierbij naar de uitspraak van de Afdeling van 29 april 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:1317). Wel kan eiseres verzoeken om een betalingsregeling, indien zij door de terugvordering in financiële problemen raakt.

5.5. Gelet op het voorgaande ziet de rechtbank aanleiding de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

6. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt.

7. Voorts ziet de rechtbank aanleiding verweerder te veroordelen in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht, voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, vast op € 992,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 496,- en een wegingsfactor 1). Omdat een toevoeging is verleend, dienen de kosten te worden voldaan aan de rechtsbijstandverlener.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven;
- bepaalt dat verweerder aan eiseres het betaalde griffierecht van € 45,- vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 992,-, en
- bepaalt dat, nu aan eiseres een toevoeging is verleend, deze kosten rechtstreeks aan de rechtsbijstandverlener worden betaald.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.M.P.M. Weerdesteijn, rechter, in aanwezigheid van mr. E.L. Bamberg, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 13 mei 2016.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 17 MEI 2016

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

2317 43 4f2
Zaaknr.
Jobnr.

uitspraak

RECHTBANK ROTTERDAM

Team Bestuursrecht 3

zaaknummer: ROT 16/7738

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 15 december 2017 in de zaak tussen

[redacted]

en

de Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde [redacted].

Procesverloop

Bij besluit van 15 mei 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag over het berekeningsjaar 2013 definitief berekend op € 0,-.

Bij besluit van 18 oktober 2016 (het bestreden besluit I) heeft verweerder het bezwaar van eiseres niet-ontvankelijk verklaard, omdat eiseres niet heeft gereageerd op het verzoek van verweerder om haar bezwaar aan te vullen.

Eiseres heeft beroep ingesteld tegen het bestreden besluit I.

Bij brief van 6 februari 2017 heeft verweerder eiseres meegedeeld dat zij het bestreden besluit I zal herzien en alsnog een inhoudelijke beslissing op het bezwaar van eiseres zal nemen, indien eiseres haar bezwaar van 17 juni 2015 alsnog van gronden voorziet.

Bij besluit van 6 juni 2017 (het bestreden besluit II) heeft verweerder het besteden besluit I herzien, waarbij verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond heeft verklaard.

Eiseres heeft op 30 juni 2017 nadere gronden van beroep ingediend tegen het bestreden besluit II.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 6 december 2017. Partijen hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigden.

Overwegingen

Ten aanzien van bestreden besluit I

1. Gelet op het bepaalde in artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht, heeft het beroep, voor zover dit ziet op het bestreden besluit I, van rechtswege mede betrekking op het bestreden besluit II.

2. Nu verweerder het bestreden besluit I heeft herzien en niet is gebleken dat eiseres nog belang heeft bij inhoudelijke beoordeling van dat besluit, zal de rechtbank het beroep voor zover dit ziet op het bestreden besluit I niet-ontvankelijk verklaren.

Ten aanzien van bestreden besluit II

3. Over het wettelijk kader, zoals vermeld in het bestreden besluit II, bestaat geen discussie tussen partijen.

4. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat eiseres geen recht heeft op kinderopvangtoeslag over 2013 voor de opvang van [redacted] via gastouderbureau [redacted]. Verweerder heeft over 2013 voorschotten kinderopvangtoeslag ter hoogte van € 6.648,- op de rekening van eiseres uitbetaald en uit de door eiseres overgelegde facturen en het jaaroverzicht van [redacted] blijkt dat de totale kosten voor opvang van [redacted] in 2013 € 9.665,06 zijn geweest. Uit het door eiseres overgelegde overzicht van internetbankieren blijkt dat eiseres in 2013 11 betalingen van € 661,- heeft gedaan. Hiermee heeft eiseres niet aangetoond dat zij alle kosten voor kinderopvang over 2013 zoals die volgen uit het jaaroverzicht heeft voldaan. Dat volgens eiseres de op de facturen vermelde uren niet overeenkomen met de op de urenregistratieformulieren vermelde uren en de facturen dus onjuist zijn, doet aan het voorgaande niet af, aldus verweerder.

5. Eiseres voert aan dat zij maandelijks voor 120 uur aan kinderopvang heeft genoten. De urenregistratieformulieren zijn niet juist, omdat daarop meer dan 120 uur aan kinderopvang staat vermeld en deze uren niet zijn aangepast. Hiervan heeft eiseres geen punt gemaakt omdat zij ervan uitging dat dit niet uitmaakte voor de hoogte van de kinderopvangtoeslag en zij dus slechts recht zou hebben op kinderopvangtoeslag voor 70% van de gewerkte uren (120 uur). Daarnaast komen de uren zoals vermeld op de urenlijsten niet overeen met de uren zoals vermeld op de facturen.
Verder stelt eiseres dat zij alle kosten voor kinderopvang heeft voldaan, nu zij maandelijks een bedrag van € 661,- (inclusief bemiddelingskosten) aan gastouderbureau [redacted] heeft betaald.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

6.1. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling), onder meer de uitspraak van 23 september 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:2960), volgt uit artikel 18, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (de Awir), gelezen in verbinding met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen, dat degene die aanspraak maakt op kinderopvangtoeslag, moet kunnen aantonen dat hij kosten heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten.

6.2. Over 2013 heeft eiseres een bedrag van € 6.648,- aan voorschotten kinderopvangtoeslag ontvangen voor kinderopvang via [redacted] welke voorschotten zijn uitbetaald op de rekening van eiseres. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat voor het bepalen van de totale kosten voor kinderopvang dient te worden uitgegaan van de door eiseres overgelegde jaaropgave over 2013 en de facturen over 2013 en niet van de overgelegde urenregistratieformulieren. Uit de jaaropgave en de facturen blijkt dat de totale kosten voor kinderopvang bij [redacted] in 2013 € 9.665,06 waren, waarvan € 8.465,06,- aan kosten voor de gastouder en € 1.200,- aan bemiddelingskosten voor het gastouderbureau.

6.3. Niet in geschil is dat eiseres 12 keer een bedrag van € 661,- (een totaalbedrag van € 7.932,-) heeft betaald aan [redacted], welke betalingen betrekking hebben op berekeningsjaar 2013. Hiermee heeft eiseres niet de totale kosten voor kinderopvang van € 9.665,06 zoals die volgen uit de jaaropgave over 2013 en de facturen over 2013 voldaan. Dat eiseres geen aanmaningen heeft ontvangen, doet aan het voorgaande niet af, nu dat onvoldoende is om het verschil tussen de gemaakte kosten voor kinderopvang en de betaalde kosten voor kinderopvang te verklaren.

6.4. Voor zover de gemachtigde van eiseres ter zitting een beroep heeft gedaan op het proportionaliteitsbeginsel, overweegt de rechtbank dat dit beroep faalt. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 21 januari 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:128), is in artikel 26 van de Awir dwingend bepaald dat indien een verrekening van een voorschot met een tegemoetkoming leidt tot een terug te vorderen bedrag, de belanghebbende het bedrag van de terugvordering in zijn geheel is verschuldigd. In de Awir is geen bepaling opgenomen op grond waarvan verweerder van terugvordering kan afzien. Hierbij merkt de rechtbank op dat eiseres wel kan verzoeken om een betalingsregeling indien zij door de terugvordering in financiële problemen raakt.

6.5. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiseres geen recht heeft op kinderopvangtoeslag voor de opvang via gastouderbureau [redacted] over 2013.

7. Uit het voorgaande volgt dat het beroep voor zover dit ziet op het bestreden besluit II ongegrond is.

8. Nu verweerder naar aanleiding van het aangevoerde in beroep het bestreden besluit II heeft genomen, bepaalt de rechtbank wel dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt en veroordeelt zij verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 990,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 495,- en wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep voor zover dit ziet op het bestreden besluit I niet-ontvankelijk;
- verklaart het beroep voor zover dit ziet op het bestreden besluit II ongegrond;
- bepaalt dat verweerder aan eiseres het betaalde griffierecht van € 46,- vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 990,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M. van Nooijen, rechter, in aanwezigheid van mr. R.S.H.M. Hussien, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 15 december 2017.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 15 DEC 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de Rechtbank Rotterdam
Sector Bestuursrecht
wnd

2376.39.734
kopie

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Team belastingrecht

zaaknummer: SGR 16/6039

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 22 maart 2018 in de zaak tussen

en

de Belastingdienst/Toeslagen, kantoor Utrecht, verweerder.

Procesverloop

Eiseres heeft brief van 8 januari 2015 bezwaar gemaakt tegen de hierna onder 6 en 8 te noemen besluiten.

Eiseres heeft bij brief van 21 juli 2016 beroep bij de rechtbank ingesteld tegen het uitblijven van de uitspraken op bezwaar.

Verweerder heeft bij beslissing op bezwaar van 4 oktober 2016 de bezwaren ongegrond verklaard.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 8 februari 2017.
Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door . De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting geschorst teneinde eiseres in de gelegenheid te stellen voor een nadere standpuntbepaling en een nadere toelichting op de feitelijke gang van zaken. Tussen partijen en de rechtbank heeft een briefwisseling plaatsgevonden, waarbij telkens afschriften van de ingezonden stukken aan de wederpartij zijn toegezonden.

De voortzetting van het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 8 februari 2018.
Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door

Overwegingen

Feiten

1. Aan eiseres is bij besluit van 28 december 2012 een voorschot kinderopvangtoeslag voor het jaar 2013 toegekend van € 12.536.

2. Aan eiseres is bij besluit van 27 december 2013 een voorschot kinderopvangtoeslag voor het jaar 2014 toegekend van € 15.495.

3. Bij besluit van 31 december 2013 heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2013 vastgesteld op € 14.670.

4. Bij brief van 21 augustus 2014 heeft verweerder de toeslag over 2014 beëindigd met ingang van 1 september 2014.

5. Naar aanleiding van de door eiseres overgelegde bewijsstukken heeft verweerder bij brief van 15 november 2014 medegedeeld voor de toeslagjaren 2013 en 2014 geen recht op kinderopvangtoeslag bestaat.

6. Bij besluit van 15 november 2014 heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2013 vastgesteld op nihil.

7. Bij besluit van 21 november 2014 heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2014 vastgesteld op € 18.635.

8. Bij besluit van 18 december 2014 heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2014 vastgesteld op nihil.

9. Bij brief van 18 april 2016 heeft eiseres verweerder in gebreke gesteld te beslissen op het bij brief van 8 januari 2015 tegen beide voornoemde besluiten gemaakte bezwaar.

10. Bij besluit van 4 oktober 2016 heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2013 definitief berekend en vastgesteld op nihil.

Geschil

11. In geschil is of verweerder terecht heeft geoordeeld dat er voor de toeslagjaren 2013 en 2014 geen recht op kinderopvangtoeslag bestaat. Meer specifiek is in geschil of eiseres alle kosten voor de kinderopvang over deze jaren heeft voldaan.

12. Eiseres stelt dat zij aan alle wettelijke voorwaarden voor het recht op kinderopvangtoeslag voldoet. Zij stelt zich op standpunt dat zij aannemelijk heeft gemaakt dat er kosten voor kinderopvang zijn gemaakt.

13. Verweerder neemt het standpunt in dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

Beoordeling van het geschil

14. Nu onweersproken door verweerder is aangevoerd dat geen sprake is van een overschrijding van de beslistermijn in bezwaar zal het beroep gericht tegen het niet tijdig nemen van een besluit ongegrond worden verklaard. Op grond van artikel 6:20, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt het beroep van eiseres evenwel mede geacht te zijn gericht tegen de inmiddels gedane uitspraak van 4 oktober 2016.

15. Op grond van artikel 1.3, tweede lid, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (hierna: Wkkp), zoals deze luidde ten tijde van belang, voor zover thans van belang, is op deze wet de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: Awir) van toepassing.

16. Volgens artikel 1.5, eerste lid, van de Wkkp heeft een ouder jegens het Rijk aanspraak op een kinderopvangtoeslag in de door hem te betalen kosten, indien de opvang door tussenkomst van een geregistreerd gastouderbureau plaatsvindt.

17. Op grond van artikel 1.7, eerste lid, van de Wkkp is de hoogte van de kinderopvangtoeslag afhankelijk van:
a. de draagkracht, en
b. de kosten van kinderopvang per kind die worden bepaald door:
1°. het aantal uren kinderopvang per kind in het berekeningsjaar,
2°. de voor die kinderopvang te betalen prijs, m
3°. de soort kinderopvang.

18. Op grond van artikel 18, eerste lid, van de Awir verstrekken een belanghebbende, een partner en een medebewoner de Belastingdienst desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

19. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 30 september 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3064, en 22 juni 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BQ8833) volgt uit artikel 18, eerste lid, van de Awir, gelezen in verbinding met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wkkp, dat degene die aanspraak maakt op kinderopvangtoeslag, moet kunnen aantonen dat hij kosten van kinderopvang heeft gehad en wat de hoogte ervan is. Het is de verantwoordelijkheid van de ontvanger van de kinderopvangtoeslag om daartoe een deugdelijke administratie bij te houden. Het voorgaande betekent dat eiseres, als degene die aanspraak maakt op kinderopvangtoeslag, een deugdelijke administratie dient bij te houden en documenten dient over te leggen waaruit kan worden afgeleid de hoogte van de gemaakte kosten waarvoor toeslag kan worden verstrekt en dat zij die kosten daadwerkelijk heeft betaald.

20. Zoals de Afdeling heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 2 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1114), bestaat geen aanspraak op kinderopvangtoeslag, indien de vraagouder niet kan aantonen dat hij het volledige bedrag aan kosten ook daadwerkelijk heeft betaald. Indien een deel van de kosten aantoonbaar is voldaan, kan geen aanspraak worden gemaakt op een evenredig lager voorschot of lagere tegemoetkoming. In de uitspraak van 8 juni 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:1610) heeft de Afdeling overwogen dat alleen bij afrondingsverschillen, dat wil zeggen bij kleine verschillen tussen de totale kosten van kinderopvang en de aantoonbaar betaalde kosten, ervan kan worden uitgegaan dat is aangetoond dat alle kosten van kinderopvang zijn voldaan.

Berekeningsjaar 2013
21. De rechtbank stelt vast dat het door eiseres overgelegde contract met het gastouderbureau als ingangsdatum 21 juni 2013 heeft. Gelet hierop is niet aannemelijk gemaakt dat er tot 21 juni 2013 sprake is van opvang door tussenkomst van het gastouderbureau. De door eiseres gestelde problemen met betrekking tot de registratie van het gastouderbureau maken niet dat daaraan terugwerkende kracht kan worden toegekend. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook op goede gronden geconcludeerd dat er tot deze datum geen sprake is van een rechtsgeldige overeenkomst op grond waarvan opvang door tussenkomst van een geregistreerd gastouderbureau heeft plaatsgevonden.

22. Eiseres heeft in reactie op het informatieverzoek van verweerder een jaaropgave van het gastouderbureau voor het jaar 2013 overgelegd waaruit volgt dat zij over de periode juni tot en met december een bedrag van € 10.872,50 aan kosten van kinderopvang heeft gehad. Verweerder heeft deze voorschotten uitgekeerd aan eiseres. Uit de door eiseres overgelegde bankafschriften blijkt dat zij voor bovengenoemde periode door middel van bankoverschrijvingen in totaal een bedrag van € 4.862 aan het gastouderbureau heeft voldaan. Verweerder heeft in het bestreden besluit dan ook terecht overwogen dat eiseres niet alle kosten voor kinderopvang heeft voldaan. Eiseres heeft gesteld dat zij het restant heeft voldaan door middel van aankopen die rechtstreeks aan de opvang kunnen worden toegeschreven. De rechtbank overweegt dat verstrekkingen in natura niet als betaling kunnen worden beschouwd, alleen al omdat niet gebleken is dat tussen eiseres en de gastouder is overeengekomen dat op deze wijze zou worden betaald, door eiseres en de gastouder geen waarde van de in natura verstrekte zaken is vastgesteld, bij verstrekkingen in natura de kassiersfunctie van het gastouderbureau niet kan worden uitgeoefend en ook geen administratie is bijgehouden van verstrekkingen in natura. Ook de door eiseres genoemde betalingen aan de zoon van de gastouder zijn naar het oordeel van de rechtbank terecht buiten beschouwing gelaten omdat, daargelaten waar deze betalingen op zien, deze betalingen eveneens niet voldoen aan de voornoemde kassiersfunctie. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat eiseres niet alle kosten van gastouderopvang 2013 heeft voldaan zodat de toeslag 2013 terecht op nihil is gesteld.

Berekeningsjaar 2014

23. Aan de hand van de door eiseres overgelegde stukken is de rechtbank van oordeel dat eiseres evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat alle kosten voor gastouderopvang voor het berekeningsjaar 2014 zijn voldaan. Uit de overgelegde maandfacturen volgt dat in het jaar 2014 de totale kosten van gastouderopvang € 19.818 bedroegen. In 2014 is door verweerder een bedrag van € 18.635 aan voorschot kinderopvangtoeslag uitbetaald op het bankrekeningnummer van eiseres. Uit de door eiseres overgelegde bankafschriften volgt dat zij over de maanden januari tot en met december 2014 een bedrag van € 18.481 aan het gastouderbureau heeft betaald. Daarbij heeft de rechtbank de betalingen aan de zoon van de gastouder buiten beschouwing gelaten omdat daarbij, als reeds overwogen onder ro 22, niet voldaan is aan de kassiersfunctie. Aldus bezien heeft eiseres niet alle kosten (€ 19.818) betaald. De rechtbank volgt eisers niet in haar standpunt dat ook het bedrag van € 2.008 dat eiseres op 20 januari 2015 heeft betaald meegenomen kan worden als zijnde betaald voor kosten opvang over 2014. Naar het oordeel van de rechtbank dient die betaling buiten beschouwing dient te blijven omdat uit de omschrijving van die betaling blijkt dat die betrekking heeft op de maanden januari en februari 2015. Eiseres heeft weliswaar aangegeven dat daarbij abusievelijk een onjuiste omschrijving is vermeld maar geen producties, zoals bijvoorbeeld facturen, overgelegd waaruit blijkt waar deze betaling betrekking op heeft. Gelet op het vorenstaande oordeelt de rechtbank dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat eiseres over heel 2014 niet de kosten heeft betaald.

24. Ook indien de stelling van eiseres wordt gevolgd dat op grond van de uitspraak van de Afdeling van 8 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:589 voor de perioden van vóór en na de stopzetting per 1 september 2014 afzonderlijk moet worden beoordeeld of er recht bestaat op kinderopvangtoeslag is de rechtbank van oordeel dit niet tot gevolg heeft dat eiseres in één van deze periodes de volledige kosten voor kinderopvang heeft voldaan. Uit de overgelegde maandfacturen volgt dat in het jaar 2014 tot 1 september de totale kosten van

gastouderopvang € 13.386 bedroegen. Uit de door eiseres overgelegde bankafschriften volgt dat zij over die maanden een bedrag van € 12.269 aan het gastouderbureau heeft betaald. Uit de overgelegde maandfacturen volgt dat in het jaar 2014 van 1 september tot en met 31 december 2014 de totale kosten van gastouderopvang € 6.431 bedroegen. Uit de door eiseres overgelegde bankafschriften volgt dat zij over die maanden een bedrag van € 6.212 aan het gastouderbureau heeft betaald. Voor beide perioden stelt de rechtbank vast dat eiseres niet de volledige kosten van de kinderopvang heeft betaald.

25. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder terecht heeft geoordeeld dat eiseres niet alle kosten van gastouderopvang heeft voldaan. Het verschil tussen de totale kosten en de aantoonbaar betaalde kosten kan voorts niet worden aangemerkt als een afrondingsverschil.

Proceskosten

26. De rechtbank vindt geen aanleiding verweerder te veroordelen in de door eiseres gemaakte proceskosten in de beroepsfase.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar ongegrond;
- verklaart het beroep voor het overige ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.A. Dirks, rechter, in aanwezigheid van mr. E.J.P. Nevens, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 22 maart 2018.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 28 MRT 2018

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen zes weken na verzending van de uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

2376.39.774

kopie [redacted]

proces-verbaal

RECHTBANK DEN HAAG

Team belastingrecht

zaaknummer: SGR 17/5652

proces-verbaal van de mondelinge uitspraak van de enkelvoudige kamer van 14 december 2017 in de zaak tussen

[redacted]

en

de **Belastingdienst/Toeslagen**, verweerder.

De bestreden beslissing op bezwaar
De uitspraak van verweerder van 4 juli 2017 op het bezwaar van eiseres tegen de definitieve berekening kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2012.

Zitting
Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 7 december 2017.
Eiseres is verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door [redacted]

Beslissing
De rechtbank:
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de uitspraak op bezwaar;
- vernietigt de beschikking van 9 september 2016;
- stelt de aanspraak kinderopvangtoeslag voor het jaar 2012 vast op € 5.498;
- draagt verweerder op het door eiseres betaalde griffierecht van € 46 aan haar te vergoeden.

Overwegingen
1. Met dagtekening 9 september 2016 is de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2012 voor eiseres definitief vastgesteld op nihil omdat er geen contract is overgelegd voor de opvang van het oudste kind van eiseres en omdat eiseres niet heeft aangetoond dat de totale kosten van de kinderopvang zijn voldaan.

2. Ter zitting heeft eiseres alsnog het contract voor de opvang van het oudste kind getoond en verweerder heeft dat contract akkoord bevonden. Tussen partijen is daarom nog uitsluitend in geschil of eiseres heeft aangetoond dat de kosten van de kinderopvang zijn voldaan.

3. De bewijslast dat de kosten van de kinderopvang zijn voldaan, rust op eiseres. Eiseres maakte tot en met de maand oktober 2012 gebruik van gastouderopvang via gastouderbureau [redacted]. Uit de jaaropgave van [redacted] blijkt dat de kosten van kinderopvang tot en met de maand oktober € 6.209,80 bedroegen. Volgens de door eiseres

overgelegde bankafschriften heeft zij in totaal een bedrag van € 5.876 aan [redacted] betaald. Dat betekent dat eiseres voor een bedrag van € 333,80 niet heeft aangetoond dat zij dat daadwerkelijk heeft voldaan.

4. In haar uitspraak van 2 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1114, heeft de Afdeling Rechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) overwogen dat indien niet kan worden aangetoond dat het bedrag aan kosten van de kinderopvang daadwerkelijk is betaald, moet worden aangenomen dat de kinderopvang niet heeft plaatsgevonden op basis van een overeenkomst als bedoeld in artikel 52 Wko met als gevolg dat geen aanspraak bestaat op kinderopvangtoeslag.

5. Eiseres heeft ter zitting onweersproken verklaard dat zij maandelijks vaste bedragen betaalde aan het gastouderbureau, dat zij de facturen van het gastouderbureau pas heeft ontvangen nadat zij daarom in augustus 2014 naar aanleiding van vragen van verweerder had verzocht en dat zij, anders dan in latere jaren, nooit een eindafrekening van het gastouderbureau heeft ontvangen voor het jaar 2012. Zij verkeerde dan ook in de veronderstelling dat ze het gehele verschuldigde bedrag had voldaan. Onder die omstandigheid acht de rechtbank het, mede gezien de onderliggende contracten, de jaaropgaaf en de daarmee overeenstemmende facturen, in strijd met het evenredigheidsbeginsel dat aan eiseres de kinderopvangtoeslag geheel wordt onthouden. Niet valt in te zien waarom eiseres, zonder dat zij daartoe aanleiding had bijvoorbeeld door een aanmaning afkomstig van het gastouderbureau, aan de hand van de jaaropgave had moeten controleren of zij het daarop vermelde bedrag wel had voldaan.

6. Op grond van het voorgaande is het beroep gegrond verklaard.

7. Aan eiseres is met dagtekening 8 mei 2013 een voorschot kinderopvangtoeslag toegekend betrekking hebbend op het gehele jaar 2012 van € 7.652. Daarvan heeft € 2.154 betrekking op de maanden november en december waarvan niet in geschil is dat daarin geen voor toeslag in aanmerking komende opvang meer heeft plaatsgevonden. Gesteld noch gebleken is dat de inkomensgegevens en opvanggegevens waarvan bij die voorschotbeschikking is uitgegaan onjuist zijn. De rechtbank stelt daarom, met toepassing van artikel 8:72, derde lid in samenhang met artikel 8:41a van de Algemene wet bestuursrecht, het recht op kinderopvangtoeslag voor het jaar 2012 vast op € 7.652 - € 2.154 = € 5.498.

8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding omdat geen kosten zijn gesteld die voor vergoeding op de voet van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor vergoeding in aanmerking komen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.J. Ebbeling, rechter, in aanwezigheid van mr. M.A.H. Strik, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 14 december 2017.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 18 DEC 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen zes weken na verzending hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

uitspraak

2413.30.427

RECHTBANK MIDDEN-NEDERLAND

RECHTBANK MIDDEN-NEDERLAND
Zittingsplaats Utrecht

Bestuursrecht

zaaknummer: UTR 15/2162

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 28 september 2015 in de zaak tussen

en

Belastingdienst / Toeslagen, kantoor Utrecht, verweerder
(gemachtigde:

Procesverloop

Bij besluit van 3 oktober 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag over het berekeningsjaar 2013 herzien naar € 0,-.

Bij besluit van 12 maart 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 1 juli 2015. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde en Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat eiseres geen recht heeft op kinderopvangtoeslag over het jaar 2013, omdat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gedurende het jaar 2013 tegenwoordige arbeid heeft verricht waaruit inkomen uit werk en woning in de zin van de Wet Inkomstenbelasting 2001 (Wet IB) wordt genoten en zodoende niet voldoet aan de vereisten van artikel 1.6 van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp). Uit gegevens van de inspecteur van de Belastingdienst blijkt dat het belastbaar inkomen van eiseres voor 2013 definitief is vastgesteld op € 0,-. Daarnaast heeft verweerder aan het besluit ten grondslag gelegd dat de opvang niet heeft plaatsgevonden op basis van een overeenkomst als bedoeld in artikel 1.52 van de Wkkp.

2. Eiseres heeft aangevoerd dat zij in 2013 tegenwoordige arbeid heeft verricht waaruit

inkomen uit werk en woning in de zin van de Wet IB wordt genoten. Eiseres heeft arbeid verricht, zij heeft hier echter geen loon voor uitbetaald gekregen. Eiseres verwijst in dat verband naar artikel 3.146, eerste lid, sub d en sub e, van de Wet IB waarin is bepaald dat loon onder andere genoten is als dat rentedragend of vorderbaar en inbaar is geworden. Eiseres heeft alle gevraagde informatie aangeleverd. Eiseres heeft voorts gewezen op de uitlooptermijn van drie maanden zoals neergelegd in artikel 1.6, vijfde lid, van de Wkkp. Eiseres heeft ten slotte aangevoerd dat verweerder in strijd handelt met het vertrouwensbeginsel door ten minste vijf keer de aanspraak op kinderopvangtoeslag te bevestigen en vervolgens na een laatste verzoek om informatie de toeslag op nihil vast te stellen.

3. In geschil is de vraag of eiseres gedurende het jaar 2013 recht heeft op kinderopvangtoeslag. Omdat kinderopvangtoeslag een tegemoetkoming in de kosten van kinderopvang op aanspraak betreft, is het aan eiseres om aannemelijk te maken dat aan de voorwaarden wordt voldaan om in aanmerking te komen voor de toeslag.

4. In artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wkkp is bepaald dat een ouder voor een berekeningsjaar aanspraak heeft op een kinderopvangtoeslag, indien de ouder in dat jaar tegenwoordige arbeid verricht waaruit inkomen uit werk en woning in de zin van de Wet IB wordt genoten. In het vijfde lid van dit artikel is bepaald dat een ouder nog drie maanden na beëindiging van arbeid recht behoudt op kinderopvangtoeslag.

5. De rechtbank stelt vast dat uit de aanslag inkomstenbelasting 2013 blijkt dat het belastbaar inkomen uit werk en woning van eiseres over 2013 door de belastinginspecteur definitief is vastgesteld op € 0,-. Verweerder dient van deze gegevens uit te gaan. De rechtbank stelt voorts vast dat uit het door eiseres overgelegde fiscale rapport IB 2013 eveneens blijkt dat haar belastbaar inkomen voor 2013 € 0,- is.

6. De rechtbank overweegt vervolgens dat eiseres onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij in 2013 wel arbeid heeft verricht die aanspraak geeft op kinderopvangtoeslag. Eiseres heeft enkel gesteld dat zij arbeid heeft verricht waarvoor tot nu toe uitbetaling van salaris is uitgebleven, maar heeft deze stelling niet met stukken onderbouwd. De stukken in het dossier geven geen steun voor de stelling van eiseres. Het betoog van eiseres onder verwijzing naar artikel 1.46 van de Wet IB, dat het niet uitbetaalde loon wel is genoten en dat zij dus inkomsten uit werk en woning in de zin van de wet IB heeft gehad, slaagt niet, nu zij deze stelling evenmin heeft onderbouwd met stukken. De verwijzing in dit verband van de gemachtigde van eiseres naar een aantal uitspraken kan eiseres niet baten, nu zij haar stelling dat het niet uitbetaalde loon invorderbaar is, niet heeft onderbouwd. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat eiseres geen inkomsten heeft gehad uit tegenwoordige arbeid als bedoeld in artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wkkp. De beroepsgrond slaagt niet.

7. De rechtbank volgt vervolgens niet het betoog van eiseres dat is voldaan aan artikel 1.6, vijfde lid, van de Wkkp in verband met uitloop uit 2012. De rechtbank overweegt in dit verband dat de uitlooptermijn slechts betrekking kan hebben op de maanden januari, februari en maart van 2013, maar dat bovendien op dit moment nog niet vaststaat dat eiseres voor 2012 heeft voldaan aan het vereiste van het verrichten van tegenwoordige arbeid. Als in de procedure over 2012 komt vast te staan dat eiseres wel voldoet aan de voorwaarden, zal zij herziening kunnen vragen voor 2013. Deze beroepsgrond slaagt dan ook niet.

8. Gelet op het voorgaande behoort eiseres dan ook niet tot de doelgroep in de zin van artikel 1.6 van de Wkkp en heeft om die reden voor 2013 geen recht op kinderopvangtoeslag.

9. De rechtbank stelt vervolgens vast dat de opvang niet heeft plaatsgevonden op basis van een overeenkomst als bedoeld in artikel 1.52 van de Wkkp, nu in de overeenkomst, met dagtekening 15 maart 2013, niet de voor de opvang te betalen prijs per uur is vermeld. Uit vaste rechtspraak van de ABRvS volgt dat geen aanspraak op kinderopvangtoeslag bestaat als de overeenkomst als bedoeld in artikel 1.52 van de Wkkp niet de gegevens bevat als bedoeld in artikel 11, derde lid, aanhef en onder c, van de Regeling Wet kinderopvang. Een voorbeeld is de uitspraak van de ABRvS van 1 oktober 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:3562). Om deze reden bestaat eveneens geen recht op kinderopvangtoeslag voor 2013.

10. De rechtbank overweegt ten slotte dat het beroep van eiseres op het vertrouwensbeginsel niet slaagt. Het is vaste rechtspraak van de ABRvS dat aan de verlening van een voorschot toeslag niet het gerechtvaardigde vertrouwen kan worden ontleend dat een met dat voorschot overeenkomende aanspraak op toeslag bestaat. Verweerder is op ieder moment bevoegd het voorschot te herzien. Er zijn bovendien hierover door verweerder aan eiseres geen rechtens relevante mededelingen gedaan.

11. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. T. Pavićević, rechter, in aanwezigheid van mr. M. Landwaart-Ekkelenkamp, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 28 september 2015.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 01 OKT. 2015

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

2413. 30.427
kopie

uitspraak

RECHTBANK MIDDEN-NEDERLAND
Zittingsplaats Utrecht

Bestuursrecht

zaaknummer: UTR 17/88

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 31 mei 2017 in de zaak tussen

[redacted]

en

Belastingdienst / Toeslagen, verweerder
(gemachtigde: [redacted])

Procesverloop

Bij besluit van 8 mei 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2012 definitief vastgesteld op nihil en besloten dat eiseres het ontvangen voorschot van € 37.495,- terug moet betalen.

Bij besluit van 29 november 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 12 april 2017. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Met het primaire besluit heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2012 definitief berekend en vastgesteld op nihil. Verweerder heeft voorts besloten dat eiseres het teveel ontvangen voorschot van € 37.495 terug moet betalen. Verweerder heeft aan dit besluit ten grondslag gelegd dat eiseres niet voldoet aan artikel 1.6, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp), nu niet is gebleken dat eiseres heeft gewerkt in 2012. Uit de aanslag inkomstenbelasting 2012 (IB) blijkt niet dat eiseres loon heeft ontvangen uit haar dienstbetrekking bij Grandcafé Restaurant Mediterrane. Er blijkt slechts uit dat eiseres een uitkering van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen heeft ontvangen. Evenmin is bekend of eiseres zonder enige vergoeding arbeid heeft verricht in de onderneming van haar echtgenoot in 2012. Verweerder handhaaft dit standpunt in het bestreden besluit.

2. Eiseres voert aan dat zij wel degelijk heeft gewerkt bij Grandcafé Restaurant Mediterrane in 2012, maar ten onrechte geen loon betaald heeft gekregen van haar werkgever. Een deel van het loon waar zij recht op had, te weten € 7.500,-, is inmiddels nabetaald na het sluiten van een vaststellingsovereenkomst met haar voormalige werkgever. Eiseres heeft een hernieuwde aanslag IB 2012 overgelegd waaruit volgt dat zij € 3.750,- als resultaat uit overige werkzaamheden heeft ontvangen.

3. Verweerder stelt zich primair op het standpunt dat er, om in aanmerking te komen voor kinderopvangtoeslag, sprake moet zijn van loon uit dienstbetrekking. Het resultaat uit overige werkzaamheden dat eiseres heeft opgegeven bij haar hernieuwde aangifte IB 2012 kan niet de vergoeding zijn voor de werkzaamheden die zij voor [redacted] heeft verricht. Eiseres was immers in loondienst volgens de arbeidsovereenkomst en de in de aangifte bedoelde resultaten kunnen geen loon uit dienstbetrekking zijn. Er dient dan immers een jaaropgave te zijn en er dient loonheffing te zijn afgedragen. Eiseres heeft derhalve geen inkomsten in de zin van de Wet Inkomstenbelasting (Wet IB) ontvangen. Subsidiair stelt verweerder zich op het standpunt dat eiseres niet heeft aangetoond hoeveel uren zij heeft gewerkt, nu de door eiseres overgelegde urenstaten niet overeenkomen met de arbeidsovereenkomst, en de aangifte IB 2012 niet overeenkomt met de arbeidsovereenkomst en het opgegeven resultaat uit overige werkzaamheden uit de aangifte IB.

4. Ingevolge artikel 1.6, eerste lid aanhef en onder a van de Wkkp heeft een ouder voor een berekeningsjaar aanspraak op kinderopvangtoeslag, indien de ouder in dat jaar tegenwoordige arbeid heeft verricht waaruit inkomen uit werk en woning in de zin van de Wet inkomstenbelasting 2001 wordt genoten.

Ingevolge artikel 3.1, eerste lid, van de Wet IB is het belastbaar inkomen uit werk en woning het inkomen uit werk en woning verminderd met de te verrekenen verliezen uit werk en woning. Uit artikel 3.1, tweede lid aanhef en onder c, van de Wet IB volgt dat onder inkomen uit werk en woning ook valt het belastbare resultaat uit overige werkzaamheden.

5. De rechtbank twijfelt niet aan de omstandigheid dat eiseres heeft gewerkt in 2012. Eiseres heeft een vaststellingsovereenkomst overgelegd tussen haar en haar voormalige werkgever alsmede een hernieuwde aanslag IB 2012 waaruit volgt dat eiseres resultaat uit overige werkzaamheden heeft genoten. Nu het resultaat uit overige werkzaamheden valt onder inkomen uit werk en woning als bedoeld in de Wet IB, voldoet eiseres aan de voorwaarde dat een ouder, wil deze aanspraak maken op kinderopvangtoeslag, tegenwoordige arbeid moet hebben verricht waaruit inkomen uit werk en woning wordt genoten. Eiseres voldoet daarmee derhalve aan artikel 1.6, eerste lid aanhef en onder a, van de Wkkp.

6. Ten aanzien van de hoeveelheid gewerkte uren overweegt de rechtbank als volgt. Uit artikel 18, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir), gelezen in samenhang met artikel 1.7, derde lid, van de Wkkp en artikel 8a van het Besluit kinderopvangtoeslag volgt dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, per berekeningsjaar moet kunnen aantonen hoeveel uren hij heeft gewerkt. Om het recht op kinderopvangtoeslag te kunnen vaststellen, moet verweerder kunnen vaststellen hoeveel uren eiseres in 2012 gewerkt heeft. Uit de door eiseres overgelegde arbeidsovereenkomst en urenstaten blijkt dit

echter niet. Eiseres heeft geen jaaropgave of andere objectief verificerbare stukken overgelegd waaruit blijkt hoeveel uren zij in 2012 heeft gewerkt. Dat eiseres geen jaaropgave kan overleggen, komt naar het oordeel van de rechtbank voor haar risico. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat hij het aantal uren kinderopvang dat voor een tegemoetkoming in aanmerking komt, niet kan vaststellen en dat er daarom geen recht bestaat op kinderopvangtoeslag.

7. Ter zitting heeft eiseres nog naar voren gebracht dat een medewerker van de Belastingdienst/Toeslagen heeft toegezegd dat zij recht heeft op kinderopvangtoeslag voor het jaar 2012. De rechtbank vat dit op als een beroep op het vertrouwensbeginsel.

8. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel, moeten door het bevoegde bestuursorgaan uitdrukkelijk, ondubbelzinnig en ongeclausuleerd schriftelijke toezeggingen zijn gedaan die gerechtvaardigde verwachtingen hebben gewekt. De rechtbank is van oordeel dat hiervan niet is gebleken. Daargelaten dat een telefonische mededeling onvoldoende is om daar het gerechtvaardigde vertrouwen aan te ontlenen, heeft eiseres niet aangetoond dat zij telefonisch contact heeft gehad met de medewerker van de Belastingdienst/Toeslagen, waarbij door een medewerker zou zijn medegedeeld dat zij recht heeft op kinderopvangtoeslag voor het jaar 2012. Het beroep op het vertrouwensbeginsel kan daarom niet slagen.

9. Tot slot doet eiseres een beroep op verweerder om enige nuance toe te passen in het geval van eiseres, en te kijken naar de informatie en de onderbouwende stukken die wèl zijn overgelegd. De rechtbank overweegt dat de wet verweerder hiervoor geen ruimte laat.

10. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.C. Michon, rechter, in aanwezigheid van mr. R.J. Heuft, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 31 mei 2017.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 07 JUNI 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

2416.50.239
kopie [redacted]

uitspraak

RECHTBANK GELDERLAND

Zittingsplaats Arnhem

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 15/4372

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 08 DEC. 2015

in de zaak tussen

[redacted]

en

Belastingdienst/Toeslagen te Utrecht, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 6 februari 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag ten behoeve van de opvang van A.N. Bal voor het jaar 2014 herzien en vastgesteld op nihil (beschikkingsnummer 2416.50.239.T.14.0.0491).

Tegen dit besluit heeft eiseres bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 22 juni 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres gedeeltelijk gegrond verklaard, het besluit deels herroepen en voor het overige ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft gelijktijdig met de behandeling van het verzoek om voorlopige voorziening met procedurenummer 15/6950 plaatsgevonden op 24 november 2015. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door [redacted]

Overwegingen

1. Bij besluit van 6 februari 2015 heeft verweerder de kinderopvangtoeslag van eiseres voor het jaar 2014 op nihil gesteld. Bij het thans bestreden besluit van 22 juni 2015 heeft verweerder het besluit voor de periode januari tot en met augustus 2014 herzien, omdat uit de door eiseres in bezwaar overgelegde stukken blijkt dat wordt voldaan aan de voorwaarden voor het recht op kinderopvangtoeslag. Voor de periode september tot en met december 2014 heeft verweerder het besluit van 6 februari 2015 gehandhaafd omdat de door eiseres met 4Kids voor dagopvang van [redacted] gesloten overeenkomst niet voldoet aan artikel 11 van

de Regeling Wet Kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen nu de prijs per uur, alsmede het aantal uur van opvang per jaar ontbreken.

2. Eiseres heeft betoogd dat uit de overeenkomst tussen haar en de gastouder blijkt dat een prijs van € 5,- per kind per uur is afgesproken. Uit de overeenkomst tussen eiseres en het gastouderbureau blijkt vervolgens dat partijen zijn overeengekomen dat het geschatte aantal uren opvang 1440 uur per jaar bedraagt. Het bestreden besluit is derhalve feitelijk onjuist, alsmede onvoldoende gemotiveerd en onvoldoende zorgvuldig voorbereid. Eiseres is in bezwaar tenslotte ten onrechte niet gehoord.

3. In artikel 1.1a, eerste lid, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (hierna: Wkkp) is bepaald dat de Awir van toepassing is op de kinderopvangtoeslag.

Op grond van artikel 1.5, eerste lid, van de Wkkp heeft een ouder aanspraak op een kinderopvangtoeslag in de door hem of zijn partner te betalen kosten jegens het Rijk onderscheidenlijk aanspraak op een tegemoetkoming in de door hem of zijn partner te betalen kosten van kinderopvang jegens de gemeente of jegens het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, indien het betreft kinderopvang in een geregistreerd kindercentrum of gastouderopvang die plaatsvindt door tussenkomst van een geregistreerd gastouderbureau.

Op grond van artikel 1.52, eerste lid, van de Wkkp geschiedt kinderopvang op basis van een schriftelijke overeenkomst tussen de houder van een kindercentrum of van een gastouderbureau en de ouder.

Op grond van artikel 1.53, van de Wkkp kunnen bij ministeriële regeling ten behoeve van een goede uitvoering van dit hoofdstuk regels worden gesteld met betrekking tot de administratie van gegevens bij kindercentra en de informatieverstrekking door kindercentra aan ouders.
Die ministeriële regeling is de Regeling Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (hierna: Regeling Wko).

Op grond van artikel 11, derde lid, aanhef en onder c, van de Regeling Wko bevat de administratie van een gastouderbureau afschriften van alle met vraagouders overeengekomen schriftelijke overeenkomsten, vermeldende per overeenkomst: de voor de gastouderopvang te betalen prijs per uur en, indien van toepassing, de bemiddelingskosten, naam, geboortedatum, adres, postcode en woonplaats van het kind, het aantal uren gastouderopvang per kind per jaar, evenals de duur van de overeenkomst.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, van de Awir verstrekken een belanghebbende, een partner en een medebewoner de Belastingdienst/Toeslagen desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

4. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 27 juli 2011, ECLI:NL:RVS:2011:BR3219) bestaat geen recht op een voorschot kinderopvangtoeslag indien geen sprake is van een overeenkomst als bedoeld in artikel 52 van de Wet op de kinderopvang (Wko) (thans artikel 1.52 van de Wkkp), die de basis vormt voor de kinderopvang. De rechtbank is van oordeel dat dit, gelezen in samenhang met artikel 18, eerste lid, van de Awir, betekent dat degene die stelt recht te hebben op kinderopvangtoeslag, dat aan de hand van een schriftelijke overeenkomst met de houder van een gastouderbureau moet aantonen. Uit artikel 1.52 van de Wkkp, gelezen in verbinding met artikel 11, derde lid, onder c, van de Regeling volgt verder dat de overeenkomst, bedoeld in artikel 1.52 van de Wkkp, in elk geval de gegevens, vermeld in artikel 11, derde lid, onder c, van de Regeling, waaronder de te betalen prijs per uur, moet bevatten (zie de uitspraak van de Afdeling van 29 augustus 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BX5975).

5. De rechtbank stelt vast dat eiseres bij brief van 21 februari 2015 de overeenkomst met 4Kids, zoals overeengekomen op 29 augustus 2014, aan verweerder heeft toegezonden. In deze overeenkomst ontbreken zowel het aantal uren gastouderopvang per jaar als het [M231] waardoor de overeenkomst niet voldoet aan de in artikel 11 van de Regeling Wko gestelde eisen. Verweerder heeft de kinderopvangtoeslag voor de maanden september tot en met december 2014 dan ook terecht op nihil gesteld. Voorts heeft verweerder reeds om deze reden kunnen afzien van het horen in bezwaar. Van een onzorgvuldig voorbereid besluit is daarenboven evenmin sprake.

6. De rechtbank stelt voorts vast dat van de zijde van eiseres in beroep een nieuwe overeenkomst is overgelegd. Hoewel de dagtekening van deze overeenkomst overeenkomt met de in bezwaar overgelegde overeenkomst bevat de in beroep overgelegde overeenkomst wel een paar wijzigingen. Zo is in artikel 5 de zin toegevoegd: '*Het geschatte aantal opvanguren per jaar bedraagt voor: 1440*". In artikel 13 is de zin toegevoegd: "*De opvangvergoeding wordt in overleg met de gastouder vastgesteld en vastgelegd in een separate overeenkomst van opdracht*". Tenslotte verschilt in de overeenkomsten de handtekening namens 4Kids, alsmede de naam van degene die namens 4Kids de overeenkomst tekent.

7. Van de zijde van verweerder is ter zitting betoogd dat, hoewel deze overeenkomst op zichzelf aan het gestelde in de Regeling Wko voldoet, deze overeenkomst niet kan leiden tot een gewijzigd besluit ten aanzien van het toeslagjaar 2014 nu eiseres niet heeft aangetoond wanneer de wijzigingen in de overeenkomst zijn overeengekomen. De rechtbank acht dit niet onredelijk. Het is immers aan eiseres om aannemelijk te maken dat zij aan de eisen voldoet om kinderopvangtoeslag te ontvangen. Niet in geschil is dat de datering van de in beroep overgelegde overeenkomt onjuist is. Met het indienen van een geantidateerde overeenkomst heeft eiseres niet aannemelijk kunnen maken wanneer de gewijzigde overeenkomst tot stand is gekomen en heeft zij derhalve niet aangetoond wanneer zij aan de eisen voldeed. Voorts heeft eiseres ter zitting ook geen verklaring kunnen geven voor de in het document aangebrachte wijzigingen. Dat zij deze geantidateerde overeenkomst van [redacted] heeft ontvangen, en dat daarin per abuis een onjuiste datum is opgenomen – wat daar ook van zij – moet voor haar rekening en risico blijven.

8. Het beroep is ongegrond. Hetgeen meer en overigens is aangevoerd kan niet tot een andersluidend oordeel leiden.

9. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.A. van der Straaten, rechter, in tegenwoordigheid van mr. M.H.Y. Snoeren-Bos, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: 08 DEC. 2015

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 08 DEC. 2015

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

Voor kopie conform de griffier van de rechtbank Gelderland

2431.53.557

uitspraak

VOOR KOPIE CONFORM
De griffier van de
Rechtbank Rotterdam
Sector Bestuursrecht

RECHTBANK ROTTERDAM

Team Bestuursrecht 3

zaaknummer: ROT 16/6052

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 april 2017 in de zaken tussen

[redacted]

en

de Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde: [redacted]

Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2016 heeft verweerder het bezwaar van eiseres tegen het besluit van 15 mei 2015 ongegrond verklaard. Dit besluit strekte tot definitieve vaststelling van de tegemoetkoming kindertoeslag voor het berekeningsjaar 2014 op nihil en terugvordering van de betaalde voorschotten.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 februari 2017. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Ter zitting is het onderzoek geschorst.

Partijen zijn in de gelegenheid gesteld om een nadere reactie in te sturen. Partijen hebben daarvan gebruik gemaakt.

Met toestemming van partijen is het nadere onderzoek ter zitting achterwege gebleven. Het onderzoek is daarna gesloten.

Overwegingen

1. Op grond van vaste jurisprudentie, zoals onder meer de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 16 april 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:1283), volgt uit artikel 18, eerste lid, van de Awir, gelezen in verbinding met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen, dat degene die voor kinderopvangtoeslag in aanmerking wil komen, moet kunnen aantonen dat hij kosten van zulke opvang heeft gehad en wat de hoogte ervan is.

2. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat eiseres niet heeft aangetoond dat alle kosten voor de kinderopvang voor het jaar 2014 zijn voldaan.

Verweerder heeft vastgesteld dat eiseres in het jaar 2014 een bedrag van € 24.905,92 heeft betaald aan het gastouderbureau, terwijl de kosten € 27.956,22 bedragen.

3. Eiseres voert aan dat alle kosten voor het jaar 2014 zijn voldaan. Eiseres stelt dat verweerder ten onrechte een betaling van 23 december 2013, van € 3050,30 heeft meegerekend voor het jaar 2013.

4. In het verweerschrift heeft verweerder zijn motivering verder onderbouwd. Verweerder signaleert dat de volledige set facturen over 2014 niet overeenkomt met de jaaropgave. Verweerder concludeert dat de betalingen zijn gedaan voorafgaand aan de factuurdatum. De betaalde bedragen corresponderen niet met de gefactureerde bedragen. De betalingen aan het gastouderbureau zijn ook niet van een kenmerk voorzien. Verder constateert verweerder dat uit de urenstaten en onderzoek naar de werkwijze van het gastouderbureau volgt dat de urenstaten per twee maanden achteraf worden ingevuld en opgestuurd, terwijl er grotendeels wel in de betreffende maand op de 20e of 21e gefactureerd is. Voorts heeft verweerder opgemerkt dat het [redacted] maandelijks wisselt.

5. Naar aanleiding van de behandeling ter zitting heeft verweerder zijn standpunt dat het bedrag van € 3050,30 dat eiseres op 23 december 2013 heeft betaald genuanceerd. Verweerder sluit niet uit dat dit bedrag moet worden toegerekend aan het jaar 2014 als een vooruitbetaling. Maar dat zou volgens verweerder betekenen dat het laatste bedrag van 2014 betrekking heeft op het jaar 2015, zodat nog steeds niet alle kosten zijn voldaan.

6. Eiseres stelt in reactie daarop dat over het jaar 2015 geen betalingstekort is vastgesteld, zodat de redenering van verweerder niet op gaat. Eiseres beroept zich op een uitspraak van de Afdeling van 8 maart 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:589).

7. De rechtbank is van oordeel dat eiser in voldoende mate heeft aangetoond dat de kosten voor het jaar 2014 volledig zijn voldaan. Verweerder heeft erkend dat betaling van 23 december 2013 kan worden aangemerkt als vooruitbetaling over januari 2014. Daarnaast acht de rechtbank van belang dat het bedrag van deze betaling, opgeteld bij de vaststaande betalingen over 2014 precies uitkomt op de totale kosten voor 2014. De mogelijkheid dat, zoals door verweerder heeft gesteld, het bedrag dat als laatste door eiser is betaald in 2015, daardoor moet worden aangemerkt als betaald over (januari) 2015 weegt hier niet tegenop. Het recht op kinderopvangtoeslag over 2015, dat overigens op 11 november 2016 definitief is vastgesteld is geen onderwerp van dit geschil. Daarnaast heeft eiser onbestreden aangevoerd dat uit de overgelegde betalingsoverzichten blijkt dat alle kosten over 2015 zijn voldaan.

8. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit moet worden vernietigd.

9. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1980,- (1 punt voor het indienen van het bezwaarschrift en 1 punt voor de hoorzitting, 1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 495,- en wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit
- bepaalt dat verweerder binnen vier weken een nieuwe beslissing op bezwaar neemt;
- bepaalt dat verweerder het griffierecht van € 46,- betaalt;
-veroordeelt verweerder tot betaling van de proceskosten van € 1980,-

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.A.C. Prins, rechter, in aanwezigheid van mr. I.M.L.J. Spierings, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 6 april 2017.

griffier | rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: - 6 APR. 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

2431.53.557

uitspraak

VOOR KOPIE CONFORM
De griffier van de
Rechtbank Rotterdam
Sector Bestuursrecht

wmd

kopie

RECHTBANK ROTTERDAM

Team Bestuursrecht 3

zaaknummer: ROT 16/6236

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 6 april 2017 in de zaak tussen

[redacted]

en

de Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde [redacted]

Procesverloop

Bij besluit van 9 augustus 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres tegen het besluit van 15 mei 2015 gegrond verklaard. Dit besluit strekte tot definitieve vaststelling van de tegemoetkoming kinderopvangtoeslag voor het berekeningsjaar 2013 op nihil en terugvordering van de betaalde voorschotten. Bij besluit van 27 augustus 2016 heeft verweerder zijn besluit nader toegelicht.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 2 februari 2017. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Bij besluit van 9 september 2016 heeft verweerder de kinderopvangtoeslag wederom op nihil gesteld. Op 28 oktober 2016 heeft verweerder een nieuwe berekening opgesteld. De gemachtigde is in de gelegenheid gesteld om informatie over te leggen waaruit zou volgen de berekening van 28 oktober 2016 niet juist is. Op 4 november 2016 is de toeslag is vastgesteld op € 20.931,-. Op 12 januari 2017 zijn aanvullende stukken overgelegd. Naar aanleiding van de overgelegde stukken heeft verweerder op 19 januari 2017 een herzien besluit genomen. De toeslag is vastgesteld op € 21.959,-. Gevraagd is of eiseres het beroep wil intrekken.

2. De rechtbank merkt het besluit van 19 januari 2017 aan als het besluit waartegen het beroep is gericht, zoals bedoeld in artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

3. Ter zitting heeft eiseres verklaard dat zij aanneemt dat de berekening van de kinderopvangtoeslag voor het jaar 2013 in orde is. Volgens eiseres kan zij inhoudelijk niets

meer bereiken. Evenwel heeft eiseres verklaard dat zij haar beroep niet wil intrekken. Met name gaat het eiseres om de vergoeding van de proceskosten.

4. Gelet op het standpunt van eiseres ter zitting ziet de rechtbank geen in rechte te honoreren procesbelang meer bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep. Dat betekent dat het beroep niet-ontvankelijk is.

5. Inzake de kosten van bezwaar heeft verweerder in het besluit van 9 augustus 2016 een punt toegekend, met een bedrag van € 490,-, omdat het bezwaar gegrond was. In het besluit van 19 januari 2017 is een tweede punt toegekend, voor de hoorzitting.

5.1. De rechtbank stelt vast dat deze bedragen onjuist zijn. In 2016 was de waarde per punt € 496,- en sinds 1 januari 2017 is de waard per punt € 495,-.
De rechtbank zal dat corrigeren, met de kanttekening dat, omdat na 1 januari 2017 uitspraak wordt gedaan, het forfaitaire bedrag van 2017 wordt gehanteerd. Dat betekent dat verweerder wordt veroordeeld een bedrag van € 990,- te vergoeden voor de bezwaarfase. In het besluit van 27 augustus 2016 staat dat verweerder reeds een bedrag van € 490,- heeft betaald. Verweerder kan hetgeen reeds is betaald in mindering brengen.

5.2 De rechtbank ziet aanleiding verweerder te veroordelen in de proceskosten voor het beroep. Verweerder heeft zijn besluit immers in de beroepsfase herzien. Deze kosten worden vastgesteld op € 990,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting).

5.3 Verweerder heeft in het besluit van 19 januari 2017 toegezegd het griffierecht te vergoeden. Nu niet duidelijk is of dat alleen geldt bij intrekking van het beroep zal de rechtbank verweerder daartoe veroordelen.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep niet-ontvankelijk;
- bepaalt dat verweerder aan eiseres het betaalde griffierecht van € 46,- vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 1980,-. te betalen aan eiseres.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.A.C. Prins, rechter, in aanwezigheid van mr. I.M.L.J. Spierings, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 6 april 2017.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: - 6 APR. 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

2449.48.641
kopie

uitspraak

RECHTBANK OVERIJSSEL

Zittingsplaats Zwolle

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 16/3102

uitspraak van de enkelvoudige kamer in het geschil tussen

en

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde:

Procesverloop

Bij besluit van 15 mei 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag over het jaar 2013 definitief vastgesteld op nihil. Eisers moeten € 8.248,00,00 terugbetalen.

Bij besluit van 14 november 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eisers ongegrond verklaard.

Eisers hebben tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 3 maart 2017. Eisers zijn verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Bij besluit van 28 december 2012 heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag van eisers voor het jaar 2013 vastgesteld op € 7.847,00.

Bij besluit van 12 februari 2013 heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag van eisers voor het jaar 2013 vastgesteld op € 7.970,00.

Verweerder heeft eisers verzocht nadere gegevens over te leggen om het recht op kinderopvangtoeslag over het jaar 2013 te kunnen beoordelen. Eisers hebben in september 2014 aanvullende stukken overgelegd, waarna verweerder bij besluit van 19 november 2014 de kinderopvangtoeslag voor 2013 en 2014 heeft stopgezet.

Vervolgens heeft de besluitvorming plaatsgevonden zoals hiervoor in de rubriek 'Procesverloop' uiteen is gezet.

2. Verweerder heeft in het bestreden besluit de kinderopvangtoeslag voor 2013 definitief vastgesteld op nihil. Volgens verweerder bevatten de door eisers opgestuurde betalingsbewijzen een totaalbedrag van € 9.879,00 aan opvangkosten. De betaling van de bemiddelingskosten is onvoldoende inzichtelijk gemaakt. Volgens verweerder komen de betaalde bedragen niet overeen met de factuurbedragen. Eisers zouden voor heel 2013 € 12.102,97 aan kinderopvang hebben moeten betalen. Daarvan hebben zij € 2223,90 niet kunnen aantonen. Met de door eisers overgelegde bewijsstukken is onvoldoende aangetoond dat de totale kosten voor kinderopvang in 2013 zijn voldaan, aldus verweerder.

3. Eisers stellen zich op het standpunt dat – samengevat weergegeven – verweerder ten onrechte stelt dat zij met de ingediende betalingsbewijzen de kosten onvoldoende inzichtelijk hebben gemaakt. De betaalde bedragen via ABN Amro komen niet overeen met de factuurbedragen, maar hieruit concludeert verweerder volgens eisers ten onrechte dat niet is aangetoond dat alle kosten zijn voldaan. Eisers stellen tot slot dat zij ten onrechte niet zijn gehoord, terwijl het horen een essentieel onderdeel vormt van de bezwaarschriftenprocedure.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

4.1 Ingevolge artikel 1.1a, eerste lid, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (hierna: Wkkp), voor zover thans van belang, is op deze wet de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: Awir) van toepassing.

4.2 Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Wkkp heeft een ouder aanspraak op een kinderopvangtoeslag in de door hem of zijn partner te betalen kosten jegens het Rijk, indien het betreft kinderopvang in een geregistreerd kindercentrum of gastouderopvang die plaatsvindt door tussenkomst van een geregistreerd gastouderbureau.

4.3 Ingevolge artikel 18, eerste lid, van de Awir verstrekken een belanghebbende, een partner en een medebewoner de Belastingdienst desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

4.4 De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft onder meer in een uitspraak van 24 augustus 2011 (ECLI:NL:RVS:2011:BR5679) geoordeeld dat uit artikel 18 van de Awir, gelezen in samenhang met artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de kinderopvang (Wko), volgt, dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, moet kunnen aantonen dat hij kosten voor kinderopvang heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten. Volgens onder meer de uitspraak van de Afdeling van 19 december 2012 (ECLI:NL:RVS:2012:BY6772) dienen bovendien alle kosten volledig te zijn voldaan. De Afdeling heeft in de uitspraak van 17 juli 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:371) geoordeeld dat de achtergrond van de regeling voor het toekennen van kinderopvangtoeslag en het verstrekken van voorschotten daarvoor en het belang van controle op een juiste besteding van

overheidsgelden, met zich brengt dat de verschuldigde kosten voor kinderopvang daadwerkelijk ten tijde van die opvang of uiterlijk kort daarna worden voldaan. Uit de hiervoor aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 19 december 2012 volgt ook, dat indien niet kan worden aangetoond dat alle kosten zijn voldaan, er geen recht op kinderopvangtoeslag bestaat en het gehele bedrag moet worden terugbetaald.

4.5 De rechtbank is van oordeel dat uit de door eisers naar aanleiding van de gegeven bewijsopdracht overgelegde stukken nog steeds niet blijkt hoeveel uren van de kinderopvang gebruik is gemaakt en evenmin dat eisers kosten hebben gemaakt voor de kinderopvang en wat de hoogte van deze kosten was. Uit de jaaropgave over 2013 van Gastouderbureau [redacted] volgt dat de kosten voor de kinderopvang in 2013 in totaal € 12.102,97 bedroegen. Eisers hebben bewijzen overgelegd waaruit blijkt dat een bedrag van € 9.879,00 is betaald. Nu eisers niet hebben aangetoond dat zij de daadwerkelijk alle aan de kinderopvang verbonden kosten hebben voldaan, mocht verweerder de kinderopvangtoeslag stopzetten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook terecht geconcludeerd dat er geen recht op kinderopvangtoeslag was in 2013 en op deze grond de kinderopvangtoeslag over deze jaren op € 0,- vastgesteld.

4.6 Anders dan eisers is de rechtbank van oordeel dat van schending van de hoorplicht geen sprake is. Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling mag van het horen slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat het bezwaar niet tot een andersluidend besluit kan leiden. Verweerder heeft reeds vóór het primaire besluit aan eisers medegedeeld dat, om de kinderopvangtoeslag te kunnen vaststellen, aanvullende informatie van hen nodig is en eisers verzocht bij brief van 9 augustus 2014 om toezending van de in de bijlage bij deze brief opgesomde stukken. Eisers is aldus in de periode voorafgaande aan het primaire besluit reeds om gegevens gevraagd met betrekking tot de overeenkomsten en de kosten van kinderopvang. Gebleken is dat de door eisers overgelegde betaalwijzen niet toereikend zijn. Een hoorzitting had daar geen verandering in kunnen brengen, zodat verweerder onder deze omstandigheden van het horen van eisers heeft kunnen afzien.

4.7 De ter zitting aangevoerde stelling dat sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel, slaagt niet. Niet is onderbouwd dat bij de zaken waar eisers ter zitting op doelden, sprake is van gelijke dan wel vergelijkbare gevallen.

5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.F. Bijloo, rechter, in aanwezigheid van A. van den Ham, als griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op

- 5 APR 2017

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: - 5 APR 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

2449. 48. 641
kopie

uitspraak

RECHTBANK OVERIJSSEL

Zittingsplaats Zwolle

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 16/3147

uitspraak van de enkelvoudige kamer in het geschil tussen

[ ]

en

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde: [ ]

Procesverloop

Bij besluit van 30 december 2014 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag over de periode tot en met 31 maart 2014 vastgesteld op nihil.

Bij besluit van 14 november 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eisers ongegrond verklaard.

Eisers hebben tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 3 maart 2017. Eisers zijn verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Bij besluit van 27 december 2013 heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag van eisers voor het jaar 2014 vastgesteld op € 7.970,00.

Bij besluit van 22 januari 2014 heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag van eisers voor het jaar 2014 vastgesteld op € 8.278,00.

Bij besluit van 21 maart 2014 heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag van eisers voor het jaar 2014 vastgesteld op € 2.070,00.

Bij besluit van 21 augustus 2014 heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag van eisers voor de periode van 1 januari 2014 tot en met 31 maart 2014 vastgesteld op € 2.070,00.

Eisers hebben wijzigingen doorgegeven en in september 2014 aanvullende stukken overgelegd, waarna de besluitvorming heeft plaatsgevonden zoals hiervoor in de rubriek 'Procesverloop' uiteen is gezet.

2. Verweerder heeft in het bestreden besluit de kinderopvangtoeslag voor heel 2014 vastgesteld op nihil. Volgens verweerder is uit onderzoek gebleken dat gastouder Aydin geregistreerd is geweest tot en met 31 maart 2014. Eisers hebben de jaaropgave 2014 en de facturen voor de maanden januari 2014 tot en met maart 2014 overgelegd, maar de betaalde bedragen komen niet overeen met de factuurbedragen. Met de overgelegde betalingsbewijzen hebben eisers niet aangetoond dat de kosten zijn betaald. Evenmin is de betaling van de bemiddelingskosten inzichtelijk gemaakt, aldus verweerder. Verder is volgens verweerder gebleken dat eiser niet werkt noch een traject volgt om werk te vinden of een inburgeringscursus volgt. Er is daarom geen recht om in aanmerking te komen voor kinderopvangtoeslag 2014.

3. Eisers stellen zich op het standpunt dat – samengevat weergegeven – verweerder ten onrechte heeft gesteld dat geen recht op kinderopvangtoeslag bestaat, omdat niet is gebleken dat eiser werkt. Volgens eisers kan uit de omstandigheid dat eiser niet heeft gewerkt niet zonder meer worden geconcludeerd dat hij in staat is om voor de kinderen te zorgen. Eiser heeft een zwaar verkeersongeval gehad en hierdoor is hij niet in staat de verzorgingstaken op zich te nemen. Eisers stellen voorts dat zij alle van belang zijnde stukken hebben overgelegd. Zo zijn alle betaalbewijzen van 2014 bij verweerder ingediend. Wellicht voldoen de facturen niet altijd aan de wettelijke eisen, maar eisers zijn niet in staat om na te gaan of de facturering van de opvang voldoet aan de wettelijke eisen. Eisers stellen tot slot dat verweerder ten onrechte van het horen heeft afgezien.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

4.1 Op grond van artikel 1.1, eerste lid, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp) is kinderopvangtoeslag een tegemoetkoming van het Rijk als bedoeld in artikel 2, eerste lid en onder h, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) in de kosten van kinderopvang.

Op grond van artikel 1.5, eerste lid en onder a, van de Wkkp heeft een ouder aanspraak op een kinderopvangtoeslag in de door hem of zijn partner te betalen kosten, indien het betreft kinderopvang in een geregistreerd kindercentrum.

Op grond van artikel 1.6 van de Wkkp komen alleen ouders voor een tegemoetkoming kinderopvangtoeslag in aanmerking die behoren tot een van de volgende doelgroepen: werkenden, werkzoekenden die een reïntegratietraject volgen teneinde in een arbeidsproces te komen en overigen, zoals inburgeraars en studenten. Beide ouders moeten om aanspraak te kunnen maken op kinderopvangtoeslag in een bepaald toeslagjaar tot een van de doelgroepen behoren.

Op grond van artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wkkp is de hoogte van de kinderopvangtoeslag afhankelijk van de kosten van kinderopvang per kind die worden bepaald door:
1°. het aantal uren kinderopvang per kind in het berekeningsjaar,
2°. de voor die kinderopvang te betalen prijs, met inachtneming van het bedrag, bedoeld in het tweede lid, en
3°. de soort kinderopvang.

4.2 De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft onder meer in een uitspraak van 24 augustus 2011 (ECLI:NL:RVS:2011:BR5679) geoordeeld dat uit artikel 18 van de Awir, gelezen in samenhang met artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de kinderopvang (Wko), volgt, dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, moet kunnen aantonen dat hij kosten voor kinderopvang heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten. Volgens onder meer de uitspraak van de Afdeling van 19 december 2012 (ECLI:NL:RVS:2012:BY6772) dienen bovendien alle kosten volledig te zijn voldaan. De Afdeling heeft in de uitspraak van 17 juli 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:371) geoordeeld dat de achtergrond van de regeling voor het toekennen van kinderopvangtoeslag en het verstrekken van voorschotten daarvoor en het belang van controle op een juiste besteding van overheidsgelden, met zich brengt dat de verschuldigde kosten voor kinderopvang daadwerkelijk ten tijde van die opvang of uiterlijk kort daarna worden voldaan. Uit de hiervoor aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 19 december 2012 volgt ook, dat indien niet kan worden aangetoond dat alle kosten zijn voldaan, er geen recht op kinderopvangtoeslag bestaat en het gehele bedrag moet worden terugbetaald.

4.3 De rechtbank is van oordeel dat uit de door eisers naar aanleiding van de gegeven bewijsopdracht overgelegde stukken niet blijkt hoeveel uren van de kinderopvang gebruik is gemaakt en evenmin dat eisers kosten hebben gemaakt voor de kinderopvang en wat de hoogte van deze kosten was. Nu eisers niet hebben aangetoond dat zij de daadwerkelijk alle aan de kinderopvang verbonden kosten hebben voldaan, mocht verweerder de kinderopvangtoeslag stopzetten. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook terecht geconcludeerd dat er geen recht op kinderopvangtoeslag was in 2014 en op deze grond de kinderopvangtoeslag over dit jaar op € 0,- vastgesteld.

4.4 [redacted] is niet in geschil dat eiser niet behoort tot de doelgroep als genoemd in artikel 1:6 van de Wkkp en niet aan de in dit artikel genoemde voorwaarden voldoet. Gelet op de dwingendrechtelijke formulering van artikel 1.6 van de Wkkp heeft verweerder zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eisers voor de betreffende periode geen recht hebben op kinderopvangtoeslag. De stelling van eisers dat zij terecht kinderopvangtoeslag hebben ontvangen omdat eiser vanwege een verkeersongeval niet in staat was om de zorg van de kinderen op zich te nemen kan daarom niet leiden tot een ander oordeel.

4.5 Anders dan eisers is de rechtbank van oordeel dat van schending van de hoorplicht geen sprake is. Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling mag van het horen slechts met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat het bezwaar niet tot een andersluidend besluit kan leiden. Verweerder heeft reeds vóór het primaire besluit aan eisers medegedeeld dat, om de kinderopvangtoeslag te kunnen vaststellen, aanvullende informatie van hen nodig is en hun verzocht bij brief van 9 augustus 2014 om toezending van de in de bijlage bij deze brief opgesomde stukken. Eisers is aldus in de periode voorafgaande aan het primaire besluit reeds om gegevens gevraagd met

betrekking tot de overeenkomsten en de kosten van kinderopvang. Ook is eisers bij brief van 2 augustus 2016 verzocht gegevens te verstrekken. Gebleken is dat de door eisers overgelegde stukken niet toereikend zijn. Een hoorzitting had daar geen verandering in kunnen brengen, zodat verweerder onder deze omstandigheden van het horen van eisers heeft kunnen afzien.

4.6 De ter zitting aangevoerde stelling dat sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel, slaagt niet. Niet is onderbouwd dat bij de zaken waar eisers ter zitting op doelden, sprake is van gelijke dan wel vergelijkbare gevallen.

5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.F. Bijloo, rechter, in aanwezigheid van A. van den Ham, als griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op

- 5 APR 2017

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: - 5 APR 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

2452 bg 463
kopie

uitspraak

RECHTBANK ZEELAND-WEST-BRABANT

Bestuursrecht

zaaknummer: BRE 15/1970 KINDER

uitspraak van 17 juli 2015 van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

en

Belastingdienst / Toeslagen (kantoor Utrecht), verweerder.

Procesverloop

Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van Belastingdienst/Toeslagen van 24 februari 2015 (bestreden besluit) inzake de herziening van het voorschot kinderopvangtoeslag over de berekeningsjaren 2013 en 2014 en vaststelling op € 0,-.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden in Breda op 10 juli 2015. Eiser is verschenen, bijgestaan door Belastingdienst/Toeslagen heeft zich laten vertegenwoordigen door

Overwegingen

1. Op grond van de stukken en de behandeling ter zitting gaat de rechtbank uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Eiser heeft vanaf 2010 voor de opvang van zijn drie kinderen gebruik gemaakt van de diensten van gastouderbureau was de gastouder van zijn kinderen.

Berekeningsjaar 2013

Belastingdienst/Toeslagen heeft bij besluit van 28 december 2012 de kinderopvangtoeslag voor 2013 voorlopig bepaald op € 16.253,- en bij wijze van voorschot verleend. Voormeld bedrag is een aantal keren herzien en laatstelijk bij besluit van 14 maart 2014 vastgesteld op € 16.285,-.

Eind 2013 en begin 2014 heeft eiser op verzoek van Belastingdienst/Toeslagen diverse malen informatie verstrekt met betrekking tot de genoten kinderopvang in 2013. Op basis van de ontvangen informatie heeft Belastingdienst/Toeslagen eiser bij brief van 31 maart 2014 meegedeeld dat de kinderopvangtoeslag over 2013 wordt stopgezet. In navolging van voormelde brief heeft Belastingdienst/Toeslagen bij besluit van 30 april 2014 (primair besluit I) het voorschot kinderopvangtoeslag 2013 herzien en vastgesteld op nihil. Hiertegen heeft eiser bezwaar gemaakt.

Berekeningsjaar 2014

Belastingdienst/Toeslagen heeft bij besluit van 27 december 2013 de kinderopvangtoeslag voor 2014 voorlopig bepaald op € 16.253,- en bij wijze van voorschot verleend. Voormeld bedrag is een aantal keren herzien en laatstelijk bij besluit van 21 maart 2014 vastgesteld op € 15.164,-.

Bij besluit van 21 mei 2014 (primair besluit II) heeft Belastingdienst/Toeslagen het voorschot kinderopvangtoeslag 2014 herzien en vastgesteld op nihil. Tegen dit besluit heeft eiser bezwaar gemaakt.

Naar aanleiding van eisers bezwaar heeft Belastingdienst/Toeslagen aanvullende informatie opgevraagd bij gastouderbureau [redacted] en eiser in verband met de genoten kinderopvang over onder meer de jaren 2013 en 2014.

Bij het bestreden besluit heeft Belastingdienst/Toeslagen het bezwaar van eiser tegen de primaire besluiten I en II ongegrond verklaard. Overwogen is dat eiser moet kunnen aantonen dat hij alle kosten van kinderopvang feitelijk heeft betaald. Uit de door eiser overgelegde bewijstukken zijn de betalingen aan de gastouder niet te herleiden naar de bijbehorende facturen. Uit de gegevens verstrekt door gastouderbureau [redacted] evenmin op te maken of daadwerkelijk alle opvangkosten zijn betaald. Eiser voldoet derhalve niet aan de voorwaarden om aanspraak te maken op kinderopvangtoeslag 2013 en 2014. Dit betekent dat er geen recht is op kinderopvangtoeslag voor die jaren en dat eiser de ontvangen voorschotten moet terugbetalen.

2. Eiser voert in beroep, onder verwijzing naar hetgeen hij in bezwaar heeft gesteld, aan dat uit de ingebrachte bankafschriften de betalingen kunnen worden opgemaakt die hij ten behoeve van de kinderopvang heeft gedaan. Voor wat betreft het jaar 2013 heeft hij maandelijks een bedrag tussen € 1.339,- en € 1.603,- overgemaakt dat is gebaseerd op prognose-uren. Aan het einde van het jaar heeft er een afrekening plaatsgevonden tussen hem en het gastouderbureau, gebaseerd op het werkelijk aantal uren. De werkelijke kosten blijken uit het jaaroverzicht 2013, waaruit kan worden opgemaakt dat de totale kosten voor kinderopvang 2013 € 19.232,40 bedroegen. Nu dit hoger is dan het aan hem toegekende voorschot kinderopvangtoeslag over 2013 begrijpt eiser niet waarom voor 2013 de kinderopvangtoeslag op nihil is gesteld. Hij heeft immers kosten gehad voor kinderopvang. De stelling dat de facturen en de betaalde bedragen niet met elkaar overeenkomen is geen grondslag voor nihilstelling van de kinderopvangtoeslag. Het feit dat hij kosten heeft gemaakt ten behoeve van kinderopvang is relevant. Voor wat betreft het jaar 2014 heeft eiser aangevoerd dat het voorschot kinderopvangtoeslag, zoals laatstelijk vastgesteld bij besluit van 21 maart 2014, maandelijks € 1.264,- bedraagt. Nu hij maandelijks een bedrag van € 1.551,93 heeft betaald ten behoeve van kinderopvang, begrijpt eiser niet waarom ook voor 2014 de kinderopvangtoeslag op nihil is gesteld. Hij heeft immers kosten gehad voor kinderopvang. Voorts heeft eiser aangevoerd dat hij volledig te goeder trouw heeft gehandeld en in de veronderstelling was niets verkeerd te hebben gedaan. Ten aanzien van 2014 acht eiser voorts van belang dat besloten is tot nihilstelling, terwijl het betreffende jaar nog lopende was. Hij acht dit onbegrijpelijk en voor hem is nog steeds niet duidelijk op welke grondslag Belastingdienst/Toeslagen hiertoe heeft besloten.

3. In artikel 1.1, eerste lid, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp), zoals deze wet luidde ten tijde hier van belang en voor zover hier van belang, is bepaald dat in deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
* kinderopvang: het bedrijfsmatig of anders dan om niet verzorgen, opvoeden en bijdragen aan de ontwikkeling van kinderen tot de eerste dag van de maand waarop het voortgezet onderwijs voor die kinderen begint;
* gastouderbureau: een organisatie die gastouderopvang tot stand brengt en begeleidt en door tussenkomst van wie de betaling van ouders aan gastouders geschiedt;
* gastouder: de natuurlijke persoon van 18 jaar of ouder die gastouderopvang biedt;
* ouder: de bloed- of aanverwant in opgaande lijn of de pleegouder van een kind op wie de kinderopvang betrekking heeft.

In artikel 1.5, eerste lid, van de Wkkp is bepaald dat een ouder aanspraak heeft op een kinderopvangtoeslag in de door hem of zijn partner te betalen kosten, indien het betreft kinderopvang in een geregistreerd kindercentrum of gastouderopvang in een geregistreerde voorziening voor gastouderopvang.

In artikel 1.7, eerste lid van de Wkkp is bepaald dat de hoogte van de kinderopvangtoeslag afhankelijk is van:
a. de draagkracht, en
b. de kosten van kinderopvang per kind die worden bepaald door:
1° het aantal uren kinderopvang per kind in het [redacted],
2° de voor die kinderopvang te betalen prijs, met inachtneming van het bedrag, bedoeld in het tweede lid, en
3° de soort kinderopvang.

In artikel 1.3, tweede lid, van de Wkkp is, voor zover hier van belang, bepaald dat op deze wet de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir), met uitzondering van artikel 5 van die wet op wijzigingen in de kosten van kinderopvang per kind, bedoeld in artikel 1.7, eerste lid, onderdeel b, van toepassing is.

Ingevolge artikel 16, vierde lid, van de Awir (zoals dit artikel gold tot 1 januari 2014) en artikel 16, vijfde lid, van de Awir (zoals dit artikel geldt vanaf 1 januari 2014) kan Belastingdienst/Toeslagen het voorschot herzien.
Ingevolge artikel 16, vijfde lid, van de Awir (zoals dat artikel gold tot 1 januari 2014) en artikel 16, zesde lid, van de Awir (zoals dat artikel geldt vanaf 1 januari 2014) kan een herziening van het voorschot leiden tot een terug te vorderen bedrag.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, van de Awir verstrekken een belanghebbende, een partner en een medebewoner de Belastingdienst/Toeslagen desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

In artikel 26 van de Awir is bepaald dat indien een herziening van een tegemoetkoming of een herziening van een voorschot leidt tot een terug te vorderen bedrag dan wel een verrekening van een voorschot met een tegemoetkoming daartoe leidt, de belanghebbende het bedrag van de terugvordering in zijn geheel is verschuldigd.

4. In geschil is of eiser aannemelijk heeft gemaakt, dat hij de kosten zoals deze in de jaaropgaven 2013 en 2014 van gastouderbureau [redacted] zijn opgenomen en waarop de toeslag is gebaseerd, heeft betaald.

5. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS), bijvoorbeeld de uitspraken van 28 november 2012 (ECLI:NL:RVS:2012:BY4369) en 19 december 2012 (ECLI:NL:RVS:2012:BY6772), volgt uit artikel 18 van de Awir, in samenhang met artikel 7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wkkp, dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, moet kunnen aantonen dat hij kosten voor kinderopvang heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten. Uit deze rechtspraak volgt ook dat degene die aanspraak maakt op kinderopvangtoeslag een deugdelijke administratie van de betalingen aan de kinderopvang moet bijhouden. Verder volgt uit de uitspraak van 19 december 2012 dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, moet aantonen dat hij de kosten geheel heeft voldaan.

6. Met betrekking tot 2013

6.1 Uit de jaaropgave 2013 blijkt dat de totale kosten voor de opvang van de kinderen van eiser in 2013 € 19.232,40 bedroegen en dat daarin een bedrag van € 1.800,- aan bureaukosten is inbegrepen. De te betalen vergoeding aan gastouder bedroeg derhalve € 17.432,40.

6.2 Evenals Belastingdienst/Toeslagen leidt de rechtbank uit de door eiser overgelegde bankafschriften met betrekking tot 2013 af dat eiser in totaal € 18.837,- heeft betaald aan gastouderbureau [redacted], waaronder het volledige bedrag van € 1.800,- aan bureaukosten en een bedrag van € 17.073,- aan de gastouder.

Eiser heeft niet aangetoond dat hij het resterende bedrag van (€ 17.432,40 - € 17.073 =) € 359,40 ook aan de gastouder heeft betaald. Evenals Belastingdienst/Toeslagen is de rechtbank uit de bankafschriften weliswaar gebleken van diverse betalingen aan de gastouder gedurende 2013, echter, nog los van het feit dat betalingen aan de gastouder via het gastouderbureau moeten lopen, kan uit de omschrijving van de betalingen niet worden opgemaakt dat deze betrekking hebben op kinderopvang. Bovendien corresponderen de bedragen van de betalingen niet met het bedrag van € 359,40. Voorts overweegt de rechtbank dat de afrekening die eind 2013 tussen eiser en gastouderbureau [redacted] heeft plaatsgevonden mogelijk het resterende bedrag van € 359,40 zou kunnen verklaren. Van deze afrekening en een daaruit voortvloeiende betaling van voormeld bedrag van eiser aan de gastouder (via gastouderbureau [redacted]) bevindt zich in het dossier echter geen bewijs, zodat dit eiser evenmin kan baten.

6.3 Het voorgaande betekent dat Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet heeft aangetoond dat hij alle kosten voor kinderopvang over 2013 heeft voldaan. Naar het oordeel van de rechtbank heeft Belastingdienst/Toeslagen het voorschot kinderopvangtoeslag over 2013 derhalve terecht herzien en op nihil gesteld.

7. Met betrekking tot 2014

7.1 De rechtbank overweegt dat uit de door eiser overgelegde facturen van gastouderbureau [redacted] van de maanden januari 2014 tot en met mei 2014 blijkt dat eiser maandelijks een bedrag van € 1.551,93 aan opvangkosten verschuldigd was.

Uit de bankafschriften met betrekking tot 2014 leidt de rechtbank af dat eiser de opvangkosten als vermeld in de facturen ten aanzien van de maanden januari 2014 tot en met april 2014 ten tijde van het primaire besluit II, dat dateert van 21 mei 2014, geheel had voldaan, zowel wat betreft de bureaukosten (in totaal € 600,-) als de te betalen vergoeding aan de gastouder (in totaal € 5.607,72). De rechtbank ziet dan ook niet in waarom Belastingdienst/Toeslagen bij primair besluit II het voorschot kinderopvangtoeslag voor 2014 heeft herzien en op nihil heeft gesteld.

7.2 Het vorenstaande betekent naar het oordeel van de rechtbank echter niet dat Belastingdienst/Toeslagen zich in het bestreden besluit onterecht op het standpunt heeft gesteld dat er voor 2014 geen recht op kinderopvangtoeslag bestond. De rechtbank overweegt daartoe het volgende.

7.3 Zoals reeds onder 5. is overwogen moet degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, aantonen dat hij de kosten van kinderopvang geheel heeft voldaan.

Uit de jaaropgave 2014 blijkt dat de totale kosten voor de opvang van de kinderen van eiser in 2014 € 7.759,65 bedroegen en dat daarin een bedrag van € 750,- aan bureaukosten is inbegrepen. De te betalen vergoeding aan gastouder bedroeg derhalve € 7.009,65.

Evenals Belastingdienst/Toeslagen leidt de rechtbank uit de door eiser overgelegde bankafschriften met betrekking tot 2014 af dat eiser in totaal € 6.357,72 heeft betaald aan gastouderbureau [redacted], waaronder het volledige bedrag van € 750,- aan bureaukosten en een bedrag van € 5.607,72 aan de gastouder. Eiser heeft echter niet aangetoond dat hij het resterende bedrag van (€ 6.357,72 - € 750,- =) € 1.401,93 ook aan de gastouder heeft betaald. In dit kader overweegt de rechtbank wederom dat uit de bankafschriften weliswaar is gebleken van diverse betalingen aan de gastouder, echter, nog los van het feit dat betalingen aan de gastouder via het gastouderbureau moeten lopen, kan uit de omschrijving van de betalingen niet worden opgemaakt dat deze betrekking hebben op kinderopvang. Bovendien corresponderen de bedragen van de betalingen niet met het bedrag van € 1.401,93. Voorts merkt de rechtbank nog op dat uit de dossierstukken blijkt dat Belastingdienst/Toeslagen eiser over de maand mei 2014 een voorschot kinderopvangtoeslag heeft uitbetaald zodat primair besluit II niet aan de betaling van het resterende bedrag van € 1.401,93 aan opvangkosten in de maand mei in de weg heeft gestaan.

7.4 Het voorgaande betekent dat Belastingdienst/Toeslagen zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet heeft aangetoond dat hij alle kosten voor kinderopvang over 2014 heeft betaald en aldus niet aan de voorwaarden voldoet om aanspraak te kunnen maken op kinderopvangtoeslag.

8. De rechtbank overweegt, ter voorlichting voor eiser, nog het volgende. Het onderhavige oordeel van de rechtbank betekent niet dat eiser niet te goeder trouw zou hebben gehandeld. Het oordeel houdt uitsluitend in dat eiser er niet in is geslaagd zijn stelling dat hij de kosten van kinderopvang over 2013 en 2014 volledig heeft voldaan, juridisch te bewijzen. Voor de verplichting tot terugbetaling van de ontvangen voorschotten kinderopvangtoeslag maakt het feit dat eiser te goeder trouw zou hebben gehandeld, bovendien geen verschil gezien het navolgende.

Voor wat betreft de gevolgen van de nihilstelling is van belang dat in artikel 26 van de Awir dwingend is bepaald dat indien herziening van een tegemoetkoming of voorschot leidt tot

een terug te vorderen bedrag, de belanghebbende dat bedrag van de terugvordering in zijn geheel verschuldigd is. In de Awir is geen bepaling opgenomen op grond waarvan Belastingdienst/Toeslagen van terugvordering kan afzien. Geheel of gedeeltelijke kwijtschelding van het verschuldigde bedrag is derhalve niet mogelijk. De wet- en regelgeving biedt Belastingdienst/Toeslagen of de rechtbank geen ruimte om daar anders mee om te gaan.

9. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.A.F. van Ginneken, rechter, in aanwezigheid van mr. Y.E.M. Aarts-Snatersen, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 17 juli 2015.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 29 JULI 2015

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant

"VOOR FOTOKOPIE CONFORM"
De griffier van de rechtbank
Zeeland-West-Brabant

uitspraak

RECHTBANK ZEELAND-WEST-BRABANT

Bestuursrecht

zaaknummer: BRE 18/2489 KINDER

uitspraak van 11 december 2018 van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

[ ]

en

de Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde: [ ].

Procesverloop

Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van 20 maart 2018 (bestreden besluit) van de Belastingdienst/Toeslagen inzake, voor zover thans van belang, de niet-ontvankelijk-verklaring van zijn bezwaar tegen de definitieve berekening kinderopvangtoeslag over het jaar 2013.

Het onderzoek ter zitting heeft tegelijk met de zaak met zaaknummer BRE 18/2490 KINDER plaatsgevonden in Breda op 30 oktober 2018. Eiser is (samen met zijn echtgenote) verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich laten vertegenwoordigen door gemachtigde [ ].

Overwegingen

1. Op grond van de stukken en de behandeling ter zitting gaat de rechtbank uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Eiser heeft op 6 oktober 2012 een aanvraag ingediend voor kinderopvangtoeslag met ingang van 1 september 2012. De Belastingdienst/Toeslagen heeft deze aanvraag geacht mede te zijn gedaan voor de daaropvolgende jaren.

Bij besluit van 28 december 2012 is aan eiser een voorschot kinderopvangtoeslag over het jaar 2013 toegekend. Dit voorschot is op 12 februari 2013 herzien.

Bij brief van 14 januari 2015 heeft de Belastingdienst/Toeslagen aan eiser medegedeeld dat de aanvraag om kinderopvangtoeslag opnieuw is beoordeeld en dat onder andere de toeslag over het jaar 2013 is stopgezet, omdat de door eiser aangeleverde bewijsstukken niet juist waren.

Bij besluit van 15 mei 2015 (primair besluit) heeft de Belastingdienst/Toeslagen de definitieve berekening kinderopvangtoeslag over het jaar 2013 vastgesteld op nihil. Omdat eerder een voorschot is toegekend en uitbetaald, leidt dit besluit van 15 mei 2015 tot een terugvordering van € 25.089,- (inclusief rente) aan teveel ontvangen voorschotten.

Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen het primaire besluit.

Bij het bestreden besluit is het bezwaar van eiser niet-ontvankelijk verklaard.

2. De rechtbank zal eerst beoordelen of sprake is van voldoende procesbelang bij de behandeling van het beroep.

Ter zitting heeft (de gemachtigde van) eiser verklaard dat het procesbelang zich beperkt tot uitsluitend het verzoek om schadevergoeding vanwege overschrijding van de redelijke termijn en vergoeding van proceskosten. Hieruit volgt dat eiser op inhoudelijke gronden de niet-ontvankelijkverklaring van het bezwaar niet langer betwist. Zijn verzoeken om schade- en proceskostenvergoeding staan los van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het bezwaar en zijn recht op kinderopvangtoeslag. Deze verzoeken maken niet dat (nog) sprake is van belang bij de beoordeling van het bestreden besluit. De rechtbank zal het beroep daarom niet-ontvankelijk verklaren vanwege gebrek aan voldoende procesbelang.

3. Eiser heeft verzocht om schadevergoeding vanwege overschrijding van de redelijke termijn in de bezwaarfase. De Belastingdienst/Toeslagen heeft een overschrijding van anderhalf jaar in die fase erkend. Daarvoor is hij bereid een vergoeding van € 1.500,- te betalen. Eiser heeft, uitgaande van die overschrijding, ter zitting verklaard akkoord te zijn met dit bedrag als schadevergoeding. De totale periode tussen het maken van het bezwaar en de uitspraak in deze zaak is meer dan een periode van anderhalf jaar. Nu eiser heeft verklaard akkoord te zijn met een schadevergoeding vanwege de overschrijding van de redelijke termijn met een bedrag van € 1.500,- zal de rechtbank dat bedrag toewijzen.

4. De rechtbank ziet aanleiding om de Belastingdienst/Toeslagen met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiser in beroep gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.002,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 501,-).

De rechtbank acht geen bijzondere omstandigheden aanwezig voor een bovenforfaitaire vergoeding als bedoeld in artikel 2, derde lid, van het Bpb. Eiser wordt dan ook niet gevolgd in zijn verzoek tot integrale vergoeding van zijn proceskosten, tezamen met de kosten over het toeslagjaar 2014, van (100 uur à € 180,-, exclusief BTW) € 18.000,-, exclusief BTW. In dit verband is mede van belang dat de door eiser ter zitting genoemde specificatie van de kosten mede betrekking heeft op andere werkzaamheden die geen betrekking hebben op de onderhavige procedure, zoals kosten met betrekking tot bezoeken aan de Tweede Kamer en contacten met de Nationale Ombudsman van zijn gemachtigde.

De Belastingdienst/Toeslagen zal worden opgedragen het door eiser betaalde griffierecht aan hem te vergoeden.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep niet-ontvankelijk;
- veroordeelt de Belastingdienst/Toeslagen wegens overschrijding van de redelijke termijn tot betaling van schadevergoeding aan eiser tot een bedrag van € 1.500,-;
- veroordeelt de Belastingdienst/Toeslagen in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 1.002,-;
- draagt de Belastingdienst/Toeslagen op het betaalde griffierecht van € 46,- aan eiser te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W. Toekoen, rechter, in aanwezigheid van M.H.A. de Graaf, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 11 december 2018.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 19 DEC 2018

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant

"VOOR FOTOKOPIE CONFORM"
De griffier van de rechtbank
Zeeland-West-Brabant

2457.50.113
hof.e

uitspraak

RECHTBANK ZEELAND-WEST-BRABANT

Bestuursrecht

zaaknummer: BRE 18/2490 KINDER

uitspraak van 11 december 2018 van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

en

de Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde:

Procesverloop

Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van 20 maart 2018 (bestreden besluit) van de Belastingdienst/Toeslagen inzake de voorschotbeschikking kinderopvangtoeslag over het jaar 2014.

Het onderzoek ter zitting heeft tegelijk met de zaak met zaaknummer 18/2489 KINDER plaatsgevonden in Breda op 30 oktober 2018. Eiser is (samen met zijn echtgenote) verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich laten vertegenwoordigen door gemachtigde

Overwegingen

1. Op grond van de stukken en de behandeling ter zitting gaat de rechtbank uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Eiser heeft op 6 oktober 2012 een aanvraag ingediend voor kinderopvangtoeslag met ingang van 1 september 2012. De Belastingdienst/Toeslagen heeft deze aanvraag geacht mede te zijn gedaan voor de daaropvolgende jaren. Eiser heeft voor de opvang van zijn vier kinderen een overeenkomst gesloten met gastouderbureau

Bij besluit van 27 december 2013 is aan eiser een voorschot kinderopvangtoeslag over het jaar 2014 toegekend van € 24.244,-. Dit voorschot is op 21 februari 2014, 21 maart 2014 en 21 mei 2014 herzien, in het laatste besluit naar een bedrag van € 22.237,-.

De Belastingdienst/Toeslagen heeft eiser bij brief van 22 juli 2014 medegedeeld over onvoldoende gegevens te beschikken om het recht op kinderopvangtoeslag over het jaar 2014 vast te stellen. Eiser wordt uitgenodigd om met bewijsstukken langs te komen bij het belastingkantoor. Tevens is vermeld dat eiser geen kinderopvangtoeslag over 2014 meer ontvangt totdat de aanvraag is beoordeeld.

Bij besluit van 21 augustus 2014 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het voorschot over het jaar 2014 herzien naar € 14.763,-. Daarbij is vermeld dat de kinderopvangtoeslag is

berekend voor de periode tot en met 31 augustus 2014 en dat in het besluit onder meer de wijziging is verwerkt dat de toeslag is beëindigd.

Bij brief van 14 januari 2015 heeft de Belastingdienst/Toeslagen aan eiser medegedeeld dat de aanvraag om kinderopvangtoeslag opnieuw is beoordeeld en dat die toeslag, voor zover thans van belang, over het jaar 2014 is stopgezet, omdat de bewijsstukken niet juist waren.

Bij besluit van 6 februari 2015 (primair besluit) heeft de Belastingdienst/Toeslagen het voorschot kinderopvangtoeslag over 2014 herzien en op nihil gesteld. De toeslag is berekend voor de periode tot en met 31 augustus 2014.

Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen het primaire besluit.

Bij het bestreden besluit is het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

2. Eiser heeft in beroep, samengevat, het volgende aangevoerd.
De Belastingdienst/Toeslagen heeft niet gemotiveerd waarom de kinderopvangtoeslag over 2014 is stopgezet. Hij heeft recht op die toeslag, want hij voldoet aan alle verplichtingen. Door de handelwijze van de Belastingdienst/Toeslagen is hij in de problemen gekomen. Ten onrechte worden de consequenties van het stopzetten van de kinderopvangtoeslag bij eiser neergelegd. Daarnaast procedeert de Belastingdienst/Toeslagen niet fair door stukken achter te houden. De rechtbank wordt verzocht met toepassing van artikel 8:31 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) daaruit de gevolgtrekkingen te maken die haar geraden voorkomen. Eiser stelt recht te hebben op nadeelcompensatie, omdat sprake is van schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur, en verwijst daartoe naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 2 december 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:3683). Eiser is van mening dat de Belastingdienst/Toeslagen een schade-expert moet inschakelen om de omvang van de schade in kaart te brengen. Tot slot verzoekt eiser, onder verwijzing naar de uitspraak van de AbRS van 29 januari 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:188) een schadevergoeding vanwege overschrijding van de redelijke termijn.

3. Ingevolge artikel 1.7, eerste lid, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp) is de hoogte van de kinderopvangtoeslag afhankelijk van:
a. de draagkracht, en
b. de kosten van kinderopvang per kind die worden bepaald door:
1°. het aantal uren kinderopvang per kind in het berekeningsjaar,
2°. de voor die kinderopvang te betalen prijs, met inachtneming van het bedrag, bedoeld in het tweede lid, en
3°. de soort kinderopvang.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) verstrekken een belanghebbende, een partner en een medebewoner de Belastingdienst/Toeslagen desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

4. In geschil is of eiser aannemelijk heeft gemaakt dat hij (bij gastouderbureau [redacted]) kosten heeft gemaakt voor kinderopvang in het toeslagjaar 2014 waarop het voorschot kinderopvangtoeslag is gebaseerd en of hij deze kosten heeft betaald.

5. Volgens vaste rechtspraak van de AbRS volgt uit artikel 18, eerste lid, van de Awir, in samenhang met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wkkp, dat degene die voor kinderopvangtoeslag in aanmerking wil komen, moet kunnen aantonen dat hij kosten van zulke opvang heeft gehad, wat de hoogte ervan is en dat hij de kosten geheel heeft voldaan (zie de uitspraken van 19 december 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BY6772, en van 16 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1283.

In dit geval doet zich echter de bijzondere omstandigheid voor dat de Belastingdienst/ Toeslagen lopende het toeslagjaar en voordat het onderzoek is afgerond eisers voorschot kinderopvangtoeslag over 2014 per 1 september 2014 heeft stopgezet. Uit de uitspraak van de AbRS van 8 maart 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:589) volgt dat in een geval als dit, waarin de Belastingdienst/Toeslagen bij de stopzetting van het voorschot niet de vereiste zorgvuldigheid heeft betracht en in strijd met de voor opschorting geldende regels heeft gehandeld, een uitzondering kan worden gemaakt op de regel dat de kosten voor het hele jaar moeten zijn voldaan. Dit leidt ertoe dat over de periode vóór de stopzetting en over de periode ná de stopzetting afzonderlijk moet worden bezien of is voldaan aan de voorwaarden om voor kinderopvang in aanmerking te komen.

De rechtbank volgt eisers standpunt niet dat de periode vóór stopzetting het tijdvak januari tot en met juni 2014 beslaat. De Belastingdienst/Toeslagen heeft bij brief van 22 juli 2014 medegedeeld dat eiser geen kinderopvangtoeslag meer ontvangt over 2014 totdat de aanvraag is beoordeeld. Het besluit van 21 augustus 2014 waarin is medegedeeld dat de toeslag is beëindigd en is berekend voor de periode tot en met 31 augustus 2014 moet naar het oordeel van de rechtbank worden aangemerkt als besluit tot beëindiging van het voorschot (vergelijk de hiervoor genoemde uitspraak van de AbRS van 8 maart 2017). Hieruit volgt dat de periode vóór de stopzetting het tijdvak 1 januari 2014 tot en met 31 augustus 2014 beslaat.

6. Om recht te hebben op kinderopvangtoeslag over de periode vóór stopzetting van de kinderopvangtoeslag moet eiser aantonen dat hij over de periode januari tot en met augustus 2014 kosten van opvang heeft gehad, wat de hoogte ervan is en dat hij de kosten geheel heeft voldaan.

De Belastingdienst/Toeslagen stelt zich op het standpunt dat eiser geen aanspraak kan maken op een tegemoetkoming kinderopvangtoeslag over 2014. Uit de door eiser overgelegde stukken blijken betalingen voor de maanden januari tot en met juli 2014 voor een totaalbedrag van € 14.354,30. Ondanks herhaalde verzoeken heeft eiser geen bankafschrift met een betaling van augustus 2014 overgelegd.

De rechtbank stelt vast dat eiser bewijsstukken heeft overgelegd die betrekking hebben op de periode januari 2014 tot en met juli 2014, waaronder zeven betalingsbewijzen. Eiser heeft daarmee aangetoond een bedrag van € 14.354,30 te hebben voldaan. Eiser stelt wel kosten te hebben gemaakt voor de maand augustus 2014 en deze ook te hebben betaald. Hij heeft echter, ook na herhaalde oproepen om aanvullende informatie, geen bewijsstukken overgelegd over deze kosten en betaling over de maand augustus 2014. Daaruit volgt dat hij niet over de gehele periode tot aan stopzetting van de toeslag heeft aangetoond welke kosten aan kinderopvang hij heeft gehad en dat hij deze kosten daadwerkelijk heeft voldaan.

7. Om ook aanspraak te hebben over het gedeelte van het berekeningsjaar na het tijdstip van de stopzetting, is het voldoende dat eiser aantoont dat uitstel van betaling is

verkregen bij het kindercentrum, dat sprake is van betalingsonmacht en dat het bedrag dat voor eigen rekening komt wel tijdig is betaald. Daarbij is van belang dat het niet ontvangen van een voorschot op zichzelf geen argument oplevert voor het niet betalen van in ieder geval een deel van de kosten in de periode na de stopzetting, nu altijd een deel van de kosten (de eigen bijdrage) voor eigen rekening komt (zie de uitspraak van de AbRS van 29 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:806).

De rechtbank volgt eiser niet in zijn standpunt dat hij de eigen bijdrage heeft betaald. Over de periode na stopzetting van de kinderopvangtoeslag heeft eiser niet met bewijsstukken aangetoond dat hij kosten heeft gemaakt, wat de hoogte van die kosten is en dat hij in ieder geval de eigen bijdrage heeft voldaan.

8. Uit het voorgaande volgt dat eiser niet heeft aangetoond dat hij over het hele jaar 2014 kosten heeft gemaakt voor kinderopvang en deze kosten heeft voldaan, en evenmin afzonderlijk over de periode vóór stopzetting of de periode erna. Eiser heeft dus niet voldaan aan artikel 18, eerste lid, van de Awir, in samenhang met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wkkp. De Belastingdienst/Toeslagen heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser geen recht heeft op kinderopvangtoeslag over 2014. Eisers bezwaar inzake de kinderopvangtoeslag over het jaar 2014 is terecht ongegrond verklaard. De overige gronden van eiser behoeven dan ook geen bespreking. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

9. Ter zitting heeft (de gemachtigde van) eiser verklaard dat het geschil, naast beoordeling van het recht op kinderopvangtoeslag, mede betrekking heeft op verzoeken om schade- en proceskostenvergoeding.

10. Eiser heeft verzocht om schadevergoeding vanwege overschrijding van de redelijke termijn in de bezwaarfase. De Belastingdienst/Toeslagen heeft een overschrijding van twee jaar in die fase erkend. Daarvoor is hij bereid een vergoeding van € 2.000,- te betalen. Eiser heeft, uitgaande van die overschrijding, ter zitting verklaard akkoord te zijn met dit bedrag als schadevergoeding. De totale periode tussen het maken van het bezwaar en de uitspraak in deze zaak is meer dan twee jaar. Nu eiser heeft verklaard akkoord te zijn met een schadevergoeding vanwege de overschrijding van de redelijke termijn met een bedrag van € 2.000,- zal de rechtbank dat bedrag toewijzen.

11. Gelet op de veroordeling tot het betalen van schadevergoeding ziet de rechtbank aanleiding om de Belastingdienst/Toeslagen met toepassing van artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de door eiser in beroep gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.002,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 501,-).

De rechtbank acht geen bijzondere omstandigheden aanwezig voor een bovenforfaitaire vergoeding als bedoeld in artikel 2, derde lid, van het Bpb. Eiser wordt dan ook niet gevolgd in zijn verzoek tot integrale vergoeding van zijn proceskosten, tezamen met de kosten over het toeslagjaar 2013, van (100 uur à € 180,-, exclusief BTW) € 18.000,-, exclusief BTW. In dit verband is mede van belang dat de door eiser ter zitting genoemde specificatie van de kosten mede betrekking heeft op andere werkzaamheden die geen betrekking hebben op de

onderhavige procedure, zoals kosten met betrekking tot bezoeken aan de Tweede Kamer en contacten met de Nationale Ombudsman van zijn gemachtigde.

De Belastingdienst/Toeslagen zal worden opgedragen het door eiser betaalde griffierecht aan hem te vergoeden.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep ongegrond;
- veroordeelt de Belastingdienst/Toeslagen wegens overschrijding van de redelijke termijn tot betaling van een schadevergoeding aan eiser tot een bedrag van € 2.000,-;
- veroordeelt de Belastingdienst/Toeslagen in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 1.002,-;
- draagt de Belastingdienst/Toeslagen op het betaalde griffierecht van € 46,- aan eiser te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W. Toekoen, rechter, in aanwezigheid van M.H.A. de Graaf, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 11 december 2018.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

19 DEC 2018

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant

VOOR FOTOKOPIE CONFORM
De griffier van de rechtbank
Zeeland-West-Brabant

2458.42.299

uitspraak

[redacted]

RECHTBANK DEN HAAG

Team belastingrecht

zaaknummers: SGR 17/2727 en SGR 17/2729

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 16 november 2017 in de zaken tussen

[redacted]

en

de Belastingdienst/Toeslagen, kantoor Utrecht, verweerder.

Procesverloop

Verweerder heeft bij beslissingen op bezwaar van 13 maart 2017 de bezwaren tegen de hierna onder 7 en 8 genoemde beschikkingen ongegrond verklaard.

Eiseres heeft daartegen op 14 april 2017 beroep bij de rechtbank ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Partijen hebben vóór de zitting nadere stukken ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2017.
Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door [redacted]

Overwegingen

Feiten

1. Eiseres heeft ter zake van de opvang van haar kind in de periode van 1 januari 2013 tot en met 31 december 2014 gebruik gemaakt van het gastouderbureau [redacted]. Bij beschikking van 28 december 2012 is aan eiseres voor het berekeningsjaar 2013 een voorschot kinderopvangtoeslag toegekend van € 12.082. Bij beschikking van 27 december 2013 is aan eiseres voor het berekeningsjaar 2014 een voorschot kinderopvangtoeslag toegekend van €12.082.

2. Verweerder heeft eiseres bij brief van 22 juli 2014 meegedeeld dat zij geen kinderopvangtoeslag over 2014 meer krijgt, omdat er aanvullende gegevens nodig zijn om vast te kunnen stellen of eiseres recht heeft op kinderopvangtoeslag. Bij brief van 30 juli 2014 bevestigt verweerder de afspraak met eiseres dat zij op 1 september 2014 naar het kantoor van verweerder komt. In die brief verzoekt verweerder eiseres om nadere bewijsstukken -waaronder de jaaropgave over 2013, betalingsbewijzen en facturen over de periode 1 januari 2013 tot en met 30 juni 2014 en maandelijkse urenstaten van de gastouder- mee te nemen.

3. Bij beschikking van 21 augustus 2014 is aan eiseres voor het berekeningsjaar 2014 - periode 1 januari 2014 tot en met 31 augustus 2014 - een voorschot kinderopvangtoeslag toegekend van € 8.054.

4. Op 1 september 2014 heeft eiseres ten kantore van verweerder diverse bewijsstukken overgelegd.

5. Op 1 september 2014 heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor het jaar 2014 stopgezet. Vervolgens heeft eiseres op 7 november 2014 kinderopvangtoeslag aangevraagd met ingang van 1 augustus 2014.

6. Bij beschikking van 21 november 2014 is het aan eiseres toegekende voorschot kinderopvangtoeslag over de periode van 1 januari 2014 tot en met 31 augustus 2014 gehandhaafd op € 8.054.

7. Verweerder heeft bij beschikking van 30 december 2014 de aan eiseres voor de periode 1 augustus 2014 tot en met 31 augustus 2014 toegekende voorschot kinderopvangtoeslag herzien naar € 0. Eiseres heeft hiertegen bezwaar gemaakt.

8. Verweerder heeft bij beschikking van 15 mei 2015 de kinderopvangtoeslag over het berekeningsjaar 2013 definitief berekend op € 0. Voor het jaar 2013 dient eiseres een bedrag van 12.503 (€ 12.082 + € 421 rente) terug te betalen. Eiseres heeft hiertegen bezwaar gemaakt.

9. Eiseres heeft in de bezwaarfase nadere bewijsstukken ingediend, waarna verweerder bij brief van 3 augustus 2016 eiseres heeft verzocht om voor het jaar 2014 nog aanvullende bewijsstukken te verstrekken, waaronder facturen over de periode 1 januari 2014 tot en met december 2014 en de urenstaten van de gastouder over de periode juni 2014 tot en met december 2014. Op 19 september 2016 heeft eiseres naar aanleiding van voormeld verzoek diverse stukken aan verweerder overgelegd.

10. Op 20 december 2016 heeft er een hoorzitting plaatsgevonden. Eiseres is daarbij in de gelegenheid gesteld om ontbrekende bewijsstukken tot eind februari 2017 in te dienen. Eiseres heeft geen stukken meer ingediend, waarna verweerder op 3 maart 2017 op de bezwaren heeft beslist.

11. Verweerder heeft met dagtekening 28 april 2017 de definitieve berekening kinderopvangtoeslag over 2014 vastgesteld op € 0. Voor het jaar 2014 dient eiseres een bedrag van € 11.327 (€ 10.852 + € 475 rente) terug te betalen.

Geschil

12. In geschil is of eiseres recht heeft op kinderopvangtoeslag over de jaren 2013 en 2014. Meer specifiek is in geschil of eiseres alle kosten voor de kinderopvang over de jaren 2013 en 2014 heeft betaald.

Beoordeling van het geschil

13. Uit artikel 18, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen, gelezen in samenhang met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onderdeel b, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen, volgt dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt, moet kunnen aantonen dat hij kosten voor kinderopvang heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 2 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1114), bestaat geen aanspraak op kinderopvangtoeslag, indien de vraagouder niet kan aantonen dat hij het volledige bedrag aan kosten ook daadwerkelijk heeft betaald.

Jaar 2013

14. Met hetgeen eiseres aan stukken heeft overgelegd, heeft zij naar het oordeel van de rechtbank niet aangetoond dat zij alle kosten voor kinderopvang over het jaar 2013 heeft betaald. Daarbij heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat het totaalbedrag van de jaaropgave 2013 (€ 11.891) en de facturen (€ 11.991) niet overeenkomt met de volgens de overgelegde bankafschriften verrichte betalingen aan het gastouderbureau in 2013 (€ 10.948,56). Ook met het door eiseres ingebrachte, volgens eiseres van het gastouderbureau afkomstige overzicht van € 11.775,56 aan betalingen (bijlage 30.2 van het verweerschrift), heeft eiseres niet aangetoond dat zij alle kosten van de kinderopvang voor het jaar 2013 heeft betaald. Voor zover al van de juistheid van het overzicht kan worden uitgegaan, heeft eiseres ook in dat geval niet alle in rekening gebrachte kosten van de kinderopvang betaald. Daarbij valt op dat eiseres vrijwel nooit het gehele factuurbedrag heeft betaald. Voor zover eiseres meent dat kinderopvangtoeslag dient te worden berekend over de werkelijk betaalde uren, faalt dat betoog. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dienen alle kosten van kinderopvang te zijn voldaan (zie onder meer de uitspraak van de ABRvS van 19 december 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BY6772 en hiervoor reeds aangehaald ABRvS 2 april 2014, ECLI:NL:RVS:2014:1114). Eerst nadat is bezien of de in rekening gebrachte kosten overeenstemmen met het bedrag dat aantoonbaar is betaald, kan worden vastgesteld of alle kosten van kinderopvang zijn voldaan (vgl. r.o. 5.2 van ABRvS 2 september 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2748). Ook al heeft eiseres een deel van de kosten van de kinderopvang wel voldaan, dan betekent dit niet, dat zij aanspraak kan maken op een evenredig lager voorschot (zie uitspraak ABRvS van 8 juni 2016, ECLI:NL:RVS:2016:1610).

Jaar 2014

15. Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiseres met hetgeen zij aan stukken heeft overgelegd, ook voor het jaar 2014 niet aangetoond dat zij alle kosten voor kinderopvang voor dat jaar heeft betaald. Uit de door eiseres overgelegde stukken kan namelijk niet worden afgeleid wat het totaalbedrag aan kosten van kinderopvang over 2014 is geweest. Zo ontbreekt de jaaropgave van het gastouderbureau over het gehele jaar 2014. Het totaalbedrag aan facturen is € 14.176,80 (2.600 opvanguren). Ter zitting heeft eiseres desgevraagd verklaard dat die facturen als voorschotfacturen moeten worden beschouwd en daar niet van uit moet worden gegaan. Volgens het door het gastouderbureau aan de belastingdienst verstrekte overzicht bedragen de kosten over 2014 € 9.628,41 (1.793 opvanguren). Ook de overige stukken - de jaaropgave over de periode januari 2014 tot en met juni 2014 (€ 4.618,20 kosten), de jaaropgave van [redacted] de gastouders over zes maanden (€ 6.166,20), het overzicht in bijlage 8 en 9 van het nadere stuk van eiseres van 13 oktober 2017 (€ 11.384,40 kosten facturen), de urenregistratie (2.120 opvanguren) en de eigen

opgave van eiseres in het voornoemde nadere stuk (€ 11.341,44 kosten facturen; 2.112 opvanguren) - sluiten qua kosten en uren niet op elkaar aan. Nu het totaal bedrag aan kosten van kinderopvang voor 2014 niet is vast te stellen, kan ook de hoogte van de kosten voor de periode van 1 januari 2014 tot aan de stopzetting van de kinderopvangtoeslag per 1 september 2014 niet worden vastgesteld. Het vorenstaande brengt mee dat de rechtbank aan de vraag of eiseres daadwerkelijk alle kosten heeft betaald niet toekomt en dat de uitspraak van de Afdeling van 8 maart 2017, ECLI:NL:RVS:2017:589, in dit geval niet van toepassing is. Dat uit de overgelegde bankafschriften naar voren komt dat eiseres in 2014 betalingen aan het gastouderbureau heeft gedaan, maakt dit niet anders omdat zoals hiervoor onder 14 is overwogen geen recht bestaat op een evenredig deel aan kinderopvangtoeslag naar gelang de betalingen. De stelling van eiseres dat zij aan alle voorwaarden heeft voldaan en zij door de stopzetting van de kinderopvangtoeslag is gedupeerd, volgt de rechtbank niet, aangezien eiseres als aanvrager van de kinderopvangtoeslag niet heeft voldaan aan de eis dat zij een deugdelijke eigen administratie dient bij te houden. Het rapport van de Nationale Ombudsman van 9 augustus 2017 maakt dit niet anders.

16. Gelet op het vorenstaande heeft eiseres voor de jaren 2013 en 2014 geen recht op kinderopvangtoeslag. Hetgeen eiseres overigens heeft aangevoerd, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. De beroepen dienen dan ook ongegrond te worden verklaard.

Proceskosten

17. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. S.E. Postema, rechter, in aanwezigheid van mr. U.A. Salomons, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 16 november 2017.

U.A. Salomons

griffier

Postema

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 20 NOV 2017

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen zes weken na verzending van de uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

gegrond 2477.87.279
kopie

uitspraak

RECHTBANK ROTTERDAM

Team Bestuursrecht 3

zaaknummer: ROT 15/3463

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 31 maart 2016 in de zaak tussen

en

de Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde:

Procesverloop

Bij besluit van 29 november 2014 heeft verweerder aangekondigd dat eiser geen recht heeft op kinderopvangtoeslag voor de berekeningsjaren 2013 en 2014.

Bij besluit van 8 mei 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen het primaire besluit ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 december 2015. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Ter zitting heeft de rechtbank het onderzoek geschorst en eiseres in de gelegenheid gesteld om betaalbewijzen te overleggen.

Bij brief van 23 december 2015 heeft eiseres nadere stukken overgelegd en een reactie gegeven op het verweerschrift. Bij brief van 13 januari 2016 heeft verweerder hierop gereageerd en aangegeven dat ten aanzien van de kinderopvangtoeslag voor 2014 een nieuw primair besluit zal worden genomen, maar dat ten aanzien van 2013 het standpunt gehandhaafd blijft. Bij brief van 8 februari 2016 heeft eiser hier weer op gereageerd. Met toestemming van partijen heeft de rechtbank vervolgens het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat uit de door eiser overgelegde stukken niet is gebleken dat hij alle kosten voor de kinderopvang voor de jaren 2013 en 2014 heeft voldaan en dat hij daarom geen recht heeft op kinderopvangtoeslag voor die jaren.

2. Eiser voert aan dat hij alle benodigde bewijsstukken heeft overgelegd en dat alle betalingen zijn gedaan, inclusief de eigen bijdrage door eiser. Daarnaast stelt eiser dat verweerder hem ten onrechte niet op zijn bezwaar heeft gehoord.

3. Ten aanzien van de kinderopvangtoeslag voor 2013 overweegt de rechtbank dat uit de door eiser overgelegde jaaropgave blijkt dat de totale kosten voor de opvang van eisers kinderen € 8.592,54 waren. Eiser heeft bankafschriften overgelegd waaruit betalingen door hem aan het gastouderbureau blijken van in totaal € 8.272. Daarnaast heeft eiser in beroep nog een bankafschrift overgelegd met een overschrijving van € 850 aan de gastouder op 26 februari 2013. Ook heeft eiser een schriftelijke verklaring overgelegd waarin de gastouder verklaart dat zij die € 850 heeft ontvangen als voorschot op het aantal extra oppasuren van eisers kinderen.

3.1. Verweerder stelt in het verweerschrift dat door het verschil tussen de facturen en de jaaropgave onduidelijk is wat het totaalbedrag aan opvangkosten is geweest. Verweerder heeft de bedragen op de door eiser overgelegde facturen opgeteld en komt uit op een totaalbedrag van € 8.642,54. Dit is € 50 meer dan het bedrag van de jaaropgave. De rechtbank is evenwel niet gebleken van evidente en substantiële onjuistheden in de facturen. Daarbij merkt de rechtbank op dat het totaal aantal oppasuren op de urenregistraties, de jaaropgave en de facturen gelijk zijn (1662 uur). Bovendien is de rechtbank niet gebleken dat eiser een verwijt kan worden gemaakt van de omstandigheid dat sprake is van een verschil tussen het totaalbedrag van de facturen en de jaaropgave. Vooralsnog moet worden aangenomen dat een en ander het gastouderbureau is aan te rekenen.

3.2. Voorts heeft verweerder opgemerkt dat de betalingen die uit de door eiser overgelegde bankafschriften blijken niet overeenkomen met de facturen. Eiser heeft hiervoor ter zitting echter een verklaring kunnen geven. Hij had namelijk met het gastouderbureau afgesproken dat hij maandelijks de bureaukosten van € 50 en een vast bedrag voor de opvangkosten aan het gastouderbureau zou overmaken (zoals ook blijkt uit de overgelegde bankafschriften) en dat hij later, als de opvangkosten hoger bleken, een extra betaling zou doen.

3.3. Als de bankoverschrijvingen van € 8.272 aan het gastouderbureau en € 850 aan de gastouder als aangetoonde betalingen voor de kinderopvang in 2013 worden aangemerkt dan zijn alle opvangkosten die blijken uit de jaaropgave voldaan. Verweerder stelt echter dat de betaling van € 850 niet kan worden meegerekend omdat sinds 2010 de betalingen via het gastouderbureau moeten lopen en omdat bij de overschrijving op het bankafschrift niet is vermeld dat het de gastouderopvang betreft. Gelet hierop kan worden getwijfeld of die overschrijving van € 850 kan worden meegerekend tot de aannemelijk gemaakte betalingen voor de gastouderopvang. Maar zelfs als de betaling van € 850 niet kan worden meegerekend, heeft eiser met de wel aannemelijk gemaakte betalingen nagenoeg alle kosten voor de gastouderopvang voldaan. Slechts een bedrag van € 320,54 is dan door eiser niet aannemelijk gemaakt. Indien dit tot gevolg zou hebben dat eiser het gehele bedrag van de ontvangen voorschotten kinderopvangtoeslag voor 2013 zou moeten terugbetalen, zou de menselijke maat in een zaak als deze naar het oordeel van de rechtbank verloren gaan. Om die reden dient het voordeel van mogelijk resterende twijfel over de aannemelijk gemaakte betalingen aan eiser te worden gegeven. Dit rechtvaardigt de [redacted] dat alle kosten zijn voldaan dan wel de [redacted] dat de kosten gelijk zijn geweest aan het bedrag van de aangetoonde betalingen zodat op basis daarvan een herberekening kan plaatsvinden. Hierbij merkt de rechtbank op dat uit de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) alleen voortvloeit dat verweerder, als de ouder slechts kan aantonen dat hij een deel van de opvangkosten heeft voldaan, de toeslag op nihil mag stellen, maar niet dat verweerder daartoe gehouden is. Naar het oordeel van de rechtbank

moet het bestreden besluit ten aanzien van de kinderopvangtoeslag voor 2013 dus worden vernietigd.

4. Ten aanzien van de kinderopvangtoeslag voor 2014 stelt de rechtbank vast dat niet langer in geschil is dat eiser recht heeft op kinderopvangtoeslag voor 2014. Verweerder heeft zijn standpunt in beroep gewijzigd naar aanleiding van de stukken die eiser in beroep, dus na het bestreden besluit, heeft overgelegd. De rechtbank ziet hierin echter geen aanleiding om het bestreden besluit in stand te laten. Eiser heeft in bezwaar terecht aangevoerd dat uit het primaire besluit niet blijkt welke bewijsstukken volgens verweerder nog ontbraken. Ook in bezwaar heeft verweerder dit niet aan eiser duidelijk gemaakt. Eerst met het verweerschrift en ter zitting is dit voor eiser duidelijk geworden. Gelet hierop kan eiser niet worden verweten dat hij pas in beroep de ontbrekende bewijsstukken heeft overgelegd. Nu gebleken is dat eiser met deze ontbrekende bewijsstukken wel aannemelijk heeft gemaakt recht te hebben op kinderopvangtoeslag moet het bestreden besluit ook ten aanzien van de kinderopvangtoeslag voor 2014 worden vernietigd.

5. Eisers betoog dat verweerder ten onrechte heeft afgezien van het horen in bezwaar, slaagt. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 28 januari 2009 (ECLI:NL:RVS:2009: BH1142), vormt het horen een essentieel onderdeel van de bezwaarschriftenprocedure. Van horen mag met toepassing van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) slechts worden afgezien, indien er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de gemaakte bezwaren niet tot een andersluidend besluit kunnen leiden. De beslissing om die bepaling toe te passen dient te worden genomen op grond van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd.

5.1. In het primaire besluit heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor 2013 en 2014 stopgezet omdat de door eiser overgelegde bewijsstukken onvolledig waren. Bij brief van 4 december 2014 heeft eiser hiertegen gemotiveerd bezwaar gemaakt. In deze brief heeft eiser onder meer aangevoerd dat uit het primaire besluit niet blijkt welke bewijsstukken ontbreken of onvolledig zijn. Vervolgens heeft verweerder in een e-mailbericht van 1 mei 2015 nogmaals aan eiser gevraagd allerlei bewijsstukken op te sturen. Door verweerder wordt echter niet aangegeven waarom de eerder door eiser overgelegde stukken onvoldoende waren en welke specifieke stukken er volgens verweerder nog ontbreken. Bij e-mailbericht van 4 mei 2015 heeft eiser op het verzoek van verweerder gereageerd en verschillende stukken overgelegd, waaronder stukken die hij niet eerder had overgelegd, zoals een jaaropgave 2014 en aanvullende bankafschriften. Gelet op de omstandigheid dat de Belastingdienst/Toeslagen naar aanleiding van het bezwaarschrift nadere informatie heeft gevraagd en eiser naar aanleiding van dat verzoek documenten heeft overgelegd, rechtvaardigde hetgeen in het bezwaarschrift naar voren is gebracht niet de conclusie dat er op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk was dat het gemaakte bezwaar niet tot een andersluidend besluit kon leiden. Bovendien had op een hoorzitting duidelijk kunnen worden welke specifieke bewijsstukken nog ontbraken. Verweerder had eiser dan ook moeten horen op zijn bezwaar. Het bestreden besluit wordt dus ook vernietigd vanwege schending van de hoorplicht.

6. Het beroep is dus gegrond. De rechtbank vernietigt het bestreden besluit. Verweerder zal daarom een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak.

7. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt.

8. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 992,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 496,- en wegingsfactor 1).

9. Dit alles betekent dus dat eiser gelijk krijgt. De Belastingdienst/Toeslagen moet een nieuwe beslissing op bezwaar nemen waarin wordt vastgesteld dat eiser recht heeft op kinderopvangtoeslag voor 2013 en 2014.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuwe beslissing op het bezwaar neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- bepaalt dat verweerder aan eiser het betaalde griffierecht van € 45,- vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 992,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.J.A.M. Cooijmans, rechter, in aanwezigheid van mr. A.L. van der Duijn Schouten, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 31 maart 2016.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 31 MRT 2016

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de Rechtbank Rotterdam
Sector Bestuursrecht
MZ wnd

[redacted] 25Ng2 330

uitspraak

RECHTBANK OVERIJSSEL

Bestuursrecht

Zittingsplaats Zwolle

zaaknummer: AWB 15/1831

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

[redacted]

en

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2015 heeft verweerder het bezwaar van eiser niet-ontvankelijk verklaard. Daartegen is beroep ingesteld.

Overwegingen

1. Verweerder heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard omdat het bezwaar te laat is ingediend.

2. De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:9 eerste lid van de Awb, is een bezwaarschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Artikel 6:11 van de Awb bepaalt dat niet-ontvankeljikheid ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift achterwege blijft indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

3. Het primaire besluit dateert van 31 oktober 2014. De termijn voor het indienen van een bezwaarschrift eindigde derhalve op 12 december 2014. Uit de gedingstukken blijkt dat eiser bij brief, gedateerd 20 januari 2015, bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit. Dit bezwaar is door verweerder ontvangen op 22 januari 2015. Gelet op het bepaalde in artikel 6:7 in samenhang met artikel 6:9, eerste lid van de Awb is het bezwaarschrift na de hierboven vermelde datum ingediend.

De rechtbank overweegt dat de termijn voor het indienen van bezwaar van openbare orde is. Verweerder heeft ter zake geen beleidsvrijheid. Dit betekent dat een te laat ingediend bezwaar in beginsel niet-ontvankelijk dient te worden verklaard als het zonder verschoonbare reden niet tijdig is ingediend.

4. In het beroepschrift van 24 augustus 2015 geeft eiser aan meerdere malen, binnen de wettelijk gestelde termijn, bezwaar te hebben ingediend op de vordering en geen reactie te hebben ontvangen. Bij de laatste keer heeft eiser weer een kopie van het bezwaar opgestuurd en werd hem schriftelijk meegedeeld dat hier niet meer op werd ingegaan wegens het verstrijken van de bezwaartermijn.

5. De rechtbank overweegt dat het aan eiser is om aannemelijk te maken dat hij tijdig een bezwaarschrift heeft ingediend. De rechtbank is van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt (bijvoorbeeld door het overleggen van bewijs van aangetekende verzending of anderszins) dat hij binnen de termijn een bezwaarschrift aan verweerder heeft verzonden. Wanneer een poststuk niet aangetekend wordt verzonden, neemt de verzender het risico dat niet aannemelijk gemaakt kan worden dat het poststuk tijdig is verzonden. De enkele stelling van eiser dat hij binnen de termijn een bezwaarschrift heeft verzonden is onvoldoende. Het bezwaarschrift is dus niet tijdig ingediend.

6. Naar het oordeel van de rechtbank leidt het door eiser gestelde niet tot de conclusie dat de termijnoverschrijding niet aan hem is toe te rekenen. De door eiser genoemde omstandigheden leiden naar het oordeel van de rechtbank niet tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding.

Nu niet is gebleken van omstandigheden waarvan kan worden geconcludeerd van een verschoonbare termijnoverschrijding, is het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.

7. De rechtbank komt om die reden niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van de gronden van het beroepschrift.

8. Het beroep is daarom kennelijk ongegrond. Het onderzoek wordt gesloten met toepassing van artikel 8:54 van de Awb.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.W.M. Bunt, rechter, in aanwezigheid van H.B. Slot-Akkerman, als griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 28 OKT 2015

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 28 OKT 2015

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de datum van verzending verzet worden gedaan bij de rechtbank. De indiener van het verzetschrift kan daarbij vragen in de gelegenheid te worden gesteld over het verzet te worden gehoord.

25K 92 330

uitspraak

RECHTBANK OVERIJSSEL

Bestuursrecht

Zittingsplaats Zwolle

zaaknummer: AWB 15/1831

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

en

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 13 juli 2015 heeft verweerder het bezwaar van eiser niet-ontvankelijk verklaard. Daartegen is beroep ingesteld.

Overwegingen

1. Verweerder heeft het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard omdat het bezwaar te laat is ingediend.

2. De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift zes weken.
Ingevolge artikel 6:9 eerste lid van de Awb, is een bezwaarschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.

Artikel 6:11 van de Awb bepaalt dat niet-ontvankeljikheid ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaarschrift achterwege blijft indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

3. Het primaire besluit dateert van 31 oktober 2014. De termijn voor het indienen van een bezwaarschrift eindigde derhalve op 12 december 2014. Uit de gedingstukken blijkt dat eiser bij brief, gedateerd 20 januari 2015, bezwaar heeft gemaakt tegen het besluit. Dit bezwaar is door verweerder ontvangen op 22 januari 2015. Gelet op het bepaalde in artikel 6:7 in samenhang met artikel 6:9, eerste lid van de Awb is het bezwaarschrift na de hierboven vermelde datum ingediend.

De rechtbank overweegt dat de termijn voor het indienen van bezwaar van openbare orde is. Verweerder heeft ter zake geen beleidsvrijheid. Dit betekent dat een te laat ingediend bezwaar in beginsel niet-ontvankelijk dient te worden verklaard als het zonder verschoonbare reden niet tijdig is ingediend.

4. In het beroepschrift van 24 augustus 2015 geeft eiser aan meerdere malen, binnen de wettelijk gestelde termijn, bezwaar te hebben ingediend op de vordering en geen reactie te hebben ontvangen. Bij de laatste keer heeft eiser weer een kopie van het bezwaar opgestuurd en werd hem schriftelijk meegedeeld dat hier niet meer op werd ingegaan wegens het verstrijken van de bezwaartermijn.

5. De rechtbank overweegt dat het aan eiser is om aannemelijk te maken dat hij tijdig een bezwaarschrift heeft ingediend. De rechtbank is van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt (bijvoorbeeld door het overleggen van bewijs van aangetekende verzending of anderszins) dat hij binnen de termijn een bezwaarschrift aan verweerder heeft verzonden. Wanneer een poststuk niet aangetekend wordt verzonden, neemt de verzender het risico dat niet aannemelijk gemaakt kan worden dat het poststuk tijdig is verzonden. De enkele stelling van eiser dat hij binnen de termijn een bezwaarschrift heeft verzonden is onvoldoende. Het bezwaarschrift is dus niet tijdig ingediend.

6. Naar het oordeel van de rechtbank leidt het door eiser gestelde niet tot de conclusie dat de termijnoverschrijding niet aan hem is toe te rekenen. De door eiser genoemde omstandigheden leiden naar het oordeel van de rechtbank niet tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding.

Nu niet is gebleken van omstandigheden waarvan kan worden geconcludeerd van een verschoonbare termijnoverschrijding, is het bezwaar terecht niet-ontvankelijk verklaard.

7. De rechtbank komt om die reden niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van de gronden van het beroepschrift.

8. Het beroep is daarom kennelijk ongegrond. Het onderzoek wordt gesloten met toepassing van artikel 8:54 van de Awb.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.W.M. Bunt, rechter, in aanwezigheid van H.B. Slot-Akkerman, als griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 28 OKT 2015

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 28 OKT 2015

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de datum van verzending verzet worden gedaan bij de rechtbank. De indiener van het verzetschrift kan daarbij vragen in de gelegenheid te worden gesteld over het verzet te worden gehoord.

2542 - 72 41

uitspraak

RECHTBANK LIMBURG

Zittingsplaats Roermond

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB/ROE 16/3512 KINDER

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 1 juni 2017 in de zaak tussen

en

de Belastingdienst Toeslagen, verweerder
(gemachtigde:)

Procesverloop

Bij besluit van 29 mei 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag van eiser over het jaar 2013 definitief berekend en vastgesteld op nihil. Tevens heeft verweerder hierbij in verband met teveel betaalde voorschotten een bedrag van € 8.761,-- van eiser teruggevorderd.

Bij besluit van 11 oktober 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder eisers bezwaar tegen het primaire besluit ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 16 mei 2017. Eiser is daar verschenen bijgestaan door . Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. Bij besluit van 12 februari 2013 heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag 2013 voor eiser nader vastgesteld op € 8.453,--. Na van eiser ontvangen nadere informatie heeft verweerder bij besluit van 7 oktober 2014 de betaling aan eiser van (voorschotten van) kinderopvangtoeslag voor het jaar 2013 stop gezet.
Bij het primaire besluit heeft verweerder de kinderopvangtoeslag van eiser over het jaar 2013 definitief vastgesteld op nihil en een bedrag van € 8.761,-- teruggevorderd.

2. Bij het bestreden besluit heeft verweerder het primaire besluit gehandhaafd.

3. Eiser heeft in beroep het volgende aangevoerd. Van januari 2013 tot en met juni 2013 had eiser wel recht op kinderopvangtoeslag. Hij heeft de toeslag per 30 juni 2013 laten stopzetten. Omdat de gegevens niet door verweerder waren verwerkt, is er door of namens eiser enkele malen naar verweerder gebeld, waarbij telkens werd meegedeeld dat er een fout was gemaakt en dat daardoor de wijzigingen niet waren uitgevoerd. Men zou de wijzigingen binnen 8 weken doorvoeren. Uiteindelijk is dit pas per januari 2014 gebeurd. Eiser kan het teruggevorderde niet betalen omdat hij daar het geld niet voor heeft.

4. Verweerder heeft zich primair op het standpunt gesteld dat hij terecht de kinderopvangtoeslag van eiser over het jaar 2013 heeft vastgesteld op nihil, omdat eiser niet voldoet aan de voorwaarden als gesteld in artikel 1.6 van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko).

5. Voor zover voor de beoordeling van de onderhavige zaak van belang is, zou voor eiser en zijn partner alleen dan aanspraak bestaan op kinderopvangtoeslag over het jaar 2013 als door beiden in dat jaar arbeid is verricht waaruit inkomen is genoten of een uitkering is genoten en gebruik is gemaakt van een voorziening gericht op arbeidsinschakeling. Zoals uit de stukken en het besprokene ter zitting blijkt heeft eiser niet in het hele jaar 2013 arbeid verricht, maar ziekengeld ontvangen en slechts een korte periode deelgenomen aan een re-integratietraject. Daarmee is niet voldaan aan de voorwaarden voor toekenning van de toeslag en had eiser in 2013 dus geen recht op kinderopvangtoeslag.

6. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder de kinderopvangtoeslag van eiser over het jaar 2013 terecht heeft vastgesteld op nihil. Aan beoordeling van de vraag of eiser wel volledig betalingen zou hebben verricht overeenkomstig de jaaropgave van de opvangverzorgende instelling komt de rechtbank dan ook niet toe.

7. Artikel 26 van de Awir schrijft dwingend voor dat indien een herziening van een voorschot leidt tot een terug te vorderen bedrag, de belanghebbende het bedrag van de terugvordering in zijn geheel is verschuldigd. In de Awir is geen bepaling opgenomen op grond waarvan de Belastingdienst Toeslagen van terugvordering kan afzien.

8. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. P.J. Voncken, rechter, in aanwezigheid van J.C. Kupers-Leenen, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 1 juni 2017.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 1 JUN 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

2557 51.600

uitspraak

[redacted]

RECHTBANK AMSTERDAM

Bestuursrecht

zaaknummer: AMS 16/6372

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 20 december 2017 in de zaak tussen

[redacted]

en

Belastingdienst/Toeslagen, verweerder
(gemachtigde: [redacted]

Procesverloop

Met het besluit van 8 januari 2016 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag van eiser over het jaar 2013 definitief vastgesteld op nihil. Eiser heeft te veel voorschot kinderopvangtoeslag ontvangen en moet daarom € 26.935,- terugbetalen.

Met het besluit van 27 augustus 2016 (het bestreden besluit 1) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit 1 beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 3 februari 2017. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Op 13 maart 2017 heeft de rechtbank het onderzoek heropend om verweerder in de gelegenheid te stellen nadere vragen van de rechtbank te beantwoorden. Verweerder heeft op 3 mei 2017 een schriftelijke reactie ingediend.

Eiser heeft op 6 juni 2017 gereageerd op de schriftelijke reactie van verweerder.

Met de brief van 12 juli 2017 heeft de rechtbank partijen medegedeeld dat de schriftelijke reactie van verweerder van 3 mei 2017 wordt aangemerkt als een herziene beslissing op bezwaar (het bestreden besluit 2) en verweerder verzocht een besluit te nemen over de hoogte van de aan eiser te vergoeden invorderingsrente.

Verweerder heeft met de brieven van 28 juli 2017 en 15 september 2017 een nader standpunt ingenomen.

Op 3 oktober 2017 heeft eiser een nadere schriftelijke reactie ingediend.

Nadat partijen toestemming hebben verleend uitspraak te doen zonder nadere zitting, heeft de rechtbank op 15 november 2017 het onderzoek gesloten.

Overwegingen

Feiten en omstandigheden

1.1. Op 6 april 2013 is op naam van eiser, door gebruik van zijn DigiD, een aanvraag om kinderopvangtoeslag ingediend met een verzoek om wijziging van de betaalwijze. Daarbij is als rekeningnummer NL30INGB0758563051 opgegeven.

1.2. Met het besluit van 21 mei 2013 is aan eiser een voorschot kinderopvangtoeslag voor het jaar 2013 toegekend ter hoogte van € 25.392,-.

1.3. Aan eiser is een bedrag van € 10.157,- aan voorschotten uitbetaald. Het restant van het voorschot kinderopvangtoeslag, een bedrag van € 15.235,-, is op de rekening-courant van een regiokantoor van verweerder gestort.

1.4. Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen de voorschotbeschikking kinderopvangtoeslag voor het jaar 2013. Hij heeft aangevoerd dat er sprake is van fraude en dat iemand anders de aanvraag heeft ingediend. Bij zijn bezwaarschrift heeft eiser een proces-verbaal van aangifte van fraude van 24 juni 2013 overgelegd. Het door eiser gemaakte bezwaar is door verweerder bij besluit van 29 september 2014 niet-ontvankelijk verklaard wegens niet verschoonbare termijnoverschrijding. Eiser heeft tegen dit besluit geen beroep ingesteld.

Besluitvorming verweerder

2. Met het primaire besluit heeft verweerder de kinderopvangtoeslag voor eiser over het jaar 2013 definitief vastgesteld op nihil en bepaald dat van eiser de teveel ontvangen voorschotten kinderopvangtoeslag tot een bedrag van € 26.935,- wordt teruggevorderd.

3. Met het bestreden besluit 1 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen het primaire besluit ongegrond verklaard en hieraan – samengevat – het volgende ten grondslag gelegd. De terugvordering blijft in stand omdat de aanvraag om kinderopvangtoeslag is gedaan met de persoonlijke gegevens van eiser en het niet uitmaakt dat de kinderopvangtoeslag niet op zijn bankrekening maar dat van een derde is gestort.

Standpunt eiser

4. Eiser voert in beroep tegen het bestreden besluit 1 aan dat hij weliswaar geen recht heeft op kinderopvangtoeslag over het jaar 2013, maar dat verweerder de voorschotten kinderopvangtoeslag ten onrechte van hem heeft teruggevorderd, omdat hij geen aanvraag voor kinderopvangtoeslag heeft gedaan en hij bovendien niet daadwerkelijk (het totaal aan voorschotten) kinderopvangtoeslag heeft ontvangen, omdat het is overgemaakt naar een voor hem onbekend rekeningnummer. Er is misbruik gemaakt van eisers gegevens. Voorts dient het terugvorderingsbedrag nader te worden gespecificeerd, omdat niet het gehele terugvorderingsbedrag betaalbaar is gesteld en er tot een hoger bedrag wordt teruggevorderd dan aan voorschotten is toegekend. Eiser verzoekt ten slotte verweerder te veroordelen in de

door eiser geleden schade.

Inhoudelijke beoordeling

5. Niet in geschil is dat eiser over het jaar 2013 geen recht op kinderopvangtoeslag heeft. In zoverre heeft verweerder de definitief berekende kinderopvangtoeslag terecht op nihil gesteld. Beoordeeld dient te worden of de aanvraag voor kinderopvangtoeslag, die op naam van eiser is ingediend, in dit geval ook voor zijn rekening dient te komen en of verweerder de ten onrechte uitgekeerde voorschotten van hem moet terugvorderen.

De aanvraag

6. Op grond van artikel 14, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) wordt een toeslag op aanvraag toegekend door verweerder. Deze mag daarbij in beginsel uitgaan van de juistheid van de aanvraag (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 21 oktober 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3227).

7.1. Vast staat dat verweerder op 6 april 2013 op naam van eiser een aanvraag heeft ontvangen voor kinderopvangtoeslag voor het jaar 2013. Voor het indienen hiervan was vereist dat deze door de aanvrager met diens DigiD werd ondertekend, zijnde een persoonlijke inlogcode, voorzien van een wachtwoord, waarmee een persoon zich kan identificeren op websites van de overheid. Nu de aanvraag met de DigiD van eiser is gedaan, moet het ervoor worden gehouden dat de aanvraag door hem is ingediend. Er was voor verweerder geen aanleiding om aan de juistheid van de ingediende aanvraag te twijfelen.

7.2. Dit kan slechts anders liggen indien eiser aannemelijk maakt dat zich fraude met zijn DigiD heeft voorgedaan en dit buiten zijn risicosfeer ligt. De rechtbank is echter van oordeel dat eiser dit niet aannemelijk heeft gemaakt. Eiser stelt dat hij herhaaldelijk (telefonisch) contact met verweerder heeft opgenomen om aan te geven dat er een aanvraag is gedaan, maar dat hij deze in de eerste plaats niet heeft ingediend en tevens geen voorschotten heeft ontvangen. Deze contacten zijn door verweerder echter niet geregistreerd, althans deze contacten zijn niet te traceren. Voorts heeft eiser op 24 juni 2013 aangifte van fraude gedaan bij de politie. Enkel het doen van aangifte van identiteitsfraude bij de politie is niet voldoende voor het aannemelijk maken van DigiD-fraude. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat als er daadwerkelijk sprake zou zijn van fraude, het in de lijn der verwachting ligt dat eiser afdoende gebruik zou hebben gemaakt van rechtsmiddelen tegen beschikkingen van verweerder omtrent de kinderopvangtoeslag. Eiser heeft tegen de voorschotbeschikking kinderopvangtoeslag van 21 mei 2013 echter niet tijdig bezwaar gemaakt. Bovendien heeft hij tegen de beslissing op bezwaar van 29 september 2014 geen beroep ingesteld.

7.3. Eiser stelt zich voorts op het standpunt dat de kinderopvangtoeslag na een bezoek aan een regiokantoor van verweerder op 12 juli 2013 zou zijn stopgezet. Uit een uitdraai van de persoonlijke toeslagenpagina van eiser blijkt echter dat per die datum het kindgebonden budget en de zorgtoeslag en dus niet de kinderopvangtoeslag zijn stopgezet. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen ligt de gestelde fraude in de risicosfeer van eiser en komt de aanvraag om kinderopvangtoeslag voor het jaar 2013 voor zijn rekening.

7.4. Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de aanvraag voor

kinderopvangtoeslag geacht moet worden door eiser te zijn gedaan en wordt deze in zoverre aan hem toegerekend. Het beroep tegen het bestreden besluit 1 is in zoverre ongegrond.

Terugvordering

8. Ten aanzien van eisers stelling dat er geen grondslag is voor de terugvordering, omdat hij de voorschotten niet heeft ontvangen, overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank stelt in dat verband voorop dat deze stelling van eiser ziet op het bedrag van € 10.157,-, omdat dit bedrag op het onder 1.1 genoemde rekeningnummer is overgemaakt. Nu de aanvraag aan eiser moet worden toegerekend, dient de kinderopvangtoeslag ook van hem te worden teruggevorderd. Dat de kinderopvangtoeslag niet door bijschrijving op het rekeningnummer van eiser is uitbetaald, doet er niet aan af dat het aan eiser verstrekte voorschotten zijn. De rechtbank merkt daarbij op dat verweerder de [redacted] van het opgegeven rekeningnummer niet hoefde te controleren, nu bijschrijving van de voorschotten op een rekeningnummer van een ander mogelijk is op grond van artikel 25, eerste lid, van de Awir. Overigens laat dit onverlet dat het op de weg van eiser ligt eventuele mogelijkheden te benutten om het in zijn ogen ten onrechte teruggevorderde bedrag op een derde te verhalen. Voorts schrijft artikel 26 van de Awir dwingend voor dat, indien een herziening van een voorschot leidt tot een terug te vorderen bedrag, de belanghebbende het bedrag van de terugvordering in zijn geheel is verschuldigd. In de Awir is geen bepaling opgenomen op grond waarvan verweerder van terugvordering kan afzien. Eisers beroepsgrond dat er geen grond is voor verweerder om tot terugvordering over te gaan, slaagt daarom niet.

De hoogte van de (resterende) terugvordering

9. Eiser stelt zich ten slotte op het standpunt dat het terugvorderingsbedrag niet correct is. Het terugvorderingsbedrag van € 26.935,- overschrijdt immers het bedrag aan toegekende voorschotten, zijnde een bedrag van € 25.392,-. Verweerder heeft ter zitting uitgelegd dat hij op grond van artikel 27, eerste lid, van de Awir – waarin is bepaald dat door verweerder over terug te vorderen bedragen rente in rekening wordt gebracht – belastingrente over het bedrag van € 25.392,- in rekening heeft gebracht, (in dit geval) over de periode van 1 juli 2014 tot en met 8 januari 2016. De belastingrente is vastgesteld op € 1.543,-. Het terugvorderingsbedrag is de som van deze bedragen, aldus verweerder.

10. Verweerder heeft ter zitting de hoogte van de terugvordering echter gewijzigd c.q. aangepast. Verweerder heeft zich in dat verband op het standpunt gesteld dat, omdat een bedrag van € 15.235,- op de rekening-courant van verweerder is gestort, het terugvorderingsbedrag dient te worden verminderd met de invorderingsrente over dat bedrag. Bij het vaststellen van het terugvorderingsbedrag dient voorts rekening te worden gehouden met de mogelijkheid dat het bedrag van € 15.235,- met vorderingen op eiser dan wel zijn vrouw is verrekend. Is het bedrag niet verrekend, zo heeft verweerder ter zitting bevestigd, dan dient het terugvorderingsbedrag verder te worden gematigd. De rechtbank heeft hierin aanleiding gezien het onderzoek te heropenen en verweerder nadere vragen te stellen. Verweerder heeft hierop gereageerd met de brief van 3 mei 2017, die door de rechtbank vervolgens is aangemerkt als herziene beslissing op bezwaar (het bestreden besluit 2). De rechtbank is van oordeel dat het bestreden besluit 2 in de plaats treedt van het bestreden besluit 1 voor zover het de vaststelling van de hoogte van de (resterende) terugvordering betreft en dat het beroep tegen het bestreden besluit 1 derhalve in zoverre niet-ontvankelijk moet worden verklaard. Het bestreden besluit 2 wordt op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) mede in de beoordeling betrokken.

Het bestreden besluit 2

11. Aan eiser is een voorschot toegekend tot een bedrag van € 25.392,-. Daarvan is een bedrag van € 10.157,- overgemaakt naar het bij de aanvraag opgegeven rekeningnummer en € 15.235,- naar de rekening-courant van verweerder. Met het primaire besluit is (zie hiervoor onder rechtsoverweging 9) de terugvordering vastgesteld op € 26.935,-, zijnde de hoogte van het toegekende voorschot, vermeerderd met de belastingrente van € 1.543,-. Met het bestreden besluit 1 is de hoogte van de terugvordering gehandhaafd op € 26.935,-. In het verweerschrift is te kennen gegeven dat het bedrag van € 15.235,- is gebruikt en gereserveerd voor de door de partner van eiser terug te betalen toeslagen en dus ten goede is gekomen aan (het huishouden van) eiser. De rechtbank begrijpt dit zo dat verweerder ook een terugvordering heeft op eisers partner en dat het bedrag van € 15.235,- daarmee is verrekend.

12.1. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit 2 op het standpunt dat indien een verrekening wordt teruggedraaid of een bedrag wordt terugbetaald, de hoogte van de terugvordering dan niet verandert, maar dit wel tot gevolg kan hebben dat de hoogte van het openstaande bedrag op de terugvordering wordt verminderd. Verweerder handhaaft zijn standpunt dat de terugvordering € 26.935,- bedraagt. Verweerder geeft tevens te kennen dat op het moment van schrijven nog een bedrag van € 19.121,- open staat.

12.2. Op grond van artikel 33, eerste lid, van de Awir is de partner van de belanghebbende hoofdelijk aansprakelijk voor een door de belanghebbende verschuldigd bedrag aan terugvordering, daaronder begrepen de belastingrente[1] en de invorderingsrente[2]. Alvorens over te gaan tot verrekening van schulden met de partner, dient de belanghebbende echter schriftelijk aansprakelijk te worden gesteld. Het bedrag van € 15.235,- is verrekend met vorderingen van verweerder op eisers partner. Omdat verweerder niet kan achterhalen of eiser schriftelijk aansprakelijk is gesteld, wordt de verrekening van € 15.235,- op de terugvordering van eisers partner teruggedraaid en wordt het openstaande bedrag op de terugvordering van eiser verminderd met dat bedrag.

12.3. Verweerder stelt zich verder op het standpunt dat over het bedrag van € 15.235,- ten onrechte belastingrente is berekend. Daarom is er een bedrag van € 925,- te veel aan belastingrente in rekening gebracht. Ook dit bedrag wordt in mindering gebracht op het openstaande bedrag.

12.4. Verweerder geeft in het bestreden besluit 2 te kennen dat hij de invorderingsrente over de bedragen van € 15.235,- en € 925,- zal berekenen en aan eiser ten goede zal laten komen.

De brieven van verweerder van 28 juli 2017 en 15 september 2017

13.1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er geen invorderingsrente in rekening is gebracht en dat er dus geen aanleiding bestaat deze te vergoeden.

13.2.1. Voorts is gebleken dat niet het volledige bedrag van € 15.235,- is verrekend met de terugvordering op eisers partner, maar een bedrag van € 10.550,-. De rechtbank begrijpt dat

[1] De rente die is verschuldigd op grond van artikel 27 van de Awir.
[2] De rente die is verschuldigd op grond van artikel 29 van de Awir. Invorderingsrente is op grond van artikel 28 van de Awir verschuldigd wanneer de terugvordering niet binnen de daarvoor gestelde termijn volledig is betaald.

verweerder hiermee terugkomt op zijn in de brief van 3 mei 2017 weergegeven standpunt, een en ander zoals is weergegeven in overweging 11 (slot), in die zin dat niet een verrekening van € 15.235,- wordt teruggedraaid, maar een verrekening van € 10.550,-. Dit betekent dat het openstaande bedrag op de terugvordering van eiser wordt verminderd met € 10.550,-.

13.2.2. Het verschil tussen die beide bedragen is € 4.685,-[3]. Volgens verweerder is € 10,- daarvan uitbetaald op een rekeningnummer op naam van eisers partner en is € 4.675,- op het openstaande bedrag van eisers terugvordering in mindering gebracht. De rechtbank stelt vast dat dit op 17 februari 2016 is gebeurd. Deze vermindering moet dus geacht te zijn verdisconteerd in het openstaande bedrag van € 19.121,-, zoals vastgesteld op 3 mei 2017 (zie overweging 12.1). Dit geldt ook voor de vermindering van het openstaande bedrag met twee betalingen van € 2.880,- en € 259,-.

14. De rechtbank gaat op basis van wat is overwogen in 11 tot en met 13.2.2 uit van het volgende. De terugvordering van eiser is door verweerder vastgesteld op in totaal € 26.935,-. Daarop wordt een bedrag van € 10.550,- aan teruggedraaide verrekeningen op de vordering van eisers partner in mindering gebracht. Tevens worden daarop in mindering gebracht de bedragen van € 4.675,-, € 2.880,- en € 259,-. Eiser is volgens verweerder geen invorderingsrente verschuldigd, maar wel € 618,- aan belastingrente. Dit betekent dat nog eens € 925,- aan onterecht in rekening gebrachte belastingrente in mindering wordt gebracht. De openstaande terugvordering van eiser bedraagt daarmee € 7.646,-.

Oordeel rechtbank

15. Eiser heeft in zijn schriftelijke reacties van 6 juni 2017 en 3 oktober 2017 nadere beroepsgronden aangevoerd. De nadere beroepsgronden ten aanzien van de terugvorderingsbevoegdheid van verweerder en de gestelde fraude slagen, gelet op wat is overwogen in 6 tot en met 8, niet.

16.1. Eiser voert ten aanzien van de verrekening van de kinderopvangtoeslag met de vordering op zijn partner aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door hem daarover niet te informeren. Bovendien is niet duidelijk waar de vordering van verweerder op eisers partner op is gebaseerd.

16.2. De rechtbank is van oordeel dat deze grond niet leidt tot aantasting van de bestreden besluitvorming. Immers, de verrekening is, omdat onduidelijkheid bestaat over het feit of eiser schriftelijk aansprakelijk is gesteld, door verweerder teruggedraaid en het bedrag van de terugvordering dat daar op betrekking heeft is in mindering gebracht op hetgeen van eiser wordt teruggevorderd. De vraag waar verweerder de terugvordering op eisers partner op heeft gebaseerd, is reeds daarom niet van belang in deze procedure.

17.1. Voorts voert eiser aan dat verweerder onvoldoende inzicht heeft verschaft in hoe het in mindering gebrachte bedrag aan belastingrente van € 925,- is opgebouwd. Volgens eiser heeft verweerder dat bedrag naar rato berekend en heeft de aflossing van in totaal € 7.814,-[4] verhoudingsgewijs meer invloed op de verschuldigde rente bij een openstaand bedrag van € 10.157,-, dan bij een openstaand bedrag van € 25.392,-. Eiser stelt zich op het standpunt dat – mede vanwege de onduidelijkheid en handelwijze van verweerder – ook de in rekening

[3] € 15.235,- minus van € 10.550,- = € 4.685,-.
[4] € 4.675,- + € 2.880,- + € 259,- = € 7.814,-.

gebrachte belastingrente van € 618,- in mindering moet worden gebracht op de terugvordering dan wel dat hij minder belastingrente dan € 618,- is verschuldigd.

17.2. De rechtbank ziet in wat eiser heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat het bedrag van € 925,- onjuist is berekend door verweerder. De rechtbank neemt daarbij het volgende in aanmerking. Het gaat om de berekening van de belastingrente van het bedrag dat naar de rekening-courant van verweerder is overgemaakt, in casu € 15.235,-. Dat verweerder bij de berekening van de belastingrente niet dat bedrag als uitgangspunt mocht nemen, slaagt niet, wat er overigens ook zij van de door eiser weergegeven berekeningswijze. Voorts is de belastingrente berekend over de periode van 1 juli 2014 tot en met 8 januari 2016 (zie overweging 9), terwijl de aflossingen van in totaal € 7.814,- dateren van later datum (zie overweging 14). Die aflossingen hebben dus geen invloed op de hoogte van de vastgestelde belastingrente.

18. De beroepsgrond van eiser dat aan het bestreden besluit 2 een motiveringsgebrek kleeft, slaagt wel. De rechtbank is van oordeel dat verweerder eerst met de brief van 15 september 2017 een volledig inzicht heeft gegeven in de motivering van de vaststelling van het resterende terugvorderingsbedrag. De rechtbank stelt echter vast dat op het resterende terugvorderingsbedrag geen andere bedragen worden ingehouden dan aangegeven met het bestreden besluit 2. Omdat eiser aldus naar het oordeel van de rechtbank niet in zijn belangen is geschaad, wordt het motiveringsgebrek gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb.

19. Het beroep tegen het bestreden besluit 2 is ongegrond.

20. Gelet op wat is overwogen in 10 (slot) en 18, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt.

21. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. De rechtbank ziet in het eerder beschreven procesverloop aanleiding om de schriftelijke reactie van 6 juni 2017 aan te merken als een proceshandeling waarvoor proceskosten dienen te worden vergoed. Met inachtneming hiervan stelt de rechtbank de proceskosten op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.237,50 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting en 0,5 punt voor het indienen van een schriftelijke reactie, met een waarde per punt van € 495,- en een wegingsfactor 1).

22. De rechtbank ziet geen aanleiding om verweerder te veroordelen in door eiser geleden schade, reeds omdat deze schade onvoldoende is onderbouwd.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep tegen het bestreden besluit 1 ongegrond voor zover het de toerekening van de aanvraag aan eiser betreft;
- verklaart het beroep tegen het bestreden besluit 1 niet-ontvankelijk voor zover het de vaststelling van de hoogte van de (resterende) terugvordering betreft;
- verklaart het beroep tegen het bestreden besluit 2 ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 46,- aan eiser te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 1.237,50.

Deze uitspraak is gedaan door mr. S.E. Reichert, rechter, in aanwezigheid van mr. M.S. Boomhouwer, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 20 december 2017.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 20 DEC 2017

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.
Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening.

KOPIE

uitspraak

VOOR KOPIE CONFORM
De griffier van de
Rechtbank Rotterdam
Sector Bestuursrecht

RECHTBANK ROTTERDAM

Team Bestuursrecht 3

zaaknummer: ROT 16/7760

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 2 mei 2017 in de zaak tussen

[ ]

en

de Belastingdienst/Toeslagen, verweerder,
gemachtigde: [ ]

Procesverloop

Bij besluit van 30 december 2014 (het primaire besluit) heeft verweerder het voorschot kinderopvangtoeslag 2014 berekend op nihil.

Bij besluit van 24 oktober 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 8 maart 2017. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Ter zitting heeft eiseres nog nadere stukken overgelegd.

Overwegingen

1. Verweerder heeft aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd dat eiseres geen recht heeft op kinderopvangtoeslag over 2014 omdat zij niet de volledige kosten van de kinderopvang heeft voldaan. Uit de door eiseres overgelegde stukken volgt dat de schulden van de opvangkosten over 2014 in behandeling zijn bij een incassobureau en een deurwaarderskantoor.

2. In beroep erkent eiseres dat zij de opvangkosten over de maanden maart tot en met mei 2014 niet aan [ ] heeft betaald. Over die [ ] anden had verweerder de kinderopvangtoeslag mogen terugvorderen. Door de gehele kinderopvangtoeslag terug te vorderen wordt eiseres onevenredig in haar belangen geschaad. Het bestreden besluit is in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

3. Op grond van artikel 18, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) verstrekt een belanghebbende verweerder desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn.

Op grond van artikel 1.7 van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp) is de hoogte van de kinderopvangtoeslag afhankelijk van:
a. de draagkracht, en
b. de kosten van kinderopvang per kind die worden bepaald door:
1°. het aantal uren kinderopvang per kind in het berekeningsjaar,
2°. de voor die kinderopvang te betalen prijs, met inachtneming van het bedrag, bedoeld in het tweede lid, en
3°. de soort kinderopvang.

Op grond van artikel 26 van de Awir is de belanghebbende, indien een herziening van een tegemoetkoming of een herziening van een voorschot leidt tot een terug te vorderen bedrag dan wel een verrekening van een voorschot met een tegemoetkoming daartoe leidt, het bedrag van de terugvordering in zijn geheel verschuldigd.

4. De rechtbank moet beoordelen of verweerder terecht heeft besloten dat eiseres geen aanspraak heeft op kinderopvangtoeslag over het jaar 2014.

4.1. Naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling, zie bijvoorbeeld de uitspraak van 1 juli 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2027), volgt uit artikel 18, eerste lid, van de Awir gelezen in verbinding met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b van de Wkkp, dat degene die aanspraak maakt op kinderopvangtoeslag moet kunnen aantonen dat hij kosten van kinderopvang heeft gehad en wat de hoogte ervan is. Dit betekent dat het aan eiseres was om stukken over te leggen waaruit blijkt wat de hoogte van de gemaakte kosten voor kinderopvang in 2014 is en dat die kosten daadwerkelijk zijn voldaan.

4.2. De rechtbank stelt vast dat eiseres in 2014 kinderopvangtoeslag heeft aangevraagd voor de opvang van twee kinderen Persoonsgegevens (kind 2). Kind 1 genoot opvang bij of via [redacted] Eiseres heeft aangetoond dat alle kosten in verband met de opvang van kind 1 zijn voldaan. Kind 2 genoot opvang bij of via [redacted] Kinderopvang bv. Hiervan is niet aangetoond dat alle kosten zijn voldaan. Gebleken is juist dat nog altijd een bedrag openstaat dat wordt geïncasseerd door een deurwaarderskantoor. Dat is door eiseres ook erkend.

4.3. Naar vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie bijvoorbeeld 24 december 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4711) is deze van oordeel dat de achtergrond van de regeling voor het toekennen van kinderopvangtoeslag en het verstrekken van voorschotten daarvoor en het belang van controle op een juiste besteding van overheidsgelden met zich brengen dat de verschuldigde kosten voor kinderopvang daadwerkelijk ten tijde van die opvang of uiterlijk kort daarna worden voldaan.

4.4. Eiseres beroept zich op een uitspraak van de Afdeling van 2 april 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:1114) waarin is overwogen dat niet in alle gevallen deze regels zo strikt worden toegepast door verweerder mits aannemelijk wordt gemaakt dat tijdige voldoening niet mogelijk was en een door partijen overeengekomen uitstel van de

voldoening tijdig aan hem wordt doorgegeven. Eiseres betoogt dat daarom moet worden gekeken naar de omstandigheden van het geval. Eiseres heeft een schuldenoverzicht overgelegd. Zij stelt dat zij wellicht niet alle voorschotten kinderopvangtoeslag heeft aangewend voor de kosten van kinderopvang maar dit kan haar gezien haar penibele financiële situatie niet worden verweten.
Naar het oordeel van de rechtbank is voldoende aannemelijk dat eiseres financiële problemen heeft (gehad) maar daarmee is nog niet voldaan aan de in de door eiseres aangehaalde uitspraak genoemde voorwaarden voor het maken van een uitzondering. Eiseres heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij met verweerder contact heeft opgenomen toen zij de kosten van kinderopvang niet kon betalen. Evenmin is gebleken dat de kosten van kinderopvang binnen afzienbare tijd na 2014 alsnog zijn betaald. Integendeel, eiseres heeft nu nog altijd de volledige kosten niet voldaan. De rechtbank volgt verweerder dan ook in diens standpunt dat in dit geval geen uitzondering kan worden gemaakt. Deze beroepsgrond faalt.

4.5. Eiseres voert verder aan dat verweerder alleen de kinderopvangtoeslag over de maanden maart tot en met mei 2014, de maanden die (nog) niet zijn betaald, had moeten herzien en terugvorderen. Gelet op de uitspraken van de Afdeling van 1 oktober 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:3548 en ECLI:NL:RVS:2014:3564) geldt echter dat als de ouder kan aantonen dat hij een deel van de kosten voor kinderopvang wel heeft voldaan, dat niet betekent dat hij aanspraak kan maken op een naar evenredigheid lagere toeslag. Verweerder heeft dan ook terecht bepaald dat eiseres geen recht heeft op kinderopvangtoeslag over het gehele berekeningsjaar 2014.

4.6. Verweerder heeft in het verweerschrift nog naar voren gebracht dat met betrekking tot de opvang bij [redacted] door eiseres geen opvangovereenkomst is overgelegd. Hoewel dit verweerder dit in het bestreden besluit niet in zijn oordeel heeft betrokken, is eiseres daarop tijdens de zitting wel ingegaan. De door haar aangehaalde en getoonde overeenkomst betreft echter een overeenkomst tussen eiseres en de gastouder in plaats van met het gastouderbureau. Reeds hierom behoeft dit verder geen bespreking meer.

5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.A.C. Prins, rechter, in aanwezigheid van mr. A.F. Lipman, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 2 mei 2017.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: - 2 MEI 2017

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Gegrond !
Nw besluit nemen

5214.58.729
kopie

uitspraak

RECHTBANK GELDERLAND

Zittingsplaats Arnhem

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 15/4250

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 17 MEI 2016

in de zaak tussen

[redacted]

en

Belastingdienst/Toeslagen te Utrecht, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 21 november 2014 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag van eiseres over 2014 op nihil vastgesteld.

Bij besluit van 15 juni 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres niet-ontvankelijk verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 5 februari 2016. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. In geschil is de vraag of eiseres tijdig bezwaar heeft ingediend tegen het primaire besluit van verweerder. Eiseres stelt zich op het standpunt dat haar sociaal raadsman op 27 november 2014 een bezwaarschrift heeft verzonden. Verweerder stelt zich op het standpunt dat pas op 27 januari 2015 een bezwaarschrift is ontvangen. Aangezien de termijn waarbinnen bezwaar kon worden ingediend verliep op 3 januari 2015 heeft verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

2. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge het tweede lid is bij verzending per post een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

3. De enkele stelling dat een bezwaarschrift ter post is bezorgd, in een geval waarin het bestuursorgaan het geschrift stelt niet te hebben ontvangen, is onvoldoende om aan te nemen dat het bezwaarschrift is verzonden. Het is in dat geval aan belanghebbende om aannemelijk te maken dat hij het geschrift ter post heeft bezorgd, bijvoorbeeld aan de hand van verklaringen van getuigen.

4. Eiseres heeft een verklaring van haar sociaal raadsman, de heer [redacted], overgelegd dat hij het bezwaarschrift op 27 november 2014 ter post heeft bezorgd en dat hij dit op 3 december 2014 nogmaals heeft gedaan, nadat eiseres van verweerder had vernomen dat hij nog geen bezwaarschrift had ontvangen. In beide gevallen heeft de heer Focke afschriften van het bezwaarschrift aan eiseres doen toekomen. Met deze verklaring heeft eiseres naar het oordeel van de rechtbank voldoende aannemelijk gemaakt dat zij tijdig bij brief van 27 november 2012 een bezwaarschrift heeft ingediend. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat verweerder heeft aangegeven dat het adres waar het bezwaarschrift aan is verzonden een adres is van verweerder. Verweerder zal daarom het bezwaarschrift alsnog inhoudelijk dienen te behandelen.

5. Eiseres heeft verder verzocht verweerder te veroordelen tot het betalen van een dwangsom nu hij niet tijdig heeft beslist op het bezwaarschrift. De rechtbank stelt vast dat verweerder het verzoek tot toekenning van een dwangsom heeft afgewezen bij besluit van 12 juni 2015 omdat er geen sprake zou zijn van een besluit op bezwaar tegen een definitieve berekening.

6. Ingevolge artikel 4:19, eerste lid, van de Awb, voor zover hier van belang, heeft het beroep mede betrekking op een beschikking tot vaststelling van de hoogte van de dwangsom, voorzover de belanghebbende deze beschikking betwist.

7. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de ingebrekestelling voldoende dat deze gericht is tegen het niet tijdig nemen van een besluit op het bezwaarschrift tegen het primaire besluit, zijnde een definitieve vaststelling van de kinderopvangtoeslag. Hieraan doet niet af dat eiseres per abuis het beschikkingsnummer van de voorschotbeschikking heeft ingevuld. Verweerder heeft het verzoek om toekenning van een dwangsom derhalve ten onrechte afgewezen. De rechtbank stelt vast dat de ingebrekestelling op 6 mei 2015 bij verweerder is binnengekomen. De termijn van twee weken is derhalve beginnen te lopen op 7 mei 2015. De eerste dag waarop een dwangsom was verschuldigd was daarom 21 mei 2015. Nu het besluit op 15 juni 2015 aan eiseres is verzonden is over 26 dagen een dwangsom verschuldigd. De rechtbank stelt deze dwangsom vast op € 640.

8. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt.

9. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 992 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 496 en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;
vernietigt het bestreden besluit;
bepaalt dat verweerder binnen zes weken na de datum van deze uitspraak een nieuw besluit op het bezwaar dient te nemen;
bepaalt dat verweerder aan eiser een dwangsom wegens niet tijdig beslissen op het bezwaar verschuldigd is van € 640;
gelast dat verweerder het door eiser betaalde griffierecht groot € 45 aan haar vergoedt;
veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres ten bedrage van € 992.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A. van Schagen, rechter, in tegenwoordigheid van H. de Groot, griffier.
De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: 17 MEI 2016

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 17 MEI 2016

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

Raad van State

5214.58.729

kopie [redacted]

201604359/1/A2.
Datum uitspraak: 30 november 2016

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de Belastingdienst/Toeslagen,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank Gelderland van 17 mei 2016 in zaak nr. 15/4250 in het geding tussen:

[redacted]

en

de Belastingdienst/Toeslagen.

Procesverloop

Bij besluit van 21 november 2014 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het voorschot kinderopvangtoeslag voor 2014 vastgesteld op nihil.

Bij besluit van 15 juni 2015 heeft de Belastingdienst/Toeslagen het door [redacted] daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak van 17 mei 2016 heeft de rechtbank het door [redacted] daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard, het besluit van 15 juni 2015 vernietigd en bepaald dat de Belastingdienst/Toeslagen een dwangsom groot € 640 euro aan Fraay-Cijntje betaalt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de Belastingdienst/Toeslagen hoger beroep ingesteld.

[redacted] heeft een verweerschrift ingediend.

De zaak is door een meervoudige kamer van de Afdeling verwezen naar een enkelvoudige.

Met toestemming van partijen is afgezien van behandeling van de zaak ter zitting.

Overwegingen

1. De Belastingdienst/Toeslagen stelt zich op het standpunt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat aan [redacted] een dwangsom van € 640,- moet worden betaald, nu sprake is van een voorschot op de kinderopvangtoeslag en paragraaf 4.1.3.2. van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) daarop niet van toepassing is.

1.1. Ingevolge artikel 12, tweede lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (hierna: de Awir), is paragraaf 4.1.3.2 van de Awb niet van toepassing op beschikkingen van de Belastingdienst/Toeslagen met uitzondering van de beschikking tot toekenning van de tegemoetkoming, bedoeld in artikel 14, alsmede beslissingen op bezwaarschriften tegen deze beschikkingen.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, wordt een tegemoetkoming op aanvraag toegekend door de Belastingdienst/Toeslagen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, verleent de Belastingdienst/Toeslagen de belanghebbende die een aanvraag voor een tegemoetkoming indient vóór 1 april van het jaar volgend op het berekeningsjaar waarop de tegemoetkoming betrekking heeft, een voorschot tot het bedrag waarop de tegemoetkoming vermoedelijk zal worden vastgesteld.

1.2. Het besluit waartegen [redacted] beroep heeft ingesteld, betreft de toekenning van een voorschot kinderopvangtoeslag als bedoeld in artikel 16 van de Awir en geen besluit als bedoeld in artikel 14 van de Awir,

de toekenning van een tegemoetkoming. Ingevolge artikel 12, tweede lid, van de Awir is paragraaf 4.1.3.2, betreffende de dwangsom bij niet-tijdig beslissen, slechts van toepassing voor zover het een besluit betreft dat betrekking heeft op de toekenning van een tegemoetkoming als bedoel in artikel 14 van de Awir en in dit geval derhalve niet van toepassing. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 15 juni 2015 van de Belastingdienst/Toeslagen alsnog ongegrond verklaren.

3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

I. verklaart het hoger beroep gegrond;
II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank Gelderland van 17 mei 2016 in zaak nr. 15/4250;
III. verklaart het bij de rechtbank ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.R. Poot, griffier.

w.g. Bijloos
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Poot
griffier

Uitgesproken in het openbaar op 30 november 2016

362.
Verzonden: 30 november 2016

2

uitspraak

RECHTBANK GELDERLAND

Zittingsplaats Arnhem

Bestuursrecht

zaaknummer: AWB 15/4250

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 17 MEI 2016

in de zaak tussen

[redacted]

en

Belastingdienst/Toeslagen te Utrecht, verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 21 november 2014 (het primaire besluit) heeft verweerder de kinderopvangtoeslag van eiseres over 2014 op nihil vastgesteld.

Bij besluit van 15 juni 2015 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres niet-ontvankelijk verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 5 februari 2016. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

Overwegingen

1. In geschil is de vraag of eiseres tijdig bezwaar heeft ingediend tegen het primaire besluit van verweerder. Eiseres stelt zich op het standpunt dat haar sociaal raadsman op 27 november 2014 een bezwaarschrift heeft verzonden. Verweerder stelt zich op het standpunt dat pas op 27 januari 2015 een bezwaarschrift is ontvangen. Aangezien de termijn waarbinnen bezwaar kon worden ingediend verliep op 3 januari 2015 heeft verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

2. Ingevolge artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bedraagt de termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge het tweede lid is bij verzending per post een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend, indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

3. De enkele stelling dat een bezwaarschrift ter post is bezorgd, in een geval waarin het bestuursorgaan het geschrift stelt niet te hebben ontvangen, is onvoldoende om aan te nemen dat het bezwaarschrift is verzonden. Het is in dat geval aan belanghebbende om aannemelijk te maken dat hij het geschrift ter post heeft bezorgd, bijvoorbeeld aan de hand van verklaringen van getuigen.

4. Eiseres heeft een verklaring van haar sociaal raadsman, de heer [redacted] overgelegd dat hij het bezwaarschrift op 27 november 2014 ter post heeft bezorgd en dat hij dit op 3 december 2014 nogmaals heeft gedaan, nadat eiseres van verweerder had vernomen dat hij nog geen bezwaarschrift had ontvangen. In beide gevallen heeft de heer Focke afschriften van het bezwaarschrift aan eiseres doen toekomen. Met deze verklaring heeft eiseres naar het oordeel van de rechtbank voldoende aannemelijk gemaakt dat zij tijdig bij brief van 27 november 2012 een bezwaarschrift heeft ingediend. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat verweerder heeft aangegeven dat het adres waar het bezwaarschrift aan is verzonden een adres is van verweerder. Verweerder zal daarom het bezwaarschrift alsnog inhoudelijk dienen te behandelen.

5. Eiseres heeft verder verzocht verweerder te veroordelen tot het betalen van een dwangsom nu hij niet tijdig heeft beslist op het bezwaarschrift. De rechtbank stelt vast dat verweerder het verzoek tot toekenning van een dwangsom heeft afgewezen bij besluit van 12 juni 2015 omdat er geen sprake zou zijn van een besluit op bezwaar tegen een definitieve berekening.

6. Ingevolge artikel 4:19, eerste lid, van de Awb, voor zover hier van belang, heeft het beroep mede betrekking op een beschikking tot vaststelling van de hoogte van de dwangsom, voorzover de belanghebbende deze beschikking betwist.

7. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de ingebrekestelling voldoende dat deze gericht is tegen het niet tijdig nemen van een besluit op het bezwaarschrift tegen het primaire besluit, zijnde een definitieve vaststelling van de kinderopvangtoeslag. Hieraan doet niet af dat eiseres per abuis het beschikkingsnummer van de voorschotbeschikking heeft ingevuld. Verweerder heeft het verzoek om toekenning van een dwangsom derhalve ten onrechte afgewezen. De rechtbank stelt vast dat de ingebrekestelling op 6 mei 2015 bij verweerder is binnengekomen. De termijn van twee weken is derhalve beginnen te lopen op 7 mei 2015. De eerste dag waarop een dwangsom was verschuldigd was daarom 21 mei 2015. Nu het besluit op 15 juni 2015 aan eiseres is verzonden is over 26 dagen een dwangsom verschuldigd. De rechtbank stelt deze dwangsom vast op € 640.

8. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt.

9. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 992 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 496 en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;
vernietigt het bestreden besluit;
bepaalt dat verweerder binnen zes weken na de datum van deze uitspraak een nieuw besluit op het bezwaar dient te nemen;
bepaalt dat verweerder aan eiser een dwangsom wegens niet tijdig beslissen op het bezwaar verschuldigd is van € 640;
gelast dat verweerder het door eiser betaalde griffierecht groot € 45 aan haar vergoedt;
veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres ten bedrage van € 992.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.A. van Schagen, rechter, in tegenwoordigheid van H. de Groot, griffier.
De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: 17 MEI 2016

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 17 MEI 2016

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

tobg 58.125.

uitspraak

[redacted]

RECHTBANK OOST-BRABANT

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummers: SHE 16/3066 en SHE 16/3067

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 23 april 2018 in de zaken tussen

[redacted]

en

Belastingdienst/ Toeslagen, verweerder

[redacted]

Procesverloop

Bij besluit van 30 december 2014 (het primaire besluit 1) heeft verweerder het voorschot kindcropvangtoeslag van eiseres over 2014 herzien en op nihil gesteld.

Bij besluit van 6 januari 2015 (het primaire besluit 2) heeft verweerder ook het voorschot kinderopvangtoeslag van eiseres over 2013 herzien en op nihil gesteld.

Bij afzonderlijke besluiten van 30 augustus 2016 (bestreden besluiten 1) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen de bestreden besluiten 1 beroep ingesteld. Het beroep tegen het bestreden besluit over het toeslagjaar 2013 is geregistreerd onder zaaknummer SHE 16/3066, het beroep tegen het bestreden besluit over het toeslagjaar 2014 is geregistreerd onder zaaknummer SHE 16/3067.

Bij besluit van 24 maart 2017 (bestreden besluit 2) heeft verweerder het bezwaar alsnog gegrond verklaard en bepaald dat dit besluit in de plaats treedt van de bestreden besluiten 1.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 23 januari 2018. De gemachtigde van eiseres is verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigden.

Overwegingen

De beroepen tegen de bestreden besluiten 1 en bestreden besluit 2

1. Eiseres heeft beroep ingesteld tegen de bestreden besluiten 1. Hangende deze beroepen heeft verweerder deze besluiten vervangen door bestreden besluit 2. Eiseres heeft bij brief van 12 januari 2018 medegedeeld dat in bestreden besluit 2 volledig is tegemoetgekomen aan haar bezwaar en verzocht om een schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), een vergoeding van de proceskosten in zowel bezwaar als beroep en om een vergoeding van het griffierecht.

2. Op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (de Awb) heeft het beroep van rechtswege mede betrekking op een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben. Op grond van artikel 6:19, derde lid, van de Awb staat intrekking of vervanging van het bestreden besluit niet in de weg aan vernietiging van dat besluit, indien de indiener van het beroepschrift daarbij belang heeft.

3. De rechtbank dient, gelet op artikel 6:19, derde lid, van de Awb, te beoordelen of eiseres nog procesbelang heeft bij een beoordeling van de bestreden besluiten 1. Dit belang kan zijn gelegen in het niet verkrijgen van een proceskostenvergoeding in bezwaar.

4. De rechtbank is niet gebleken dat eiseres in de bezwaarfase om proceskostenvergoeding heeft gevraagd. Daarnaast is niet gebleken dat eiseres in de bezwaarfase gebruik heeft gemaakt van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Eiseres heeft daarom geen procesbelang meer bij een inhoudelijk beoordeling van de beroepen voor zover dat was gericht tegen de bestreden besluiten 1.
Gelet daarop zal de rechtbank de beroepen tegen de bestreden besluiten 1 niet-ontvankelijk verklaren.

5. Het beroep van eiseres heeft op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb niet van rechtswege mede betrekking op bestreden besluit II, aangezien eiseres onvoldoende belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van dat besluit. Eiseres heeft immers bij brief van 12 januari 2018 medegedeeld dat in bestreden besluit 2 volledig is tegemoetgekomen aan haar bezwaar en dat zij inhoudelijk geen bezwaren meer heeft.

Verzoek om schadevergoeding

6. Eiseres heeft met verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 29 januari 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:188) verzocht om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn (in de bezwaarfase), als bedoeld in artikel 6 van het EVRM. Zij maakt aanspraak op een vergoeding van € 1.000,00 per toeslagjaar, omdat de redelijke termijn in de bezwaarfase met 10 maanden is overschreden.Verder verzoekt eiseres om vergoeding van de wettelijke rente over de ten onrechte stopgezette en teruggevorderde kinderopvangtoeslag vanaf het moment dat betaling van de toeslag had dienen plaats te vinden indien geen onrechtmatig besluit was genomen, tot aan de dag van algehele voldoening.

7. Verweerder heeft ter zitting erkend dat de redelijke termijn in de bezwaarfase is overschreden.

8. De vraag of de redelijke termijn zoals bedoeld in artikel 6 van het EVRM is overschreden, wordt beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop het bestuursorgaan en de rechter de zaak hebben behandeld, het processuele gedrag van de betrokkene gedurende de gehele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van betrokkene zijn omstandigheden die ervoor kunnen zorgen dat overschrijding van de redelijke termijn is gerechtvaardigd.

9. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient de duur van de procedure als geheel in aanmerking te worden genomen. Uitgangspunt is dat de redelijke termijn voor de afdoening van bestuursrechtelijke geschillen die bestaan uit een bezwaarprocedure en twee gerechtelijke instanties, vier jaar bedraagt. De bezwaarfase mag maximaal een half jaar duren, de beroepsfase bij de rechtbank maximaal anderhalf jaar en de hoger beroepsfase maximaal twee jaar, waarbij de hiervoor vermelde omstandigheden aanleiding kunnen geven om overschrijding van deze behandelingsduren gerechtvaardigd te achten. Indien de redelijke termijn is overschreden, dient voor de schadevergoeding als uitgangspunt een tarief te worden gehanteerd van € 500,00 per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden.

10. De behandeling van zaken als deze, waarin van een bezwaar- en beroepsprocedure sprake is, mag dus maximaal twee jaar in beslag nemen. De te beoordelen periode vangt aan met de datum waarop het bezwaarschrift is ingediend en loopt door tot de datum waarop de rechtbank in eerste aanleg uitspraak heeft gedaan.
Het bezwaarschrift tegen de primaire besluiten is ontvangen op 2 april 2015. Vanaf deze datum tot aan de datum van deze uitspraak zijn drie jaar en bijna een maand verstreken. De behandeling van de beroepsfase is op verzoek van eiseres van 29 maart 2017 aangehouden. Op 18 augustus 2017 zijn partijen schriftelijk in kennis gesteld van de beslissing van de rechtbank om de behandeling niet verder aan te houden en deze te laten plaatsvinden op een zitting in het eerste kwartaal 2018. Gezien de omstandigheden ziet de rechtbank aanleiding om een deel van de vertraging in de behandeling van de beroepszaken, te weten vanaf 29 maart 2017 tot 18 augustus 2017, voor rekening van eiseres te laten.

11. Gelet op het voorgaande is de redelijke termijn met 35 weken verstreken, waarbij de vertraging in bezwaar deels is gecompenseerd door voortvarendheid in beroep. Uitgaande van het forfaitaire M231 van € 500,00 per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden, waarbij het totaal van de overschrijding naar boven wordt afgerond, bestaat in dit geval aanleiding om verweerder te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 1.000,00 (twee termijnen) per toeslagjaar aan eiseres als vergoeding van de door haar geleden immateriële schade als gevolg van de overschrijding van de redelijke (bezwaar)termijn. De rechtbank zal de verzoeken om schadevergoeding dan ook tot dat bedrag toewijzen.

12. De rechtbank ziet geen aanleiding om verweerder te veroordelen tot vergoeding van de wettelijke rente over de teruggevorderde kinderopvangtoeslag zoals door eiseres verzocht. Met het bestreden besluit 2 is komen vast te staan dat verweerder nog een bedrag aan eiseres diende toe te kennen, waarmee, gelet op het bepaalde in artikel 27, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir), de verschuldigdheid van de rente over dat bedrag door de dienst eveneens is komen vast te staan. De wijze van berekening van die rente vloeit rechtstreeks voort uit artikel 27, tweede lid, van de Awir.

13. De rechtbank ziet aanleiding om te bepalen dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt.

14. Voorts veroordeelt de rechtbank verweerder in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.002,00 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 501,00 en een wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen tegen de bestreden besluiten 1 niet-ontvankelijk;
- wijst de verzoeken om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn toe;
- veroordeelt verweerder tot het betalen van een schadevergoeding aan eiseres tot een bedrag van in totaal € 2.000,00;
- bepaalt dat verweerder aan eiseres het betaalde griffierecht (twee maal € 46,00) vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 1.002,00.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Heijerman, rechter, in aanwezigheid van mr. A.G.M. [redacted], griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 23 april 2018.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

02 MEI 2018

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

2253.59 t/s

uitspraak

[redacted]

RECHTBANK OOST-BRABANT

Zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Bestuursrecht

zaaknummer: SHE 17/306

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 10 april 2018 in de zaak tussen

[redacted]

en

Belastingdienst/ Toeslagen, verweerder
(gemachtigden: [redacted]

Procesverloop

Bij besluit van 8 mei 2015 (het primaire besluit) heeft verweerder de aan eiser over 2012 toegekende kinderopvangtoeslag definitief vastgesteld op nihil en de in verband daarmee teveel betaalde voorschotten van hem teruggevorderd.

Bij besluit van 15 december 2016 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 23 januari 2018. Eiser en verweerder hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigden.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.
Eiser heeft in 2012 voor zijn twee kinderen gebruik gemaakt van buitenschoolse opvang door een gastouder via gastouderbureau [redacted] In verband hiermee heeft verweerder hem voorschotten kinderopvangtoeslag verstrekt. Daarna heeft verweerder informatie bij eiser opgevraagd om het recht op kinderopvangtoeslag te kunnen berekenen. Eiser heeft vervolgens bij brief van 6 augustus 2014 bewijsstukken ingediend. In het primaire besluit is de kinderopvangtoeslag voor het jaar 2012 definitief berekend en vastgesteld op nihil en een bedrag van € 9.524,00 aan teveel ontvangen voorschotten van eiser teruggevorderd. Op 5 november 2016, in de bezwaarfase, heeft verweerder eiser opnieuw verzocht om aanvullende informatie.

2. In het bestreden besluit heeft verweerder de definitieve berekening van de kinderopvangtoeslag over 2012 in stand gelaten. Aan dit besluit is ten grondslag gelegd dat

eiser niet voldoende heeft gereageerd op het verzoek om informatie van 5 november 2016. Eiser heeft niet aangetoond dat hij alle kosten voor kinderopvang over 2012 heeft voldaan en hoeveel uur zijn toeslagpartner heeft gewerkt in 2012.

3. Eiser heeft ter zitting erkend dat hij met de overgelegde bewijsstukken niet volledig heeft voldaan aan de informatieverzoeken van verweerder. Niettemin vindt hij de nihilstelling en de terugvordering van het gehele bedrag aan kinderopvangtoeslag 2012 onredelijk en disproportioneel, omdat het niet aan hem te wijten is dat hij het aantal gewerkte uren niet exact kan aantonen. De betreffende gegevens zijn voor hem niet meer volledig te achterhalen omdat het bedrijf waar zijn vrouw werkte, failliet is. De gegevens waren bekend bij het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV). Het had op de weg van verweerder gelegen om die gegevens bij het UWV op te vragen, zoals dit ook voor het toeslagjaar 2013 is gedaan, en op basis daarvan het recht op kinderopvangtoeslag vast te stellen.

4. Verweerder stelt dat eiser niet heeft aangetoond dat hij de volledige kosten voor kinderopvang over 2012 heeft betaald. Uit de overgelegde jaaropgave van [redacted] over 2012 blijkt dat de kosten over 2012 € 11.951,32 hebben bedragen. Daarvan is, zo blijkt uit het door eiser ingediende overzicht van 12 mei 2015 van [redacted], een bedrag van € 1.412,32 niet voldaan. Hieruit volgt dat eiser niet de volledige kosten voor kinderopvang over 2012 heeft betaald en geen recht heeft op kinderopvangtoeslag over dat jaar. Voor zover eiser al recht zou hebben op kinderopvangtoeslag geldt dat verweerder inmiddels informatie heeft ingewonnen bij het UWV over het aantal gewerkte uren van de toeslagpartner in 2012. Op basis van die informatie en de koppeling van het recht op toeslag aan het aantal gewerkte uren heeft verweerder geconstateerd dat het in 2012 verstrekte voorschot te [redacted] is geweest.

5. Op grond van artikel 1.5, eerste lid, onder b, van de Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko), zoals de wet ten tijde van belang luidde, heeft een ouder aanspraak op een kinderopvangtoeslag in de door hem of zijn partner te betalen kosten, indien het betreft gastouderopvang in een geregistreerde voorziening voor gastouderopvang die plaatsvindt door tussenkomst van een geregistreerd gastouderbureau. Op grond van artikel 1.7, eerste lid, van de Wko, is de hoogte van kinderopvangtoeslag afhankelijk van:
a. de draagkracht, en
b. de kosten van kinderopvang per kind die worden bepaald door:
1° het aantal uren kinderopvang per kind in het berekeningsjaar,
2° de voor die kinderopvangtoeslag te betalen prijs (...), en
3° de soort kinderopvang.

6. Op grond van artikel 18, eerste lid, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) verstrekken een belanghebbende, een partner en een medebewoner verweerder desgevraagd alle gegevens en inlichtingen die voor de beoordeling van de aanspraak op of de bepaling van de hoogte van de tegemoetkoming van belang kunnen zijn. Uit dit artikel, gelezen in samenhang met artikel 1.7, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wko, volgt dat degene die kinderopvangtoeslag ontvangt moet kunnen aantonen dat hij kosten voor kinderopvang heeft gemaakt en wat de hoogte is van deze kosten.
Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling), waaronder de uitspraak van 21 juni 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:1621), bestaat geen aanspraak op kinderopvangtoeslag indien de vraagouder niet kan aantonen dat hij het volledige bedrag aan kosten ook daadwerkelijk heeft betaald.

7. Uit de door eiser overgelegde jaaropgave van [redacted] over 2012 volgt dat de totale kosten voor kinderopvang € 11.951,32 hebben bedragen. Uit het eveneens door eiser ingediende overzicht van 12 mei 2015 blijkt dat op die datum een bedrag van € 10.539,00 was betaald en nog een bedrag van € 1.412,34 openstond. Eiser heeft niet bestreden dat hij de kosten voor kinderopvang in 2012 niet volledig heeft voldaan. Het gevolg daarvan is dat eiser geen aanspraak heeft op kinderopvangtoeslag voor 2012. Verweerder heeft reeds daarom de kinderopvangtoeslag voor dat jaar terecht vastgesteld op nihil.

8. Eiser vindt, zo begrijpt de rechtbank, de nihilstelling onredelijk omdat hij niet kon voldoen aan het informatieverzoek over de gewerkte uren van zijn toeslagpartner. Dit betoog kan niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Er bestaat immers, zoals hiervoor ook al is overwogen, alleen recht op kinderopvangtoeslag als de kosten voor kinderopvang volledig zijn voldaan. Vast staat dat eiser de kosten niet volledig heeft betaald en daarom in het geheel geen recht heeft op kinderopvangtoeslag. Eiser kan daarom ook geen aanspraak maken op kinderopvangtoeslag op basis van de uren die zijn toeslagpartner heeft gewerkt. De betreffende beroepsgrond kan daarom onbesproken blijven.

9. Verder volgt uit vaste rechtspraak van de Afdeling, waaronder de uitspraak van 16 maart 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:714), dat in artikel 26 van de Awir dwingendrechtelijk is bepaald dat indien een herziening of een verrekening leidt tot een terug te vorderen bedrag, de belanghebbende het bedrag van de terugvordering in zijn geheel is verschuldigd. In de Awir is geen bepaling opgenomen op grond waarvan verweerder van terugvordering kan afzien of de terugvordering kan matigen. Gelet hierop was verweerder gehouden de verstrekte voorschotten over 2012 in zijn geheel terug te vorderen. Een belangafweging is bij de terugvordering als zodanig niet aan de orde. Dit betekent dat de beroepsgrond over de terugvordering van het gehele bedrag niet slaagt.

10. Het voorgaande betekent dat de beroepsgronden van eiser niet kunnen leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Het daartegen ingestelde beroep zal daarom ongegrond worden verklaard. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

11. Eiser heeft in het aanvullend beroepschrift van 12 januari 2018 met verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2014 (ECLI:NL:RVS:2014:188) verzocht om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Hij maakt aanspraak op schadevergoeding van € 1.500,00 omdat de redelijke termijn in de bezwaarfase met bijna een jaar is overschreden.

12. De vraag of de redelijke termijn zoals bedoeld in artikel 6 van het EVRM is overschreden, wordt beoordeeld aan de hand van de omstandigheden van het geval. Ingewikkeldheid van de zaak, de wijze waarop het bestuursorgaan en de rechter de zaak hebben behandeld en het processuele gedrag van de betrokkene gedurende de gehele procesgang en de aard van de maatregel en het daardoor getroffen belang van betrokkene zijn omstandigheden die ervoor kunnen zorgen dat overschrijding van de redelijke termijn is gerechtvaardigd.

13. Bij de beoordeling van de redelijke termijn dient de duur van de procedure als geheel in aanmerking te worden genomen. Uitgangspunt is dat de redelijke termijn, voor de afdoening van bestuursrechtelijke geschillen die bestaan uit een bezwaarprocedure en twee gerechtelijke instanties, vier jaar bedraagt. De bezwaarfase mag maximaal een half jaar duren, de beroepsfase bij de rechtbank maximaal anderhalf jaar en de hoger beroepsfase

maximaal twee jaar, waarbij de hiervoor vermelde omstandigheden aanleiding kunnen geven om overschrijding van deze behandelingsduren gerechtvaardigd te achten. Indien de redelijke termijn is overschreden, dient voor de schadevergoeding als uitgangspunt een tarief te worden gehanteerd van € 500,00 per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden.

14. De behandeling van zaken als deze, waarin van een bezwaar- en beroepsprocedure sprake is, mag dus maximaal twee jaar in beslag nemen. De te beoordelen periode vangt aan met de datum waarop het bezwaarschrift is ingediend en loopt door tot de datum waarop de rechtbank in eerste aanleg uitspraak heeft gedaan. Het bezwaarschrift is ontvangen op 18 mei 2015. Vanaf deze datum tot aan de datum van deze uitspraak zijn twee jaar en ruim tien maanden verstreken. Dit betekent dat de redelijke termijn, in beginsel, met ruim tien maanden is overschreden, waarbij de vertraging in bezwaar deels is gecompenseerd door voortvarendheid in beroep.

15. Eiser heeft in zijn brief van 19 juni 2017 verzocht om uitstel van de behandeling op de zitting van 2 augustus 2017, omdat hij in overleg was met verweerder. Bij brief van 26 juni 2017 zijn partijen in kennis gesteld van de toewijzing door de rechtbank van het verzoek om uitstel en aanhouding van de zitting tot een nader te bepalen datum. Op 18 augustus 2017 zijn partijen schriftelijk in kennis gesteld van de beslissing van de rechtbank om de behandeling niet verder aan te houden en deze te laten plaatsvinden op een zitting in het eerste kwartaal 2018. Onder deze omstandigheden is de rechtbank van oordeel dat bij het berekenen van de redelijke termijn de periode tussen 19 juni 2017 en 18 augustus 2017, dus twee maanden, voor rekening van eiser komt vanwege op zijn verzoek verleend uitstel van de zitting. Indien die periode wel zou meetellen zou dat ertoe kunnen leiden dat een bestuursorgaan, om overschrijding van de redelijke termijn te voorkomen, afziet van de mogelijkheid om tot een minnelijke regeling te komen. Daarmee komt het bieden van een alternatieve wijze van geschilbeslechting in gevaar.

16. Wat de overschrijding van de redelijke termijn in bezwaar betreft overweegt de rechtbank verder dat deze overschrijding niet geheel aan verweerder kan worden toegerekend. Eiser heeft namelijk op een daartoe strekkend verzoek van verweerder van 17 augustus 2015 op 23 augustus 2015 schriftelijk ingestemd met verlenging van de behandeltermijn van zijn bezwaar tot 16 november 2015.
Dit betekent dat een overschrijding van zes maanden aan verweerder valt toe te rekenen. Uitgaande van het forfaitaire M231 van € 500,00 per half jaar dat de redelijke termijn is overschreden bestaat in dit geval aanleiding om verweerder te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 500,00 aan eiser als vergoeding van de door hem geleden immateriële schade als gevolg van de overschrijding van de redelijke (bezwaar)termijn. De rechtbank zal het verzoek om schadevergoeding dan ook tot dat bedrag toewijzen.

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond;
- wijst het verzoek om vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn toe;
- veroordeelt verweerder tot betaling aan eiser van een vergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn tot een bedrag van € 500,00.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J. Heijerman, rechter, in aanwezigheid van mr. A.G.M. [redacted], griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 10 april 2018.

griffier rechter

Afschrift verzonden aan partijen op: 12 APR. 2018

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.